

"Hoe kom ik van de grond?" is de eerste compacte en volledige gids die het hele domein van de betaalde liefde overspant.

In krachtig geschreven en uitvoerig gedocumenteerde hoofdstukken behandelt de auteur onderwerpen als: de geschiedenis van het bordeel, sex-sauna's en massagesalons, SM-clubs, escort-services, call-girls, luxe-bordelen, vrijetijdsprostitutie en nog veel meer.

Elk thema wordt scherp en ongenadig ontleed en met praktijkvoorbeelden toegelicht.

Bij de omvangrijke research werden meer dan 200 interviews afgenomen en evenveel bars, bordelen en clubs bezocht en gekeurd.

De nodige adressen, exacte prijsgegevens en een originele kwotering ontbreken evenmin.

LOEMPPIA

J.P. VAN ROSSEM

HOE KOM IK VAN DE GROND?

LOEMPPIA

HOE KOM IK VAN DE GROND?

Van Rossem's
Sex- en Bordelengids

JEAN PIERRE VAN ROSSEM

HOE KOM IK VAN DE GROND?

Van Rossem's
Sex- en Bordelengids

Met illustraties van

Pirana

LOEMPJA 1993

*Jaag eerst de liefde na
en streef pas daarna naar de geestesgaven*

Brief van Paulus aan de Korinthiërs,
Hoofdstuk 13, vers 1

Opgedragen aan Guy Mathot en André Denys

HOE KOM IK VAN DE GROND? / Jean Pierre Van Rossem
Van Rossem's Sex- en Bordelengids
© 1993 by Jean Pierre Van Rossem
© 1993 by Loempia
© 1993 illustraties by Pirana
ISBN 90 6771 307 4
WD 1993/3952/05
NUGI 351

Proloog

Op Jacht

Het is avond.

Langs de stoep lopen uitsluitend mannen. Auto's rijden traag. De mannen kijken door de verlichte ramen naar binnen. De hoeren zitten op hun troon van zwart namaakleer, verhoogd met rode pluche kus-sens. Ze dragen zwarte netkousen en witte lingerie, knalrode schoenen met hoge hakken.

Als één van de mannen stilhoudt voor hun raam, tikken ze tegen het glas. Af en toe ontwikkelt zich een gesprek in gebarentaal. Eén hoer maakt obscene gebaren naar een aarzelende klant. Ze probeert door de glaswand heen uit te leggen welke seksuele handelingen in het aanbiedingspakket begrepen zijn. De man stapt het donkere portiek in, en de vrouw doet de deur van het slot. In het portiek gaat het gesprek verder, maar nu met woorden. Er wordt over de prijs gepraat, er wordt een transactie afgesproken. De man gaat naar binnen. De hoer doet de deur achter hem op slot, en trekt de overgordijnen in haar vitrine dicht.

Ik loop verder door de halfverlichte steegjes. Vanochtend werd ik wakker met een allesoverheersende zenuwachtigheid, die in de loop van de dag niet afnam, wat ik ook deed om mijn gedachten te verzetten.

Van bij het ontwaken wist ik wat ik onafwendbaar zou gaan doen. Ik moest op jacht. Ik moest en ik zou de hoerenbuurt in. Enkel hier, in

deze stedelijke oase van neon en jarretellen, zou ik vinden wat ik najoeg. Ik parkeerde aan de rand van de buurt, in een rustige straat en liep te voet verder. Vanaf dat ogenblik nam het onregelmatige bonzen van mijn hart af. De onrust werd minder. Langs deze straten lopen en naar de hoeren kijken is al voldoende. Ik hoef niet noodzakelijk naar binnen. Enkel als ik dat echt wil. Als ik, om een reden die ik alleen ken, en meestal nog niet eens kan formuleren, door één van deze vrouwen ben aangetrokken, zal ik naar binnen gaan, een afgesproken bedrag betalen en de handelingen uitvoeren die voor dit bedrag zijn overeengekomen. Maar zover ben ik nog niet. Ik loop de straten door, en gluur door elk van de ramen naar binnen. Veel gezichten ken ik, want ik kom hier vaak. Bij sommige vrouwen ben ik al eens eerder geweest, en soms kan ik me daar nog details van herinneren: de vorm van haar tepels, de kleur van haar schaamhaar, haar stem, haar accent, het interieur, de aanwezigheid van een kat in het bordeel. Soms herinner ik me niets meer, en twijfel ik of ik hier al of niet ben geweest, en zo ja, wat me naar deze bepaalde hoer heeft getrokken. Nieuwe gezichten geven een bijkomende prikkel, een nieuwsgierigheid die tot keuren uitnodigt. Hoe zou ze zijn? Wat zou ze zeggen, zou ze Nederlands spreken of een andere taal? Is ze nieuw in het vak? Hoe oud zou ze zijn? Is ze mooi gebouwd? Ziet ze eruit zoals ik wil dat ze eruit ziet? Zou ik dat nu meteen uitproberen of zal ik eerst de andere ramen langslopen en pas na die lange omzwerving terugkeren?

Ik heb altijd voldoende geld bij, als ik hier loop. Zelfs al ga ik nergens binnen, en rij ik na mijn zwerftocht terug naar huis, toch wil ik erop voorbereid zijn dat ik te allen tijde naar binnen kan.

Ik loop het nieuwe meisje voorbij en probeer me haar te herinneren terwijl ik verder loop: kort, zwart haar, een smal, hard gezichtje, sterk aangezette wenkbrauwen, kleine borsten, dunne benen. Negentien, misschien twintig. Toch ziet ze er professioneel uit. Ik sla een andere steeg in en zie ook hier een onbekend gezicht. Twee op één avond, een

goede oogst. Nu kom ik in een bredere straat waar geen vitrines meer zijn, maar waar de meisjes in portieken staan, of op de straathoeken. Het contact met de mogelijke klant is hier directer: er kan op de straat worden afgesproken over de transactie. Mannen worden aangesproken als ze voorbijlopen. Als ze blijven staan, kunnen ze horen hoe het meisje praat, wat ze te vertellen heeft. Ze kunnen haar keuren en met de ogen meten. Maar ze hebben dan weer het nadeel dat ze niet halfnaakt op een troon zitten.

Als een deal gemaakt is, gaat het meisje voor naar een portiek waar al of niet een uithangbord met 'Hotel' hangt. De man betaalt hier een prijs voor een kamer. Het meisje wordt afzonderlijk betaald, eens ze op de kamer zijn.

Soms staan de meisjes in groepjes van twee of meer met elkaar te praten, en kijken pas op als een passerende man aandacht voor ze heeft. Maar altijd houden ze nauwlettend de mannenstroom in de gaten.

Ik loop alle straten af, tot aan de verste uitkant, waar de paria's van het vak, de heroïnehoertjes zich opgesteld hebben. Hier tref je altijd nieuwe gezichten, en gebeurt de werving agressiever. Hier zijn ook de kroegen waar de goedkope pooiers, de kleine dealers en de verslaafde vriendjes van de hoeren zich ophouden.

Ik keer op mijn stappen terug en loop nogmaals door de hele wijk. Ik ben nu al langer dan een uur aan het rondlopen, en het zenuwachtige gevoel neemt hand over hand toe.

Als ik bijna bij mijn vertrekpunt ben, sla ik de straat in waar ik de twee nieuwe meisjes heb gezien. Bij de eerste van de twee, is het raam gesloten. Ik loop door en kom bij het andere nieuwe meisje dat ik die avond heb ontmoet.

Ik blijf staan en bekijk het meisje van kop tot teen. Ze blijft bewegingloos zitten, maar kijkt me onbeschaamd aan en glimlacht. Ik denk dat ik haar wel zal mogen. Ik twijfel nog even, loop een paar passen door, en kom dan weer terug. Ze is op haar stoel blijven zitten, maar

heeft me met de ogen gevolgd. Als ik aanklop, is ze meteen bij de deur en maakt open. Ik blijf in het portiek staan.

"Kom maar binnen. Ik bijt niet."

Ze spreekt Nederlands met een Westvlaams accent.

"Vertel het eens."

"Tweeduizend. Dan maak ik het een halfuurtje heel gezellig."

Ontwijkende conversaties vormen een elementair onderdeel van de transactie. Het is aan mij om terzake te komen, maar nog niet meteen. Haar stem is diep, hees, maar mooi. Ik wil nog wat horen.

"Wat staat er op het menu?"

"Wat wil je eten, schatje?"

"Wat heb je in huis?"

Nu vindt ze dat het lang genoeg heeft geduurd. Ze weet intussen dat ik niet naar binnen zal gaan, niet als een rat in de val zal lopen, voor ze precies heeft verteld wat de transactie inhoudt. Ik ben geen debutant, maar een volleerd hoerenloper.

"Voor tweeduizend ga ik helemaal uit de kleren, en kunnen we spelen en neuken met een condoom."

"En verder?"

"Voor drieduizend kan je een halfuurtje relaxen. Ik zal je masseren en je pijpen."

"Akkoord."

Ik stap naar binnen. Ze doet de deur op slot. Ik trek mijn portefeuille en geef haar drieduizend frank. Als ze het geld opbergt onder het kleedje op een salontafel, waarop een vaas met namaakrozen staat, buigt ze zich voorover. Ze heeft een strakke kont en fraaie billen. Ik mag haar wel.

Koning Boudewijn bezoekt een bordeel

"Het oudste beroep ter wereld." Zo wordt de prostitutie vergoelijkend en meegaand omschreven.

Als we ervan uitgaan dat hypocrisie met domheid gelijkgesteld mag worden, hoeven we geen twee seconden na te denken eer we weten dat die uitspraak nonsens is. Als de hoer het oudste beroep ter wereld uitoefent, waar haalden haar klanten dan de poen vandaan die noodzakelijkerwijze met de transactie gepaard gaat? Ook al werd de prehistorische hoer betaald met mammoettanden, gerookte dinosauruslever of pterodactylusschubben, betaald werd ze, zoniet zou ze geen hoer zijn.

Anders dan de kip en het ei, ligt de zaak hier zeer simpel: eerst was er de hoerenloper, de geile vent, de kerel met een beklemmend heet pak onderin zijn ongelooide dierenhuid.

De hypocrisie zet de prostituée op een voetstuk, maakt er een heilige van, een Irma la Douce, een ongelukkig meisje dat door een ellendige jeugd zo diep is gevallen dat ze haar lichaam moet verkopen, een in wezen ethisch zuiver, doch lichtjes beduimeld slachtoffer, of, in de post-welzijnswerkerstijd, een kansarm slachtoffer van een bikkelharde samenleving. In deze visie is de hoerenloper steeds de onmens, de corrupte uitbouter, de pervers die, enkel voortgestuwd door lagere

driften, actief en harteloos meewerkt aan de zondeval.

In het beste geval is hij zelf een slachtoffer, verdwaasd door eigen zinnelijkheid, niet in staat een harmonieuze monogame relatie op te bouwen en hierdoor verplicht zich aan de randen van de criminaliteit te begeven om aldus zijn laatste centen te vergooien.

De grootste smet treft, in deze gangbare visie op de prostitutie, de pooier. Deze verwerpelijke bloedzuiger, deze afschuwelijke luis, die de ongelukkige meisjes aftuigt na hun in zweet en sperma verdiende centen te hebben afgepakt en zich daarna, gehuld in een jas van otterbont en getooid met een twintigtal gouden ringen, in rokerige speelholen begeeft waar hij kwistig met zijn bloedgeld tekeer gaat. In onze dagen is dit beeld gewijzigd in dat van het laffe, Noordafrikaanse gangstertje, of de sex-grootondernemer, de koele, berekende vrouwenhandelaar, die Filipijnse meisjes per gros laat kopen, het vuile werk laat opknappen door ingehuurd zware jongens en zelf, middels een door hooggeplaatste juristen uitgedokterd netwerk van vennootschappen en artiestenbureaus, volkomen buiten schot blijft.

Welke publikatie in krant, tijdschrift of boek men er ook op naleest, welk televisiedebat men ook over dit onderwerp houdt, de hoerenloper wordt altijd in een kwalijk daglicht gesteld, en de prostitutie zelf, als ze al wordt getolereerd, beschouwd als een noodzakelijk kwaad.

Zelfs het met de beste bedoelingen geschreven pamflettair-journalistische boek van Chris De Stoop *Ze zijn zo lief meneer* (Kritak 1992), waarin de auteur een netwerk van internationale vrouwenhandel blootlegt, ademt die pastoorsachtige mentaliteit uit. Het is dan ook geen wonder dat vooral de CVP, eens te meer onder de morele aanvoering van het Belgische koningshuis, zich prompt met de bestrijding van de vrouwenhandel ging inlaten. Opnieuw kon het moreel-repressieve apparaat ingrijpen, ditmaal onder instemmend gemompel op alle parlementaire banken en van de verzamelde media: razzia's in 'ontucht-huizen', cabarets, stripteasetenten en sex-shops, onmiddellijke

arrestatie van hoertjes, gevolgd door onvoorwaardelijke deportatie, en het molesteren van nietsvermoedende klanten.

Dit had voor direct gevolg dat het hele cabaret- en bar-circuit binnen de kortste keren volkomen onderuit ging, en de meeste tenten intussen gesloten werden. Geen enkele klant neemt in deze atmosfeer van puriteinse zuivering het risico nog de Gentse *Maxim's* te bezoeken, met een flinke kans door een meute geüniformeerde rijkswachters tegen de grond te worden gesmakt en voor ondervraging opgepakt.

Ik weet dan ook meteen wat ik moet denken als ik in de krant lees "*Koning Boudewijn bezoekt een bordeel te Antwerpen.*"

Nee, onze vorst krijgt geen plotse opstuwning van levenslust, evenmin wil hij zijn ongetwijfeld schrale seksuele horizons met één of andere professionele techniek verrijken.

Hoewel zijn grote voorzaten Leopold II en Leopold III allebei als uiterst wellustige en liederlijke figuren bekend waren, weet iedereen dat Boudewijn een pilaarbijter en een kwezel is.

De bedoelingen van de monarch waren dan ook ondubbelzinnig en onverdacht: de beoefening van de Kristelijke Caritas, en niet die van de vrije sex.

De ziel van de prostituée diende in extremis te worden gered, en hoe kan dit beter dan door het opsluiten van de bordeelhouders, en het criminaliseren van de hoerenloper? Liefst van al zag men de hoerenzot nog gecastreerd, maar daar is de tijdsgeest even niet voor geschikt.

Dit boek houdt zich geenszins met de morele aspecten van de sexbeoefening of van de prostitutie bezig. Evenmin is het een pamflet voor of tegen de vrouwenhandel. Ik ga uit van de vaststelling dat prostitutie bestaat, dat ze allang bestaat en dat ze allicht nog een hele tijd zal blijven bestaan.

Verder vind ik dat er op zichzelf tegen het verkopen van seksuele diensten geen bezwaar kan zijn. Als libertijn ben ik bovendien een vurig

voorstander van onbeperkte seksuele vrijheid.

Aan het verkopen of aankopen van seksuele diensten is absoluut niets vernederends. Een hoer is geenszins een 'gevalen vrouw' of een 'arme deerne', die door jammerlijke omstandigheden tot haar betreurenswaardige status is afgegleden. De meeste hoeren zijn goedbetaalde en vakkundige beroepsmeisjes (of -jongens) die bewust voor hun stiel hebben gekozen, en die gerust enige beroepstrots mogen hebben. Wie enig ethisch verschil ziet tussen het verkopen van intellectuele of manuele arbeid in dienstverband, en het verkopen van seksuele diensten, hanteert moralistische principes die de mijne niet zijn. Er is in wezen geen verschil tussen een coiffeur die voor vijfhonderd frank mijn luizenbaard moet bijknippen, en een hoertje dat mij voor tweeduizend frank vakkundig pijpt.

Parijs, Londen, New York, Barcelona en zelfs Amsterdam hebben een rode-lichtjes gids. Voor Vlaanderen en Brussel bestaat een dergelijk naslagwerk niet. In mijn bekommernis om het volk, dat mij tot zijn afgevaardigde heeft verkozen en al dikwijls heeft bewezen mij in moeilijke omstandigheden te ondersteunen, een wederdienst te bewijzen, heb ik dan ook deze leemte opgevuld.

Deze gids heeft dus in eerste instantie een opvoedkundige pretentie. Daarenboven is het een uiting van volksverbondenheid. Als alle grote buitenlandse steden een bordelengids bezitten, waarom zou Vlaanderen dan moeten onderdoen? Hebben wij in Oostende of Brugge soms geen behoorlijke hoerenkoten? Dit boek bewijst het tegendeel.

In de derde plaats is dit boek een uiting van een andere van mijn bekommernissen. Heel dikwijls vind ik dat de consument teveel geld uitgeeft en er te weinig voor in de plaats krijgt. In de prostitutie is dit zeker niet anders. Terwijl in andere sectoren consumentenverenigingen zich inspannen om misbruiken aan te klagen, is dit in de seksuele dienstverlening niet het geval. De klant staat in de kou, veelal met zijn onderbroek op zijn knoesels. Ik heb in dit boek kaf en koren willen

scheiden, en de hoerenloper een gedegen handleiding willen geven, waarmee hij onbekommerd en goed voorbereid op stap kan. De voorbereiding voor deze gids heeft me, hoe kan het anders, veel werk, zweet, geld en moeite gekost. Al snel zag ik in dat het terreinonderzoek voor één man te zwaar was. Ik heb me dan ook omringd met een schare eminente medewerkers, allen ervaren hoerenlopers, die in de maanden research, die aan dit boek zijn voorafgegaan, niet alleen hun beste beentje hebben voorgezet, maar ook bij elk bordeel- of cabaretbezoek, bij elke wip of pseudo-wip nauwkeurige aantekeningen hebben gemaakt volgens een door mij ontworpen classificatiesysteem. Dit heeft geleid tot een zo objectief mogelijke beoordeling van de beschreven bordelen, clubs, cabarets, massagesalons en andere oorden van lust. Persoonlijke voorkeuren worden wel vermeld, en de beschrijvingen zijn verre van saai of zakelijk, maar de ingevoerde beoordelingscriteria zijn vrij van elke willekeur.

Ten overvloede vermeld ik dat het research-team, naar het voorbeeld van de Michelin-sterrengavers, zich steeds anoniem heeft aangediend, en steeds de volledige rekening van hun vertier heeft betaald.

Een woord van dank voor de uitgever, die deze crapuleus dure tocht door erotisch Vlaanderen heeft bekostigd, is hier dan ook op zijn plaats.

Naast de pedagogische, volksverbonden en praktische aspecten van dit boek, is er nog een vierde reden, waarom ik dit werk meen te moeten publiceren.

"Quand le bordel ne va plus, rien ne va plus" was de economische stelregel die ik in mijn jeugd vaak heb gehoord van hoogbejaarde en wijze mannen. Een florerend bordeelleven is de barometer van de economische en politieke welvaart. Tegenspoed werkt ongetwijfeld lustremmend, en je zal dan ook eerder een energieke, ondernemende figuur in een bordeel ontmoeten dan een doemdenkende kniezer. Daarenboven beweegt het geld dat in de sector wordt gependend, zich zeer snel opnieuw in het economisch circuit. Prostituees en

bordeeluitbaters zijn niet bepaald voorzichtige beleggers, maar spenderen hun centen aan luxe-producten, snelle auto's en andere consumptiegoederen waarop hoge taksen geheven worden. Ook al komen de meeste winsten in de sector uit het zwart-geldcircuit, toch worden bordelen en clubs forfaitair vrij zwaar belast. Bovendien worden er willekeurig boetes opgelegd voor allerlei zogenaamde inbreuken. De plagerige, bestraffende houding van politie en rijkswacht drukt de sector nog wat verder tegen de rand van de criminaliteit aan, zodat al die boetes en belastingaanslagen ook worden betaald, als een soort vrijkoopsum.

Een gezond bordeelleven voor een gezonde economie. In periodes van welvaart bloeit de hoererij en stroomt de champagne. Recessie en verval worden aangekondigd door verbiederige azijnpisserij, ethisch reveil en kristelijk fundamentalisme. We kunnen ons dus aan het ergste verwachten.

Daarom doe ik langs deze weg een oproep naar de bewuste burger: wend het noodlot af, laat het bordeel heropleven! Voor volk en Vlaanderen: met zijn allen naar de hoeren, en binnen de kortste keren zijn we er weer bovenop.

Ik zou mezelf verloochnen indien dit boek ook niet uit rancune zou geschreven zijn. Rancune tegen de gevestigde moraal, die onbeperkte lustbeleving en sexualiteit nog altijd als gevaarlijk en subversief ziet.

Rancune tegen de rooms-katholieke cenakels die, hoewel ze het pleit allang hebben verloren, en er geen mens meer in hun zever gelooft, of in hun triestige kerken naar hun gekastreerd geprevel gaat luisteren, toch nog de touwtjes in handen houden, en via school en jeugdbeweging generaties jonge mensen met valse schuldgevoelens en middeleeuwse principes bezwaren. Een klikje dat erin slaagde de aids-campagne zodanig te beïnvloeden dat er niet over condoms mocht worden gesproken, een klikje dat niet alleen in Afrika en Azië verantwoordelijk is voor miljoenen aidsdoden, en voor nog talrijker miljoe-

nen hongerdoden als gevolg van een ongebreidelde bevolkingstoename, maar dat ook bij ons honderden moorden op haar geweten heeft, omdat nu, anno 1993, nog steeds drie kwart van de Vlaamse jeugd niet heeft geleerd hoe ze een rubberen mutsje moeten opzetten. Rancune tegen alle moraalridders, ook de zogenaamde vrijzinnigen die, zich vastklampend aan hun kleine privileges, te bang zijn om duidelijk en onomwonden de kant te kiezen van de echte vrije denker in zijn gevecht tegen hypocrisie, politieke uitverkoop en humanistische kwakzalverij.

En als de koning nog eens een bordeel bezoekt, dan hoop ik voor hem dat het is om te poepen en niet om de pastoor uit te hangen.

Leve de hoerenloper!

Zeer recent is er een systematisch onderzoek gedaan naar het profiel van de hoerenloper. De resultaten van dat onderzoek waren verrassend voor al diegenen die de traditionele vooroordelen over de prostitutie steeds voor waar hebben aanvaard.

De gemiddelde hoerenloper is tussen de twintig en de vijftig, getrouwd of met een vaste relatie. Hij heeft geen fysieke handicaps en heeft, naast zijn bordeelbezoek, nog seksuele activiteiten. De gemiddelde hoerenbok gaat geregeld op hoerenbezoek, variërend van vijf maal per jaar tot drie maal per week. Hij heeft een inkomen dat hem toelaat zijn bordeelbezoek te bekostigen zonder zich verder iets te ontfeggen. In periodes dat hij over minder middelen beschikt zal hij zijn bordeelbezoek reduceren of afschaffen.

Meer dan zeventig procent van alle mannen heeft al eens een bordeel bezocht en meer dan de helft hiervan bezoekt nog steeds met enige regelmaat een bordeel.

We hebben dus geenszins te doen met een kleine, marginale groep, maar met een verschijnsel dat het grootste deel van de, althans mannelijke bevolking aangaat.

Het klassieke vooroordeel wil dat een bordeelbezoeker een seksueel uitgehongerde eenzaat is, een alleenwonende man zonder 'normale'

relatie, of liefst nog een treurige dompelaar, een mismaakte, een bocheldrager of een pokdalige vieze oude vent, die op geen enkele andere manier aan zijn trekken kan komen, omdat hij te weerzinwekkend is om een vrouw te kunnen versieren.

In het vooroordeel scoren bejaarden en gehandicapten dus hoog, maar ook pastoors. In de traditionele pornografie staan priesters hoog aangeschreven. De bronstige pater die zijn meid beklimt, tussen de soep en de patatten een half nonnenklooster bespringt en ook in de biechtstoel zijn handen niet thuis kan houden, vinden we in de hele erotische literatuur van de middeleeuwen tot de twintigste eeuw terug.

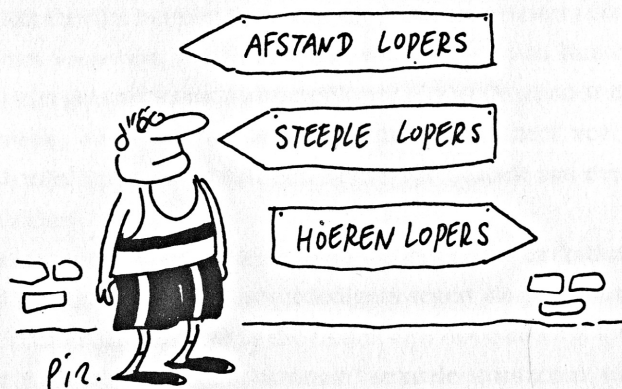
Hoeveel daarvan aan de fantasie toe te schrijven is, weet ik niet, maar volgens Rik Devillé hebben 80% van alle Vlaamse priesters één of meer relaties met vrouwen, al dan niet met medeweten van hun bisschop. Voor mij niet gelaten, maar als hoerenloper scoort de pastoor niet hoger dan normaal, en is dus eerder zeldzaam. Omdat heel veel hoertjes katholiek zijn opgevoed, blijft een herderlijk bezoek aan een bordeel iets bijzonders.

De traditionele vooroordelen over de hoerenloper kaderen in de marginalisering die de moraalverdedigers tegen de prostitutie willen doorvoeren. Prostitutie zou in die optiek een noodzakelijk kwaad zijn, en voor marginale en van 'normale' seksuele contacten uitgesloten mannen een therapeutische waarde hebben. Het zou ook een buffer zijn voor agressief-crimineel seksueel gedrag.

Wie naar de hoeren gaat, zo wil dit sprookje, wordt ervan weerhouden aan te randen, te verkrachten, of anderszins vrouwen of meisjes lastig te vallen.

Daarom moet prostitutie niet aangemoedigd, maar wel getolereerd worden. Deze hypocriet-tolerante stelling wordt door zijn verdedigers niet veralgemeend tot het hele terrein van de seksuele activiteit. Van pornografie of van SM-clubs hoor je door de semi-tolerante moraalkakkers nooit beweren dat ze een therapeutische waarde zouden hebben,

omdat ze de gebruiker zouden afhouden van respectievelijk verkrachtingen, mishandelingen of moord. Het mes snijdt dus wel in het vet, maar niet in de boter.

Betaald vogelen door de eeuwen heen

Waar stond het eerste bordeel? Wie was de eerste hoer? En wie was haar eerste klant?

Als ontucht en hebzucht de mens uit het paradijs deden verjagen, dan zal de hoererij niet ver uit de buurt zijn geweest.

De klassieke oudheid kent publieke vrouwen en bordelen, de Bijbelse tijd kent ze evenzeer.

De hoer werd geminacht, uitgestoten, buiten de gemeenschap verbannen, maar ze bestond en werd dus min of meer getolereerd.

Andere, evenzeer misprezen beroepen werden met de hoererij geassocieerd. In de middeleeuwen reisden hoeren mee met theatergroepen, en tot in de negentiende eeuw was een actrice ook min of meer een hoer, of althans van lichte zeden. De promiscuïteit die men thans nog aan filmdiva's toeschrijft is hieraan niet vreemd.

Hoe werd een meisje een hoer? Omdat haar moeder een hoer was. Dit *daughter of a bitch*-principe is nog steeds van kracht. Veel meisjes die in het vak zitten, hebben er van jongsaf kennis mee gemaakt. Gevallen vrouwen was een andere categorie. Op jonge leeftijd bezweken voor de charmes of het geld van een man van hogere stand, zwanger gemaakt, en aldus niet meer huwbaar. Restte nog een vlucht in de prostitutie.

Drankzucht, ontrouw of kinderloosheid waren evenzovele redenen tot afglijden naar het hoerenbestaan.

En een sociaal afglijden was het zeker: de hoeren werden opgesloten in speciaal voor hen bestemde hokken buiten de stadsmuren, ten prooi aan ondervoeding, venerische ziekten en plundering bij elke belegering.

Daarenboven waren ze de eerste zondebok bij iedere plaag die de gemeenschap trof, en werden ze zonder meer beticht van blasfemie en hekserij. Hoeren werden meegevoerd in processies, in kooien opgesloten en naakt te water gelaten, gegeseld en gemarteld.

Toch is prostitutie alomtegenwoordig in lied, prent en verhaal doorheen de hele westerse geschiedenis. In de achttiende eeuw lijkt het tij te keren. De frivoliteit kent een zodanige bloei dat Giacomo Casanova (1725-1798) in zijn beroemd geworden memoires schrijft *'In deze gelukkige tijd heeft men geen hoeren meer nodig, omdat men zoveel bereidwilligheid bij fatsoenlijke vrouwen vindt.'*

De vorsten van Versailles onderhielden tientallen dames van lichte zeden, die zelfs aan het hof getolereerd werden, en in Parijs en Londen werden luxebordelen geopend, compleet met satijnen ledikanten en lustverwekkende drankjes. In de muren waren kijkgaatjes voorzien om de voyeurs terwille te zijn, en op dansavondjes dansten mannen en vrouwen weliswaar gemaskerd, maar verder poedelnaakt.

Flagellatie met berketakken bracht de heren nog verder in vervoe-ring.

In 1710 werd in Londen de *Hell Fire Club* opgericht, een ware sexclub, waar diabolische riten werden gecombineerd met godslastering, ontucht en geseling.

Het losbandige gedrag van de adel werd gecopieërd door de burgerij en de clerus.

In Venetië hadden de nonnen de gewoonte zich af en toe als courtisane of hoer voor te doen, feit dat door Casanova uitvoerig

beschreven werd.

De ontucht tierde zo welig in de 18de eeuw, dat de deftige meisjes niet meer aan een echtgenoot geraakten omdat de mannen prostituées verkozen boven een nuffige jongedame.

Juffers van stand verkozen op de duur in een bordeel te gaan leven om op die manier aan een vent te geraken.

Lord Chesterfield schrijft hieromtrent:

De tijden zijn slecht voor de dames van stand. Het is bij onze jongens niet alleen mode om veel met hoeren om te gaan, maar ook met ze te trouwen. De ongetrouwde dames kunnen dus geen partij vinden en de getrouwden moeten zich beperken tot hun echtgenoot.

Dit was één van de argumenten om de prostitutie aan banden te gaan leggen of te verbieden. In Engeland ontstond de *Moral Reform*, die pleitte voor een zeer harde aanpak van de hoeren, en ook in Frankrijk, Spanje en Nederland sloegen de morele hervormers toe. Overal werden kaalgeschoren hoeren uit hun huizen gezet en bordelen beklad. De juridische en morele gevaren, die aan het hoerelopen verbonden waren, maakte aan het eind van de achttiende en het begin van de negentiende eeuw de kamermeisjes zo populair. De algemene tenue van de kamermeisjes: een nauwsluitend keurslijffe en een omhooggedrukte boezem, hoge rijglaarsjes en een losse rok, kwam in de mode bij de lichte vrouwen.

In Frankrijk en België werd de Opera of de Comédie het toevluchts-oord van de luxe-prostituées omdat artiesten speciale bescherming genoten, en hun op moreel vlak meer werd toegestaan.

De Franse revolutie democratiseerde de prostitutie: de luxe-bordelen en de aan het hof verbonden courtisanes verdwenen en werden vervangen door een op de nieuwe burgerij afgestemde prostitutie. Er werden ook een reeks verordeningen en reglementen gestemd, die de betaalde liefde in formele banen moesten leiden en de prostituées beschermen.

Onder Napoleon, die zelf een grote hekel had aan prostituées en niet wou dat ze in de buurt van het paleis tippelden, werd de hoerenregistratieplicht ingevoerd. Een nieuwe bundel verordeningen schreef voor hoeveel bordelen er per stad toegelaten waren en op welke afstand ze van mekaar dienden te staan. De politieregisters hielden een nauwkeurige stand bij, en de administratie verleende een 'gele' kaart, een vergunning om zich te mogen prostitueren. De hoeren dienden zich op geregelde tijden door een arts te laten controleren.

Ook voor de omgang in de bordelen zelf golden strikte regels. De gevels van bordelen dienden zich van de andere huizen te onderscheiden en herkenbaar te zijn.

Twee meisjes mochten niet in hetzelfde bed slapen, dochters mochten niet met hun moeder in één bordeel werken, getrouwde vrouwen moesten een schriftelijke toelating van hun man voorleggen.

Veel reglementen hadden tot doel de venerische ziekten in bedwang te houden, en de prostitutie sociaal en economisch te controleren. In ieder geval was de prostitutie hierdoor formeel erkend, en kregen de hoeren een statuut en een wettelijke protectie. Ze konden niet meer willekeurig vervolgd of uitgebuit worden, en oefenden een sociaal aanvaard beroep uit, zij het in weinig benijdenswaardige omstandigheden.

De negentiende eeuw en de industriële revolutie leidden de prostitutie in twee nieuwe banen. De nieuwe kaste van gegoede tot superrijke industriëlen toonde belangstelling voor luxueuzere vormen van vertier en prostitutie, en de ontwortelde arbeiders spendeerden hun zuurverdiende centen aan drank en goedkope meisjes.

De luxe-bordelen deden beroep op een geregelde toevoer van nieuwe meisjes, die uit de lagere klasse gerecruteerd werden en, gedeeltelijk om hygiënische redenen, niet jong genoeg konden zijn. Maagden scoorden hoog en werden duur betaald.

De Britse journalist W.T. Stead ontmaskerde in 1885 een uitgebreid

net van vrouwenhandelaren ten behoeve van bordelen. Hij was getuige van de verkoop van een dertienjarige maagd, compleet met certificaat, aan een koppelaarster, voor de som van 5 pond.

Dit artikel, en de acties van van de bekende acteur G.B. Shaw brachten de verhitte discussie over het voor en tegen van de prostitutie aan de gang.

Intussen verkochten duizenden vrouwen in de arbeiderswijken hun seksuele diensten voor een paar stuivers, maar dat was minder interessant voor de pers.

De Parijse, Brusselse, Berlijnse en Londense luxebordelen bleven tot de economische crisis van de jaren dertig in deze eeuw schitterende zaken doen, en beconcurrerden mekaar met steeds weelderiger decors, een uitgebreide, discrete service aan een select clientèle en een aanbod van welopgevoede, jonge, knappe en vooral hygiënische meisjes, meestal gerecruteerd uit de provincie.

Er ontstaat aan het eind van de negentiende eeuw een ware bordelen-cultus, vooral bij kunstenaars, luxe-bohémiens en in de hogere kringen.

Toulouse-Lautrec vestigt zich een tijdlang in een bordeel om daar het dagelijkse leven te bestuderen. Gevierde en erkende schilders en schrijvers hebben langdurige relaties met een hoer en schrijven hierover vrijelijk of beelden het meisje af als model in stichtelijke taferelen, die openbare gebouwen moesten sieren.

Hoeren speelden de hoofdrol in grote literaire werken, in de gedichten van Baudelaire, in *Nana* van Zola, of *La dame aux Camélias* van Dumas fils.

Het idealiseren van prostitutie en van de hoer in literatuur en schilderkunst gaat nog een hele tijd door, tot in de twintigste eeuw met Genet en Sartre.

Tegenover de grote vlucht die het luxe-bordeel in de eerste decennia van deze eeuw kende, staat een steeds sterker wordende abolitionis-

tische beweging, die ijverde voor de afschaffing van de prostitutie, het sluiten van alle bordelen en het heropvoeden of doodgewoon opsluiten in de gevangenis van alle hoeren.

Geen wonder dat de abolitionisten aansluiting en steun zochten bij de nazi's. Er werd een *Fahndungsdienst* (opsporingsbrigade) voor prostituées opgericht in Duitsland, en in Hamburg werden in 1934 in één maand tijd 2095 hoeren opgepakt. De nazi's plaatsten hen bij de politieke misdadigers, en sloten hen later in concentratiekampen op. Aan de andere kant kon het Duitse militaristische apparaat niet zonder soldatenhoeren.

In speciale, door SS bewaakte barakken werden volbloed Duitse hoeren ondergebracht.

Na de tweede wereldoorlog trad een nieuwe periode van versobering en verbiederige moraliteit op. De vijftiger jaren waren gekenmerkt door grote hypocrisie: schijnbaar lossere zeden, een zogezegd moderne samenleving, maar in feite een brave, repressief-burgelijke moraal.

Pas in de sixties werd, onder impuls van de nieuwe rijken, de samenleving toleranter en iets minder hypocriet.

In de grote Europese steden werden opnieuw luxueuze bordelen geopend, in Engeland vloog na het *Christine Keeler*-schandaal de stop totaal van de fles, en Brussel werd de draaischijf van een Europees call-girl netwerk.

Ondanks alle morele herbewapeners en monogamiepredikers is deze liberaliseringstrend niet meer omgebogen, en brachten de laatste decennia ons in een tijdperk van *alles moet kunnen, als het maar lekker is en leuk blijft*.

De recente golf van kinderhandel en SM-prostitutie lijkt erop te wijzen dat deze grens intussen al ver overschreden is.

Met de handkar

Masturberen is voor de meeste mannen de eerste seksuele ervaring. Voor veel mannen is masturbatie ook de laatste seksuele ervaring in hun leven. En voor sommige mannen is het ook de enige seksuele ervaring in hun leven.

Solosex is op geen enkele wijze op voortplanting gericht, en werd daarom in de rooms-katholieke moraal met taboes en banvloeken beladen.

Duizenden jonge mensen hebben generaties lang gevreesd voor ruggewervelvergroeiingen, blindheid, geheugenverlies en totale krankzinnigheid. Allemaal kwalen die, luidens hun katechismusleraar, rechtstreekse gevolgen zijn van de vermaledijde zelfbevlekking. En als deze gevreesde ziekten zich niet meteen voordeden na de zondige handeling, dan kon ook na verloop van jaren een verschrikkelijke aandoening de kop opsteken. Ook impotentie en schurft waren onvermijdelijke gevolgen van de duivelse onanie.

Ondanks al deze onafwendbare gevolgen werd er in de slaapzalen duchtig aan pietjes getrokken.

Masturbatie stimuleert de seksuele fantasie, en vrijwaart de genietter van alle mogelijke seksueel overdraagbare ziekten. Hoewel deze solitaire bezigheid op het eerste gezicht niet veel met de betaalde liefde te

maken heeft, bestaat er een uitgebreide rukkersindustrie.

De erotische fantasie wil bij veel mannen of vrouwen al eens tekort schieten, en daar wordt in voorzien door een gigantisch aanbod in pornografie, zowel gedrukt als op video. Deze miljardenindustrie is jarenlang door de Belgische wetgever bij de landsgrens geblokkeerd, zodat de heetzakken zich naar de Nederlandse of Duitse grensdorpen moesten begeven om hun voorraad op te doen. Daar is geleidelijk verandering in gekomen, en op dit moment heeft elk Vlaams dorp zijn sexshop of eroteek. Het sextoerisme heeft zich trouwens verplaatst naar België toe, omdat de Hollanders vinden dat het er bij ons gezelliger aan toe gaat, en de sexshops hier minder groezelig zijn dan bij hun.

De pornoproduktie blijft een Duits-Amerikaans-Frans monopolie.

Veel pornovideo's en foto's worden de laatste tijd in de vroegere Oostbloklanden gemaakt: Budapest en Praag zijn grote leveranciers van nieuw materiaal, meestal met amateuristische middelen en met piepjonge figuranten geproduceerd, maar die opzettelijke stunteligheid blijkt beter in de markt te liggen dan de bestudeerde Duitse vunzigheid.

Soft porno is helemaal uit de mode, en pseudo-artistieke, filosoferige produkten als de Emmanuelle-films vinden nauwelijks nog kijkers op televisie. Het moet allemaal ultra hard en bizar zijn. Een ware rage in Frankrijk en nu bij ons zijn home-video's, waarbij een koppeltje thuis liefst met de assistentie van een aantal vrienden, het hele gamma aan standjes afwerkt, en het geheel opneemt met de eigen camcorder. Het resultaat kan niet waarachtiger zijn, met een voyeuristische inkijk in de treurige voorstadflat of het halfaanbouwhuisje.

Deze amateurvideo's worden in artisanale studio's gemonteerd en gedupliceerd en als een soort wit produkt in de pornohandel gebracht. In Frankrijk heeft deze huis-, tuin- en keukensex al 60% van de markt ingepalmd.

Onder de courante solosex-hulpmiddelen vallen ook de plastic en rubberattributen, al dan niet met batterijen uitgerust. Vibrators in alle

maten en gewichten, maar ook bewegende kunstkutten en elektrische kunstlippen, de zogenaamde 'Lucky Lips', om orale sex te simuleren. De fabrikanten zijn uiterst inventief, en iedere maand komt er wel een uitvinding bij, die het voor de eenzame genietster gemakkelijker of opwindender kan maken.

Voor wie niet naar de sexshop wil, kan of durft, zijn er mail-order catalogi, die hun waar in kleur aanprijzen en onder discrete verpakking, weliswaar na voorafbetaling thuis bezorgen. De meeste zijn bonafide, en maken openlijk publiciteit in de pers.

Wie de solitaire sex met artificiële middelen wil doorbreken, kan ook een kunstmatige partner kopen. Opblaaspoppen, voorzien van de strategische openingen, al dan niet met ingebouwde taperecorder die een orgasme simuleert, bestaan in alle kleuren, formaten en prijzen.

De meeste hulpstukken voor eenzame sex zijn op geen enkele wijze getest. Het blijft dus uitkijken voor kleurvastheid, luchtdichtheid, elektrische schokken, snij- en ontplofingsgevaar, allergieën of haaruitval. Voor wanneer een grondige consumententest van al dit spul?

Een veel gebruikte fantasiestimulator is de telefoon. De Nederlandse 06-lijnenrage is naar België overgeslagen, onder de vorm van een 077-rage. Waar de socialistische PTT-minister Colla eerst nog op betuttelende wijze, eigen aan zijn soort, de werkmens het plezier van een goedkoop orgasme wou afnemen, en de lijnen verbood voor sexboodschappen, is sedert kort het hek van de dam.

Het kan zo goor niet meer bedacht worden of het is over de telefoon te horen: tienertjes, sex met paarden en ezels, verkrachtingsverhalen, poep- en plassex, de gruwelijkste scheldpartijen, vernederingen, SM-taferelen, racistische praat, gehijg en gekerm, vijfvoudige penetraties, exhibitionisme, fetisjisme, sex met kinderen, met vaders, moeders, grootmoeders, konijnen en witte muizen, de telefoon wordt er allang niet meer rood van.

Aangezien telefoongesprekken tot de privé-sfeer behoren, voelt de

gerechtelijke macht zich niet geroepen om op te treden, en mag hier, voor één keer, alles.

Bovendien is het niet eens duur: 20 frank voor 20 seconden, zowat het dubbele van een gewoon gesprek buiten de zone. De helft van dat bedrag gaat naar de exploitant van de lijn, die daarmee wel publiciteit, acteurs en telefooncentrale moet betalen. Wie af en toe belt, voelt dit nauwelijks aan zijn telefoonrekening. Daarop verschijnt trouwens geen detailvermelding van wulpse gesprekken, maar worden per factuur alle 077-calls onder de discrete hoofding 'infokiosk' gegroepeerd, zodat nieuwsgierige ogen niet kunnen afleiden of de losbandige beller nu met *meesteres Nadia*, dan wel met de *Geile Slet Ilse* heeft gebeld. Voor wie opgroeiende kinderen heeft, die er een spelletje van maken elke vrije namiddag een uurtje met de partylijn te bellen, kan de rekening wel tegenvallen. Je kan je toestel met een tijdelijk 077-slot uitrusten, zodat jij alleen gemachtigd bent tot telefonische vetzakkerij.

In de praktijk bellen sexverslaafden altijd dezelfde reeks nummers. De porno-verhaaltjes worden dan ook dagelijks gewisseld, zodat je het telefoonhoortje van je dromen elke dag een ander opwindend verhaal kan horen vertellen.

Een duurdere, maar minder anonieme vorm van telefoon-extase is het live-sexgesprek. De tarieven verschillen nogal, en gaan van 100 frank tot 500 frank per minuut. Het gaat hier niet om 077-lijnen, dus je wordt niet door de telefoonmaatschappij belast met de kosten, maar door het meisje of de jongen die je zelf opbelt, of door het escortbureau waar hij/zij voor werkt. Je belt het bewuste nummer op, zegt wat je je zoal van een goed gesprek voorstelt, en krijgt de condities te horen. Ben je het daarmee eens, dan geef je je eigen telefoonnummer op, en je adres waar de rekening naar zal gestuurd worden. Dan word je meteen teruggebeld en begint de meter te lopen. Terwijl 077-gesprekken niet langer duren dan het verhaaltje op de tape, en dat is maximum zo'n drie minuten, zijn de live-beljuffers erop getraind de klant zo lang mogelijk

aan de lijn te houden. De meest professionele meisjes spelen een subtiel spel van opwinding, verdere beloftes, afkoeling, en nieuwe opwinding. Het is hierbij belangrijk dat ze te weten komt wat je heet maakt, en wanneer je ongeveer klaar staat te komen. Op die manier kan zo'n sexgesprek gemakkelijk tien of twintig minuten duren, of zelfs een half uur en meer. De rekening voor deze vorm van draadsex kan op die manier goed gepeperd worden.

Niet betalen kan je proberen, maar de meeste professionals hebben een uitstekende inningsdienst, en aarzelen niet een gespierde knaap naar de wanbetaler te sturen, of doodgewoon een ordinaire deurwaarder. Als je van thuis belt, dan doe je er best aan de rekening ook prompt te betalen. Wil je gratis genieten, bel dan van bij een kennis die je niet kan luchten, van bij je schoonmoeder, of van een restaurant waar je net wanstaltig slecht hebt gegeten.

Wie zijn masturbatiestimulans buitenshuis wil zoeken, kan naar een peepshow. De anonieme sextheaters, van Amerika naar Holland overgewaaid, kan je nu in elk Vlaams boerendorp vinden. Een verduisterde éénpersoonscabine geeft via een luikje uitzicht op een podium waarop één of twee naakte meisjes liggen te kronkelen en een directe inkijk op kut, kont en tepel bieden. Om de vijf minuten wisselt de zogenaamde show, en af en toe voeren twee meisjes een lesbisch nummertje op, waarin wordt gevingerd en gebeft. De klant heeft een massa muntstukjes nodig, want voor vijftig frank blijft het luikje zestig seconden open. Binnenin het hokje is gereedschap voor een spontane afrukbeurt. Meestal stinkt het er naar pis, zweet en sperma, maar daar kan je natuurlijk ook op kicken. Als de podiumconstructie echt amateuristisch is, kan je regelrecht in de tronie van een medeglurder kijken, en heeft het optredend meisje ook oogcontact met de klant.

Eveneens tegen muntjesinworp kan je in een gesloten cabine een programma van een stuk of honderd pornovideo's naar keuze bekijken. Ook hier is rukmogelijkheid voorzien.

In de late namiddag zwerven in de buurt van de grootstedelijke peepshows jongetjes rond die mits betaling van vijfhonderd frank bereid zijn de hitsige bezoeker af te trekken of te pijpen in één van de benepen videocabines.

De peepshow-meisjes willen ook privé optreden. Dat kost je dan driehonderd frank per minuut, maar je kan één van de meisjes kiezen en zeggen wat ze moet doen. Je kan ook, door het glas-met-gaatjes heen met haar praten. Een privé-showtje kost je al vlug een paar duizend ballen, en aankomen mag niet.

Soms willen meisjes een afspraak maken om iets méér te doen, maar dan buiten de zaak, of ergens achterin, maar dat komt zelden voor. De meeste peepshowbazen zijn erg strikt in dat soort zaken, want in België wordt hun handel maar oogluikend toegestaan. Bij de minste aanwijzing dat er iets meer zou gebeuren dan een 'charmespektakel', kunnen ze de keet wel sluiten.

Peepshow-meisjes zitten in een interstedelijk Europees circuit. Een bereide geregelde bezoeker kan in Antwerpen meisjes zien die hij een week tevoren in Toulouse of Amsterdam zag.

De meisjes treden acht tot tien uur aan één stuk op, zodat hun erotiserend charisma wel wat wil gaan tanen op het eind van een werkdag. De recrutering gaat nogal gemakkelijk, omdat ze niet 'in het leven' moeten staan, en niet verplicht worden met de klanten handtastelijk te worden. Meestal zijn het mooi ogende, goed gebouwde en jonge meisjes, tussen achttien en dertig, overwegend blank, met af en toe een mulatje, een negerinnetje of een Aziatisch meisje erdoorheen.

Omdat de peepshows vaak in de omgeving van de hoerenbuurten liggen, gebruikt de doorgewinterde hoerenloper ze nogal eens als aperitief, om al een beetje in de stemming te komen.

Opwekkende oorden zijn het echter niet. Dikwijls is het er vuil en vies, zit er een ongelikte beer achter de kassa en hangen er ongure

figuren rond. De echte clientèle bestaat voor meer dan de helft uit Noord-Afrikanen.

Een verdwijnend spektakel in de rukkersafdeling is de 'vuile cinema'. Met de opkomst van de video en het sektarische thuisgenieten, heeft deze collectieve natte droom uit de vijftiger en zestiger jaren de duimen moeten leggen. Toch bestaan ze nog, de met kapotte klapstoelen met uitgerafelde pluche zittingen uitgeruste sextempels, genaamd 'Paris' 'Cameo' of 'ABC'. Hun programma bestaat uit aandoenlijk gedateerde pornodrama's, die met verbleekte foto's, waarop de geslachtsdelen nog steeds kuis met glittersterretjes zijn overplakt, in de inkomhal worden aanprezen. Om nog een beetje volk te lokken, worden de cinemavoorstellingen om het uur, middenin een fletse neukscène onderbroken, waarbij een off-screen stem op een krakend geluidsbandje een stripteasenummer aankondigt.

Een danseres bestijgt daarna het krakkemikkige podium, en sleurt zelf de attributen voor het spektakel met zich mee: een stoel, een paraplu of een hoge hoed. Meestal weigert de taperecorder dienst, of weerklinkt niet het gewenste liedje om het optreden te schragen, waarna de juffrouw zelf achter het filmdoek wat gaat rammelen. Als uiteindelijk op de tonen van *L'amour est bleu*, gevolgd door *Cabaret*, de kleren uit kunnen, kut en kont uitvoerig worden getoond en een neuksimulatie met een stoelpoot ten beste gegeven, stijgt de hilariteit bij het publiek ten top. Deze nostalgiepaleizen worden dan ook vooral bezocht door lachlustige scholieren en door Hugo Matthijsenfans. Na het nummer scharrelt het meisje haar spulletjes bij elkaar en verdwijnt, de stoel achter zich aanslepend, gehuld in een badjas, zo waardig mogelijk door het hele zaaltje naar de pissijnen, want kleedkamers zijn er niet. Hierna stroomt de cinema leeg, tot het volgende optreden.

Voor de meisjes is het een lastige bijverdienste, dit namiddagstrip-pen. 's Avonds treden ze uitgebreider op in een cabaret in dezelfde stad.

Over tien jaar is dit soort volksvermaak definitief verdwenen, en zijn de sexcinema's omgebouwd tot pizzatent.

Naar de hoeren!

Vaste rituelen bepalen de omgang in de betaalde liefde waar ook ter wereld. In de bordelen die ik bezocht in Bangkok, Brussel, Venetië, New York, Tokio of Parijs waren die basisrituelen steeds dezelfde: *de onderhandeling, de afspraak, de financiële transactie, de verklaring van de taboes, de eerste aanraking, de ontkleding, de voorbereiding van het bed, het opgeilen, de manipulatie van het condoom, de sexuele handelingen, de korte onderbreking voor het bedingen van een supplement, de afwerking van het afgesproken sexueel contact, het verwijderen van het condoom, het aankleden, het afscheid.*

De hoerenloper kent de rituelen en is er volledig op ingesteld. Een nadrukkelijke verstoring van deze vaste orde zou hem op zijn ongemak stellen, zou de betovering wegnemen, zou een grove inbreuk zijn op de geplogenheden van het vak en zou, wat voor beide partijen het ergste is, de uitvoering van het sexuele contact kunnen dwarsbomen. Voor de hoer is alles bij het ontvangen van klanten gericht op twee zaken: *het betalen* (en het eventuele bijbetalen van een supplement) *en het laten klaarkomen van de klant.* Aangezien de betaling vooraf gebeurt, hebben de eerste rituele handelingen die ze stelt voor haar veel belang. De klant moet immers in de juiste stemming gebracht worden, er moeten hem bepaalde suggesties worden gegeven, erotische signalen en con-

crete voorstellen. De klant mag evenwel niet gebruskeerd worden. Hij mag niet de indruk krijgen gemolken te zullen worden. Hij is binnengekomen met een bepaald verwachtingspatroon, met erotische fantasmen die hij op een bepaalde manier wil uitvoeren. Het meisje moet er zeer snel achterkomen wat hij precies wil. Als ze daar handig in is, en haar intuïtieve bevindingen in erotische suggesties kan omzetten, zonder al te concreet te worden, dan kan ze de klant het maximum laten betalen van wat hij bereid is uit te geven. Elke hoerenloper heeft een budget dat min of meer vaststaat, en gebaseerd is op de gangbare marktprijzen. Maar een exceptioneel aanbod, of de belofte tot het vervullen van zijn geheime fantasmen volgens het door hem bepaalde scenario kunnen hem ertoe aanzetten dat budget ver te overschrijden.

Zolang de eerste betaling niet is uitgevoerd, kan de klant nog altijd terug. Hij kan doodgewoon weggaan, want de transactie is nog niet gesloten, en er is nog niets 'gebeurd'. Geen enkele macht of wet kan hem beletten de deur van het slot te doen en opnieuw de straat op te gaan. In de praktijk komt dit zelden voor, omdat bij het binnengaan van de hoerenkast er eigenlijk al een principiële afspraak is gesloten. Er is een vaste, nog niet gehonoreerde optie genomen, waarvan alleen de details nog uitgewerkt moeten worden. Eens de klant betaald heeft, is er voor de beide partijen geen terugweg meer mogelijk. Na de betaling, en het al even rituele verstoppertje van het geld door het hoertje, dient er tot de actie overgegaan.

Bijna alle meisjes lassen op een zeker punt een korte pauze in, waarbij de klant aangezet wordt om met nieuwe en verdergaande beloften, extra te betalen. Voor deze nieuwe beloften kan het meisje beroep doen op de ervaring die ze al in de voorbije minuten met de klant heeft opgedaan. Ze heeft al een gesprek met hem gevoerd, ze heeft geprobeerd erachter te komen wat hij precies wil en wat hij absoluut niet wil. Ze heeft ook gezien of hij snel een erectie kreeg en welke handelingen en aanrakingen hem opwinden. Is de klant een

haastige erop-en-erover bink, dan weet ze dat aandringen niet veel zal helpen. Is de man van het rustige type, of een lamme, luie pasja, dan zal het voorstellen van een verlengde tijd van samenzijn, en het uitvoeren van al of niet in detail besproken 'spelletjes' hem misschien aanzetten een bijkomend bedrag te betalen. Andere suggesties kunnen het uitvoeren van een of meer 'standjes' zijn, die aan de klant worden voorgesteld. De meisjes weten uit ervaring dat ze hierin best precies zijn, en niet teveel aan de fantasie van de klant overlaten, omdat die fantasie meestal ontbreekt of door allerlei remmingen niet uitgesproken wordt. Aarzeling en een dreutelende houding leiden tot tijdverlies en verslapping van de seksuele spanning, en dat wil het meisje in elk geval vermijden. De suggestie om voor een hoger bedrag 'alles' te doen hoor je wel eens meer. Voor de klant is dit misschien wel een aantrekkelijke suggestie, maar de praktijk leert anders. Dat 'alles' blijkt in werkelijkheid zeer beperkt te zijn, en daarenboven is de doorsnee man ook niet tot 'alles' in staat.

Stemt de klant toe in het betalen van een meerprijs, dan dient hij het ledikant te verlaten en in zijn blote flicker zijn portefeuille te gaan trekken, waarna ook het meisje het betaal- en verstoppertjesritueel herhaalt. Dit is in alle gevallen fataal voor de erectie en de concentratie. Het meisje heeft er dan ook rekening mee gehouden dat ze van voor af aan moet beginnen, maar ze heeft het voordeel dat ze bij de klant al wat ingewerkt is.

De meeste hoertjes dringen niet lang aan als de klant duidelijk te kennen geeft van geen supplementaire betaling te willen weten. Langer aarzelen en aandringen zou, behalve dat het nutteloos is, ook voor gevolg hebben dat de klant zijn concentratie verliest en er dus ook, dit keer zonder groter gewin, opnieuw moet begonnen worden.

Is de betaalprocedure afgehandeld, dan kan tot het werkelijke werk worden overgegaan. En dan komt het tweede objectief in zicht: de klant zo snel mogelijk klaar laten komen op de afgesproken manier. Alles is

nu een kwestie van vaardigheid en ervaring. Wil het meisje er zich te snel vanaf maken, dan is de kans groot dat het niet lukt, en er opnieuw begonnen moet worden. Timing en techniek zijn haar grote troeven.

Eenmaal de klant geëjaculeerd heeft, maakt ze aanstalten om het samenzijn te beëindigen, ook als er voor een langere tijd is afgesproken en betaald. Het meisje gaat er steeds van uit dat de transactie over één enkele beurt gaat, welke nog niet nagekomen beloften er ook op dat moment zijn gedaan. Met kordate hand wordt de klant dan ook van zijn condoom ontdaan, waarna het meisje prompt begint zich voor een volgende klant klaar te maken, en duidelijk laat verstaan dat de sessie afgelopen is. De klant wordt geen gelegenheid tot protest of treuzelen gegeven, en krijgt enkel de kans zich rustig aan te kleden en weg te gaan.

Ik ga in mijn beschrijving van het typische hoerenbezoek uit van een aantal positieve ervaringen. Uiteraard zijn er in het vak ook malafide meisjes, die de klant belazeren, beloftes doen die niet nagekomen worden, meteen bij aanvang dingen beloven waarvoor achteraf, vóór de uitvoering ervan nog eens geld wordt gevraagd, die een klant uitzinnig opgeilen tot hij betaald heeft en daarna prompt in een betonblok veranderen, de klant laten betalen en botweg weigeren zelf uit de kleren te gaan, of, in het ergste geval, de klant beroven of laten beroven. Al dat soort afzetterijen komen voor, en de meeste zijn me ook al overkomen, maar toch vormen ze een uitzondering. Ze komen niet frequenter voor dan dat je bij een willekeurige slager een taaie, on-eetbare biefstuk koopt of bij een visboer een bedorven stuk kabeljauw. Het gebeurt en het is jammer dat het gebeurt. Je moet zelf maar uitkijken. Niemand is door die slechte ervaringen trouwens al vegetariër of macrobioot geworden, dus laten we ons voor die paar stielbedrivers niet castreren.

Mijn beschrijving is een neerslag van veelvuldige bezoeken aan raamprostituées. Omdat dit in Vlaanderen en Nederland nog steeds

de meest verbreide en meest gefrequiteerde prostitutie betreft, leek het me opportuun hier het meest uitvoerig op in te gaan.

Andere verwante prostitutievormen zoals het tippelen op straat, het animeren in bars en cabarets, de hotellobby- en kroegprostitutie worden afzonderlijk behandeld.

Op andere, georganiseerde vormen van prostitutie zoals sex-clubs, sauna's, massagesalons, call-girls en escortgirls, luxe-prostitutie en gelegenhedsprostitutie wordt in afzonderlijke hoofdstukken ingegaan, evenals op meer specifieke werkterreinen als de homo- en lesboprostitutie, partnerruilclubs, bizarre of extreme sexclubs en SM-clubs.

Het meisje deed de deur op een knip. Ik had de indruk dat ik haar vroeger al had gezien, maar zeker was dat niet. Hier, in deze straat, in dit bordeel was ik nog nooit geweest, maar ik kon haar misschien elders, in een andere hoerenkast, in een andere stad hebben ontmoet. In ieder geval kwamen haar gelaatstreken me bekend voor, de ingevallen wangen, de donkere ogen en de lange slanke hals. Ik was benieuwd hoe ze er verder uit zou zien. De onderhandelingen waren gevoerd, de prijs afgesproken, en ik trok mijn portefeuille. Ze vouwde de drie briefjes van duizend en schoof ze achter de spiegel die op de kleine, aartslelijke commode stond. De hoerenkast was redelijk ruim, een groot leeg vertrek met als enig echte meubelstuk, naast het kastje, een ruim bed dat tegen de muur, het verst verwijderd van het raam was geschoven. Ze sloot het gordijn voor de vitrine en deed de neonlamp uit, die het kleine podium in een felrood licht had gekleurd. Ze zag er kleiner en fragieler uit dan ik ze op haar troon voor het raam had ingeschat.

De strakke, beweeglijke mondhoeken verrieden iets van ironie of cynisme. Dat rare, ongewone trekje had me tenslotte doen beslissen hier binnen te stappen. Wat zocht ik? Vlugge, onpersoonlijke sex? *Rien que vider son sac?* Ik wist het niet. Eens te meer had de innerlijke vlam

in de buik zijn werk gedaan, en was ik naar de vervloekte kant van de stad afgezakt. Eens te meer was ik gejaagd langs de ramen gelopen en had ik gekeken en gekeurd. En gekozen. Er was nu geen terugweg meer mogelijk, tenzij het oneervol sneuvelen op het slagveld van de lust.

Het meisje kwam naar me toe en legde haar handen op mijn borst, schoof twee vingers onder mijn jas, onder mijn shirt. Ik rook haar goedkope, doordringende parfum en als ik me naar haar toeboog, haar eigen lichaamsgeur.

“Zullen we eerst wat spelen, schatje?”

Haar stem was geforceerd diep, maar het stond haar wel. Ze drukte zich tegen me aan, plaatste één dij tegen mijn kruis en liet haar hand naar beneden glijden, tussen mijn broeksriem. Ik liet haar begaan, verzette me niet, maar nam geen enkel initiatief. Ze schoof mijn shirt naar omhoog, en drukte zich vaster met haar bekken tegen mijn onderbuik aan. Haar hand voelde dieper in mijn broek, tot ze mijn pik te pakken had, die ze stevig omknelde. Ik voelde een erectie groeien. Meteen liet ze weer los, wendde zich van me af en ging voor de spiegel staan.

“Zal ik me uitkleden?”

Het was een vaststelling, want, voor ze de zin had uitgesproken, had ze haar laarzen uitgetrokken en knoopte ze haar korte rokje los. Haar zwarte bh-tje volgde. Ze droeg nu enkel een piepklein, zwart slipje. Haar hand was glad, soepel en strak. Haar borstjes klein maar stevig.

Ik was op het bed gaan zitten, omdat dit de enige plek was waar ik kon gaan zitten, en had mijn schoenen uitgetrokken.

Ze knielde vóór me en gespte mijn broeksriem los, trok de rits naar beneden en omknelde weer even mijn pik.

De erectie hield aan. Ik stond weer op, mijn broek viel op mijn enkels en ik stapte eruit. Ik trok mijn shirt over mijn kop en stond geheel naakt in het midden van de ruimte, op m'n sokken na. Ik besepte ten volle dat dit een volkomen idioot gezicht moest zijn, maar liet het er maar bij.

“Zal ik je wassen?”

Ze stond bij het kleine fonteintje met één enkel armzalig kraantje. Maar alles was schoon en nieuw. De handdoeken lagen netjes op een stapeltje en ze nam een nieuw washandje van het metalen rek.

“Je doet maar.”

Ze nam mijn pik in haar hand, trok de voorhuid omhoog en zeepte me grondig in. De aanraking van haar vingers en het lauwe water deed hem nog meer zwellen. Ze gaf me een handdoek en ik droogde me zorgvuldig af. Ik ging opnieuw op de rand van het bed zitten, en keek naar haar. Ze trok haar slipje uit, en waste snel maar grondig haar kutje en kont. Ze kwam op me toe met een stapeltje bedlinnen en legde eerst een grote badhanddoek en daarna een spierwit laken op het bed. Ik stond opnieuw hulpeloos middenin de kamer. Mijn erectie was nu vrijwel verdwenen. Ze kwam op me toe en drukte zich opnieuw tegen me aan. Ditmaal liet ze haar hand langs mijn rug naar mijn billen glijden.

“Kom je?”

Ze stapte op het bed toe en ging erop zitten, zo dicht mogelijk aan het voeteneind.

Ik volgde haar en ging languit liggen. Zonder aarzeling klom ze omhoog en begon me te strelen en te pijpen. Ze deed haar werk grondig en met zichtbare overgave. Ik trok een kussen onder mijn rug en had zodoende een goed zicht op haar werkzaamheden en op haar slanke, goedgevormde lijf. Af en toe hield ze even op, om in een andere houding te gaan zitten. Ik richtte me op, zodat ik haar rug en borsten kon strelen.

“Je hebt een mooi lichaam.”

“Dank je.”

Ze was even gestopt om op het compliment te antwoorden. Nog nooit had ik een hoertje naar een compliment horen vissen, of vragen horen stellen als “Vind je me mooi?” “Wat denk je van mijn borsten?”

“Ben ik goed?” of “Pijp ik je niet heerlijk?”

Maar bij elk spontaan compliment werd ik wel bedankt. Ik weet niet of het het meisje wat kon schelen, maar ik zei het toch maar, omdat ik het meende. Intussen had mijn pik zijn volle wasdom bereikt. Het meisje gritste een condoom uit haar tasje dat ze naast het bed had gezet, en opende het pakje in één enkele beweging. Voor ik het goed en wel besepte, was het rubbertje over mijn pik geschoven. Ze had haar strelingen vrijwel niet onderbroken, en pijpte nog even verder.

“Wil je dat ik je extra verwen? Dan blijf je rustig een uurtje, en stoeien we nog wat verder, en dan mag je een standje kiezen. Op z’n Frans of wat je maar wil. Je zegt het maar, en ik doe het. Wat denk je, zullen we het doen? Lekker met z’n twee, heel relaxed, niemand die ons stoort. Voor drieduizend.”

Ze was intussen niet gestopt over mijn ballen en mijn pik te wrijven, en masseerde nu ook mijn buik en borst met haar tieten.

“Nee, ik heb weinig tijd. Een andere keer misschien. Ik wil wel tweeduizend extra betalen als ik je op z’n Grieks mag neuken.”

“Nee, dat doe ik niet.”

Ik wist op voorhand dat ik met mijn vraag een snel einde kon maken aan haar pogingen om me extra te laten betalen voor iets wat ik toch niet wou.

Zonder verdere discussie nam ze mijn pik weer in haar mond en bracht hem in zijn topstand. Ze gleed nu snel over me heen en stak hem in haar kutje. Deskundig en ritmisch begon ze te bewegen, en maakte daarbij hijg- en kreungeluidjes. Ik keek haar aan en zag dat zij hetzelfde deed.

“We houden mekaar in de gaten, schatje.” dacht ik.

Ik voelde alle onrust en jachtigheid uit me stromen en slaakte een gemeente, diepe zucht.

Voorzichtig maar kordaat maakte ze zich van me los en kwam meteen overeind. Ik ging weer rechtop zitten. Ze pakte het condoom met een vel keukenrol vast en trok het voorzichtig over mijn eikel.

“Je kan je wassen als je wil.”

Ik deed wat ze suggereerde, en zag in de spiegel hoe ze het laken en de handdoek van het bed haalde en in de mand deponeerde. Terwijl ik me aankleedde maakte zij zichzelf grondig schoon en trok razendsnel haar kleren weer aan. Ik knoopte mijn veters nog dicht terwijl ze alweer het neonlicht aanstak. Als ik klaar was stond ze al bij de deur te wachten. Ik zoende haar vluchtig op de wang.

“Je bent heel goed. Ik kom zeker nog terug.”

“Dank je. Tot ziens. Goienavond.”

Ik meende op dat moment wat ik zei, maar toch ben ik nooit meer naar dezelfde kast terug geweest.

Het hele bezoek had precies 15 minuten en zestien seconden geduurd. Ik stond weer op straat en liep langs de etalages naar mijn auto terug. Ik keek overal naar binnen, maar de vlam was tijdelijk gedoofd, de wellust knaagde niet meer, en de fiere feniks was verschrompeld.

Nog steeds wist ik niet wat ik eigenlijk had gezocht, en of ik werkelijk had gekregen wat ik had gezocht.

Tanja B, 21 jaar, raamprostituée:

Ik zit nu drie jaar in het beroep. Ik ben meteen begonnen als raamhoer, omdat me dat de eerlijkste en de meest afstandelijke manier leek. Ik had een vriendin die ook in het vak zat, en die eerst in bars had gewerkt, maar daar totaal op was afgeknaapt, omdat ze te onregelmatig verdiende, teveel moest afgeven en er totaal onderdoor ging van het urenlange gezanik van de vaste klanten.

Ze gaf me de raad om zelfstandig een raam te huren, en zonder pooier te werken. We huren nu samen dit raam, met een nette, zuivere kamer die we zelf hebben ingericht en zelf onderhouden. We betalen duizend frank per hele dag, dat is dertigduizend frank per maand voor raam en kamer. Dat is niet veel, want ze ligt middenin de beste straat.

Sommige meisjes betalen duizend frank per shift, maar de kamer wordt voor twee shifts per dag verhuurd.

Ik heb gemiddeld tien klanten per shift. Ik heb nu veel klanten omdat ik jong ben en er goed en verzorgd uitzie. Ik maak per shift een recette van vijftien tot dertigduizend frank. Daarvan moet de kamer betaald worden, ziekteverzekering, belastingen, stadstaksen. Ik betaal ook tweeduizend frank per shift aan de man van mijn collega voor protectie. Die betreft een kamer boven het bordeel, en is tijdens mijn werk altijd aanwezig. Hij staat in verbinding met ons via de babyfoon en ik heb ook een alarmbel geïnstalleerd. Hij is nog nooit moeten tussenkomen, maar je weet maar nooit. Ik heb zo alleszins een betere bescherming dan de meisjes die wel een pooier hebben, want die mannen zitten meestal in de kroeg of bij een ander wijf. Ik heb geen vaste vriend. Ik zal nooit voor een man werken. Ik verdien nu netto zo'n honderdvijftigduizend frank in de maand, en soms veel meer. Ik maak veel geld op, want als ik niet werk, dan let ik niet op de kleintjes: een duur appartement, ik koop veel meubels en gadgets, kleren en juwelen, ik ga alle dagen uit, en ik geef ook veel cadeautjes aan vriendinnen en vriendjes. En ik heb een dure auto, het is nu al de derde sedert ik in de stiel zit, de eerste heb ik weggegeven en met de tweede heb ik een ongeval gehad. Ik spaar wel wat over, maar niet veel.

Ik doe mijn werk graag, en ik denk wel dat ik goed ben. Ik heb veel vaste klanten, de meesten komen terug. Ik vraag drieduizend frank voor het 'binnenkomen', daarvoor ga ik uit de kleren en wordt er gepijpt en geneukt, maar alles snel-snel, op een kwartier staan die gasten weer buiten. De meesten betalen meer, van tweeduizend tot tienduizend extra. Tienduizend is zogezegd voor een hele nacht, maar natuurlijk blijft er niemand zolang, dat zou ook niet kunnen, want mijn shift duurt maar zes uur. Die tiepen staan dan na een uur weer op straat.

Ik doe eigenlijk alles wat de klanten vragen, behalve echte SM. Ik heb geen zweepjes of riemen of tangen in mijn kamer. Wel leren

lieslaarzen en een leren ceintuur met ijzeren knopen, en ik wil de klant wel vastbinden en domineren, maar verder ga ik niet. Ik laat mijzelf zeker niet vastbinden. Ook echt vieze sex met pis en poep doe ik niet. Er wordt wel zeer veel betaald voor dat soort dingen, maar je moet dan echt gespecialiseerd zijn, en helemaal ingericht, en het houdt de andere klanten weg. De meisjes die dat wel doen verdienen minstens tienduizend frank per klant. Kontneuken doe ik ook niet. Ik vind het nogal pijnlijk, en je hebt geen controle meer over het gebruik van het condoom, die kerel kan het eraf halen zonder dat je er erg in hebt. En het schijnt ook te kunnen scheuren op die manier. Ik doe het wel met vaste klanten, maar alleen na lang aandringen, en het kost ook flink wat extra, zeker vijfduizend frank. Maar dat gebeurt zelden, zeker niet elke week.

Maar ik doe wel alle standjes, en ook een show, een striptease met vibrators en allerlei spulletjes, dat heeft veel succes, dat stel ik altijd voor, want dat doe ik wel graag.

Het ergste vind ik de eerste klant, omdat je werkdag dan echt begint. Ik wil eerst een kwartiertje met rust gelaten worden, me genoeglijk installeren en koffie drinken. Ik ga niet tegen het raam tikken en allerlei obscene gebaren maken, dat is mijn stijl niet, dat is meer iets voor de negerinnen.

Die illegale vreemde meisjes maken de stiel wel kapot, ze werken behoorlijk onder de prijs, soms al voor vijfhonderd of duizend frank. Ik heb niets tegen die vreemde meisjes, zeker niet tegen de Ghanese of andere Afrikaanse meisjes. Die zijn meestal heel erg jong, soms maar veertien of vijftien, en weten van niets. Ze zijn in het begin heel lief en schuchter en komen van alles vragen. Ook hun pooiers zijn echte amateurs. Maar na een jaar worden ze gehaaid en snoepen elkaar klanten af en maken veel ruzie. De meesten verdwijnen na één of twee jaar, god weet waar naartoe. Wat ik wel triestig vind, is dat die vreemde meisjes, ook de Poolse, Tsjechische en Russische, het soms zonder

condoom doen. Ze weten niet waar ze aan beginnen. Ik doe het nooit of nooit zonder, voor geen honderd miljoen. Maar het geeft wel valse concurrentie, want sommige klanten dringen echt aan, en gaan weer weg als je weigert.

Ik begrijp die mannen niet, ze spelen toch ook met hun eigen leven. En ik ben echt zeer handig in het aantrekken van een condoom, er zijn klanten die me verteld hebben dat ze het bijna niet voelden.

Voor sommige vaste klanten voel ik wel veel sympathie, zelfs vriendschap. Er zijn er veel die meer komen om te praten dan om te neuken. Ik probeer van zo'n vent te onthouden wat hij verteld heeft, en de volgende keer laat ik dat ook blijken, dat stellen ze wel op prijs. De meeste verhalen gelijken op mekaar, over hun werk, en wat snoeven over hun salaris. Er wordt zelden over hun vrouw of hun sexuele relaties gesproken, en ik probeer dat ook te vermijden. Sommige klanten zie ik wel eens in de stad lopen met hun vrouw of hun vriendin of kom ik tegen als ik uitga, en dan denk ik, wat zoekt zo'n man nu bij mij, maar dat zijn eigenlijk mijn zaken niet. Meestal voel ik absoluut niets voor mijn klant, geen weerzin en ook geen sympathie. Ik probeer mijn werk behoorlijk te doen, want ik wil in deze stad blijven werken, en dan moet je een vaste klantenkring opbouwen.

Ik wil nog vijf jaar werken en dan kap ik ermee, dan begin ik een eigen zaak, een boetiek of een club. Ik kom vrijwel nooit klaar bij een klant. Niet dat ik me daartegen verzet, maar ik ben zozeer met mijn werk bezig, dat ik niet aan mezelf denk. Het is allemaal nogal mechanisch. Ik doe wel altijd alsof, maar dat is een stukje toneel dat de meeste vrouwen, ook niet-hoeren, wel kennen. Ik probeer het altijd overtuigend te spelen, zonder te overdrijven, want dat kan de klant dan weer op te verregaande gedachten brengen. De meeste klanten houden absoluut geen rekening met mij, en dat verwacht ik ook niet. Ze komen uitsluitend voor hun eigen plezier. Of ik het nu leuk vind of niet, is tenslotte hun zaak niet.

Sommige klanten zie ik wel graag komen. Niet omdat ze knapper of jonger zijn dan de rest, maar omdat ze lief en attent zijn, vriendelijk, en geen last of zever verkopen. Daar doe ik dan extra mijn best voor, omdat ik weet dat ze het appreciëren.

Op de duur kan je aan zo'n klant zo gewend raken dat je bij het vrijen wel klaarkomt, of toch een heel stuk op weg. Ik voel me daar absoluut niet schuldig over. Het is gewoon prettig, zoals iemand anders ook al eens plezier in zijn werk kan hebben. Ik heb nooit een andere job gehad. Ik ben van school afgegaan en heb een jaar genikt op kosten van mijn stiefouders, maar dan wilden ze niks meer betalen en hebben ze me eruit gezet, en zo ben ik in het leven terecht gekomen.

Ik heb daar geen complexen over, en ben ook niet beschaamd om aan mijn vriendinnen of vrienden te vertellen wat ik doe. Ik zit tenslotte voor een raam, dus iedereen kan me zien. Ik vind mijn werk niet minderwaardig tegenover dat van een winkeljuffrouw of een kapster. Alleen verdient ik veel meer.

Als ik stop met werken, stop ik ook met hoer spelen. Ik ben niet bepaald hoerig als ik uitga, en kleeed me ook heel gewoon. Misschien ga ik wel anders met mannen om dan andere meisjes van mijn leeftijd, maar ikzelf merk daar toch niets van. Ik heb af en toe een vriend of een korte relatie, maar dat is omdat ik het zelf wil. Ik wil me niet aan een man binden zolang ik dit werk doe. Daarna wel. Ik droom nooit van mijn werk of mijn klanten. Voor mij is dat echt afgelopen als ik hier de deur dichttrek en naar huis ga.

Brigitte, 46 jaar, raamprostituée:

Ik ben in het vak gestapt toen ik al 32 was. Voordien hield ik een café in een volksbuurt in de stad, maar ik kreeg ruzie met mijn vent, die de baas van het café was. Hij gooide me van de ene dag op de andere op straat. Ik had twee kinderen te onderhouden en bezat geen frank. Ik heb dan werk gezocht in cafés, maar ik vond niets dat genoeg opbracht, en

zo ben ik, via een caféklant, die een tijdlang mijn mec is geweest, in de stiel terecht gekomen. Eerst deed ik de straat aan het station, dat heb ik een jaar of drie gedaan, maar ik kreeg last van mijn sinussen, en dan ben ik een raam gaan huren in de havenbuurt. Ik heb een kerel die van me leeft, die je dus mijn pooier kan noemen, maar hij heeft geen andere vrouwen die voor hem werken. Hij doet het huishouden en loopt af en toe in de buurt rond als ik werk, kwestie van de veiligheid, maar veel bescherming heb ik niet nodig, ik ben zelf nogal stevig. Ik heb al verschillende keren last gehad met klanten, meestal omdat ze dronken waren. Een keer ben ik overhoop gestoken en heb ik twee weken in het hospitaal gelegen. Ik krijg veel zeemannen binnen. De meesten hebben al wat op, en het zijn gemakkelijke klanten. Ze komen bij mij omdat ik al wat ouder ben, en dan durven ze meer dan bij een jong grietje. Ze denken ook dat het goedkoper is. Maar ik probeer het vaste tarief aan te houden: tweeduizend frank voor een complete beurt (helemaal uit de kleren, pijpen en neuken). Voor duizend frank doe ik wel handwerk, maar dat gebeurt niet veel. Ik probeer er wel meer uit te halen, maar ik moet me geen illusies maken, de klanten die ik nu nog krijg hebben niet veel meer te spenderen dan de vaste prijs. 's Nachts gebeurt er wel eens iets, als één of andere dronken patser binnenstuikt, en als de concurrentie gesloten is. Dan gaan de prijzen omhoog en de service omlaag zeg maar. Ik heb wel vaste klanten, maar dat zijn meestal oudere mensen.

Ik heb geen spijt van mijn leven, maar zou het toch aan niemand aanraden. Het is echt hard en smerig werk. Een jong meisje kan veel geld verdienen in deze stiel, maar de meesten blijven erin hangen, en houden geen geld meer over. Alles gaat altijd op. Het komt te gemakkelijk binnen. Of een kerel pikt alles in. Of ze geraken aan de drugs. Ik heb zelf een tijdlang veel gedronken en pillen geslikt, maar dat kwam door een ongelukkige relatie, niet door mijn werk.

Ik heb geen haat tegen mannen, maar er zijn wel verdomd veel smeerlappen bij, de meesten eigenlijk. Ik verdien nu gemiddeld zeven-

tig tot honderdduizend frank per maand, maar ik werk lange dagen, soms tot tien uur per dag of meer. Ik wil er eigenlijk mee stoppen, want vrouwen die nog ouder zijn, vijftig en meer, en nog in het vak zitten, dat zijn echt de vuilbakken van de kant, die krijgen alleen nog het uitschot. Maar het is natuurlijk wel goed verdiend, en er nu mee stoppen heeft geen zin, ik zou niet weten wat ik moet doen dat meer opbrengt. Over een jaar of twee drie stap ik er zeker uit.

Ik doe het soms zonder condoom, als het echt niet anders kan. Vooral Arabische mannen zijn daar fanatiek in, dat heeft volgens mij met hun godsdienst te maken. Natuurlijk denk ik wel aan het gevaar, maar ja, als ge de straat oversteekt kunt ge ook overreden worden.

Mickey, 29 jaar, travestiet:

Ik zit nu al vier jaar voor het raam. Vroeger deed ik privé-klanten via advertenties, maar dat liep niet meer, er was te veel concurrentie van amateurs, en de advertentiekosten zijn ook hoog. Hier heb ik een zeer gevarieerd publiek. Er zijn de vaste klanten die voor mij komen, de avonturiers en nieuwsgierigen die het eens met een travestiet willen doen, en de toevallige passanten, die zomaar binnenstappen. Ik zeg altijd meteen dat ik geen vrouw ben, want anders heb je toch maar gedonder. Ik denk zelfs dat ik maar een plaatje aan het raam ga hangen, dan moet ik niet altijd hetzelfde vertellen. Eigenlijk doe ik alles wat je bij een vrouwelijke hoer kan krijgen, alleen wordt er niet geneukt natuurlijk, ook niet anaal. Ik ga wel helemaal uit de kleren als de klant dat wil. Een handjob, massage en pijpen zitten in het gewone pakket, dat kost dan tweeduizend frank. De zaken gaan wel slechter de laatste tijd, door de negatieve reclame die het vak krijgt in verband met de vrouwenhandel. Hier in de straat zit niemand die gedwongen wordt of echt tegen zijn zin werkt.

Vroeger kreeg ik wel klanten die speciaal kwamen om me uit te lachen of om verontwaardigd te doen en ruzie te zoeken, maar dat is nu

wel veranderd. Ikzelf kan natuurlijk niet zo gemakkelijk komedie spelen als een vrouw. De klant kan meteen zien of ik een erectie krijg of niet. Maar ik ben daar zeer geroutineerd in geworden en ik krijg hem altijd wel eventjes omhoog als ik me concentreer.

Klaarkomen met een klant, dat overkomt me bijna nooit, maar dat wordt ook niet verwacht.

Laura, 18 jaar, Ghanese raamprostituée:

Ik werk nu zes maanden in deze straat. Ik ben rechtstreeks van Afrika naar hier gekomen. Daar zat ik op school, maar mijn familie had geen geld, en ik kon geen werk vinden. De levensomstandigheden zijn er zeer slecht, en het is er door de politieke situatie zeer gevaarlijk. Ik wist dat ik in België als animeermeisje zou werken, en ook met mannen moest meegaan, maar ik had het me wel beter en mooier voorgesteld. Het is hier vuil en koud, en de mensen hebben niet veel geld.

Een vriend van mijn broer heeft alles geregeld, de reis en de papieren. Ik betaal hem nu terug met wat ik verdien, en ik stuur ook geld naar mijn familie in Afrika.

Ik woon in Gent, samen met mijn zus, die ook in het vak heeft gezeten, maar nu getrouwd is en kinderen heeft.

Misschien trouw ik wel met een Europese man, of anders met een man uit Ghana. Ik blijf dit zeker niet te lang doen, want het is geen prettig werk. We hebben wel veel plezier met andere meisjes in de straat, we praten heel veel en lachen ook veel. Er zitten zeker veertig meisjes uit Ghana, maar de laatste tijd ook veel uit Liberia. Die Liberiaanse meisjes hebben allemaal pooiers, en worden heel kort gehouden, ze moeten direct al hun geld afgeven. De Belgische mannen zijn vies en vuil en ze kijken neer op de Afrikaanse meisjes. We zijn alleen goed om geneukt te worden. Ik denk wel dat wij beter neuken dan de blanke vrouwen. Er zijn klanten die dat zeggen, en die alleen maar bij een negerin willen gaan. Wij hebben ook dikkere lippen en een sterkere

tong, dat vinden mannen ook beter. Bijna alle Belgische mannen willen gepijpt worden, ik weet niet wat het is, bij Afrikaanse mannen heb je dat veel minder. Het is een obsessie.

Het ware geluk ligt op straat

Straatprostitutie is de slechtst aangeschreven tak van de betaalde liefde. Bij de meisjes zelf wordt het beschouwd als de allerlaagste trap, het absolute dieptepunt van de hoerencarrière. De straathoer bezit niets, heeft geen dak boven het hoofd, en moet voor de uitoefening van haar vak op tijdelijke spelonken beroep doen: een portiek, een achterbank van een auto, een hotelkamer, of, in het ergste geval, de beschutting van een vervallen muur, een berm of een struik.

Daarom is een straathoer de absolute paria van het toch al slecht aangeschreven beroep. Je vindt er dan ook de verstotenen, de mislukelingen, de hopelozen, maar ook de debutanten, de semi-professionelen.

Deze onvoorwaardelijke onderkant van de maatschappij heeft voor de hoerenloper een heel aparte aantrekkingskracht. Als hij zich overgeeft aan zijn lage lusten, en hiervoor afdaalt naar de onderbuik van de stad, zich overgeeft aan de verboden en misprezen hoererij, waarom zou hij dan niet nog verder zakken, en precies die hoeren opzoeken die door niemand nog worden gerespecteerd, die met hun goedkope, te korte rokjes en slecht aangebrachte schmink, blootgesteld aan weer en wind, ongevoelig voor keurende blikken en obscene vloeken, op de straathoek staan wachten tot een klant ze meeneemt. Als de hoerenlo-

per voor de betaalde liefde kiest, omdat hij bij het hoertje datgene zoekt wat hij in een zogenaamd normale relatie mist, namelijk een van elke emotionele band, van iedere wederzijdse verplichting, van elke verdere emotie verstoken sexuele daad, waarbij hijzelf de regels bepaalt, en waarvoor hijzelf de prijs betaalt, dan is hij precies bij de straathoer op de juiste plek aangeland. Als een meisje immers zover is geraakt dat ze zichzelf op een straathoek of in een portiek te koop aanbiedt, dan kan hij onbeperkt of zonder enige scrupules zijn gang gaan.

Vaak maken meisjes hun debuut in de straatprostitutie omdat dat gemakkelijk is: je gaat gewoon op straat staan en je bent begonnen. Achteraf blijken er ingewikkelde territoriumafspraken te bestaan, maar toch worden nieuwkomers gemakkelijk getolereerd. Ze worden wel naar de meest oncomfortabele, tochtige en weinig beklante uithoeken verwezen, en door plaatselijke pooiers en onderwereldfiguren gepolst, maar als ze van zich afbijten of zelf voor protectie hebben gezorgd, is er niets aan de hand.

De meeste straathoeren werken in een hotel. Ze staan op de stoep vlak voor de ingang, of lopen verderop in de straat heen en weer. Als de klant akkoord is met prijs en aanbod, wordt er naar het hotel toegestapt. De klant betaalt daar afzonderlijk voor de kamer, rechtstreeks aan de hotelier. De prijs voor één uur kamergebruik, inclusief schone handdoeken en een verschoond bed, is driehonderd tot vijfhonderd frank. De prijzen voor de meisjes liggen iets lager dan bij de raamprostituées: vijfhonderd tot duizend frank 'instapprijs', te verhogen met extra's voor speciale wensen.

Het meisje heeft meestal een vaste kamer in het hotel, waar ze zich thuisvoelt. De kitcherige, 'sfeervolle' inrichting, compleet met roze of blauwe verlichting, een hemelbed en de obligate poster van Hamilton (eindelijk weten we waar al die Snoeck's posters terechtkomen), moet ertoe bijdragen de klant in de stemming te brengen. De rituelen zijn verder dezelfde als bij de raamprostitutie, alleen ontstaat er door de

veilige beslotenheid van de hotelkamer, de vertrouwdheid van de gewone slaapkamer, compleet met dubbel bed, en de minder professionele aanpak van de meisjes, een bijna familiale vertrouwelikheden. De straathoerenloper die hieraan verslaafd raakt, zal zelden een raamprostituée opzoeken, omdat hij die te koel en afstandelijk vindt. Bij een samenzijn met een straathoer krijgt hij al snel de indruk echt met een meisje te gaan slapen, zonder dat alles uitsluitend op snelle, betaalde sex is gericht. Van deze illusie kan het meisje handig gebruik maken om een supplement los te weken voor een 'onbeperkte tijd relaxen', alleen zijn de meeste straathoertjes niet zo doortastend.

De hele straatscène is nogal amateuristisch, en de populatie wisselt voortdurend. De avontuurlijk aangelegde hoerenbok kan hier onbeperkt op zoek gaan. Een geregelde exploratietocht langs straten en stegen is een leerrijk en aangenaam tijdverdrijf. Het voortdurend herhaalde, op fluisterton uitgesproken '*Ga je mee*' hitst de hoerenjager op, en drijft hem verder op zijn zoektocht naar nieuwe, nog completere sensaties.

Ik was pas laat het huis uitgegaan, het was al na tweeën. Er zouden op dit uur wel niet veel meisjes meer tippelen, want het was kil en mistig. Ik liep langs de straten met de vervallen herenhuizen, afgeboord met lindebomen. Verderop lagen de hotelletjes met de veelbelovende namen *Extase* en *Indigo*, waar altijd meisjes in de portieken stonden. Ze waren weggedoken in de donkere muil van de hotelingang, maar mijn komst had ze wakker gemaakt, en ze staken aarzelend het hoofd naar buiten, in het vale straatlicht.

"Ga je mee, schatje?"

De bekende aanspreking hield een dubbele verlokking in, nu de nachtelijke kou door mijn kleren heen trok. Ik keek de beide meisjes aan. Ze waren jong, zeer jong zelfs. Een blondje en een brunette, allebei slank of zelfs mager, dat kon ik moeilijk uitmaken onder de korte jasjes

in namaakbont die ze allebei droegen. Het blondje was erg klein, bijna een dwergje, en ook de spichtigste van de twee. Ik had ze nog nooit gezien, maar het was ook al drie maand geleden dat ik hier nog was geweest.

“Hoeveel voor de twee?”

“Duizend elk en vijfhonderd voor de kamer.”

De grootste van de twee voerde het woord. Ze zag er vermoeid uit, had blauwe kringen onder de ogen.

“Goed.”

Ze gingen voor naar de achterkant van het gebouw en klopten aan bij de deur van een kelderkamer. Na enig gestommel ging de deur open en verscheen een jongen met slaapogen. In het piepkleine kamertje stond een enorm televisietoestel. MTV-clips. Ik betaalde de jongen. Hij kon niet ouder zijn dan achttien, waarschijnlijk een student die wat bijverdiende. Het grootste meisje nam twee handdoeken en twee washandjes van een stapel vers badlinnen, en nam een sleutel van het bord. “We zitten in de vier.”

De kamer was exact zoals ik ze me had voorgesteld. Het licht was helgroen, afkomstig van neonlampen, die achter een piepschuimen decoratiewand verborgen waren. Het bed was ruim en vierkant, met twee spijlen aan de voeteinden, waaraan twee nutteloze gordijntjes in namaakkant. De lakens zagen er schoon uit. De ene wand bestond uit één enorme spiegel, aan de andere wand hing een op spaanderplaat gekleefde poster waarop twee paarden en een halfnaakt meisje. Het was er bloedwarm. Een mateloze vermoeidheid overviel me, en toen ik op de rand van het bed ging zitten, moest ik de neiging onderdrukken om languit te gaan liggen en in een bodemloze slaap weg te zakken. Maar ik had een beslissing genomen, er was een mechanisme opgestart dat ons onafwendbaar zou leiden tot het stellen van intieme handelingen, het uitvoeren van eeuwenoude rituelen en het voltrekken van de geslachtsdaad. Hier zat ik, een exemplaar van het blanke ras en het mannelijke

geslacht, vrijwillig overgeleverd aan twee deernen die mijn dochters konden zijn, maar dat zeker niet waren. De meisjes hadden hun jasjes uitgetrokken, en stonden nu in hun schraalheid voor me. Ze waren inderdaad graatmager. De grootste van de twee was vel over been, had nauwelijks borsten, en armen als luciferstokjes. Ze droegen allebei een jeans en een T-shirt. Weer was het de bruine bonestaak die het woord tot me richtte.

“Wil je niet rustig een half uurtje bij ons blijven? We kunnen je met tweeën verwennen zoals je maar wil.”

“Hoeveel?”

“Tweeduizend extra, voor elk duizend.”

“Vijfduizend compleet, maar dan met een show. Jullie beiden, eerst uit de kleren en dan in bed.”

Ik kon de volbrenging van de duivelslust uitstellen door tijd en beweging af te kopen. Het briefje van vijfduizend werd door de brunette in haar tasje opgeborgen. Ik nam de stoel, die bij een toilettafeltje stond, en schoof die naar het voeteneind van het bed. Als enige toeschouwer van dit armzalige spektakel ging ik zitten. De kamer was voorzien van een radio, ingebouwd in een nachtkastje. Het enig mondige meisje zette hem aan, en de treurige ruimte vulde zich met de geluiden van de nachtradio. De meisjes deden een poging om te strippen op de muziek, maar Lou Reed leent zich niet tot zulke capriolen. Het ontbloten van de minuscule tietjes door het uittrekken van het shirt, dat ging nog. Maar de laarsjes zaten muurvast, en de beide kindjes dienden elkaar te bevrijden van schoeisel en jeans. Dit ging gepaard met gegiechel, en dat werkte opwekkend. Het kleine blondje was aandoenlijk, als ze in haar gebloemde slipje op het grote bed lag te wachten tot de sprieterige brunette haar geschoenlepelde jeans van haar hoekige billen had gepeld. Ze kregen de smaak van het spelletje te pakken, en ze lieten hopelijk niet meer op de dikke opdrachtgever, die zich in het midden van de broeierige kamer stilhield, geconfronteerd met jeugd, verval en zijn eigen erectie.

De slipjes werden door elkaars vingers verwijderd, langzaam, zoals het hoorde, en de donzige kutjes werden prijsgegeven. Nu nam het blonde elfje het initiatief en legde haar kopje liefdevol tegen de buik van de skeletterige tegenspeelster aan. En er werd gelikt, er werd gevingerd, er werd gebeft, er werd gestreeld, er werd gekreund, er werd gewreven, er werd gezoend, er werd klaargekomen of tenminste gedaan alsof, en er werd op geen enkel ogenblik gegluurd naar de vette insluiper, de omvangrijke gluiperd die al dit moois had besteld, en stil genietend, zichzelf van zijn broek had ontdaan teneinde zijn paal vrij spel te geven.

Maar nu was het onafwendbare ogenblik gekomen dat, tot het uiterste verdaagd, niet meer kon worden uitgesteld. Nu moesten de duivels los, de sappen geloosd, het beest bevredigd. Ik stond op, stapte op het bed toe, en liet me plompverloren tussen de twee magere engelen vallen.

En er werd gestreeld, gelikt, gepijpt, gebeft, gevingerd en geneukt, geheel zoals was voorspeld en voorzien. En ook werd er gespoten en klaargekomen, en van kut verwisseld tijdens dit alles. En het ontzaglijke lichaamsgewicht van schrijver dezès werd gebruikt als hefboom, als springplank, als stormram.

Zo ging een halfuur voorbij, en hierop opmerkzaam gemaakt, werd er royaal bijbetaald, al was het maar om waardig te kunnen opstaan, gewassen te worden en de nimfen te kunnen helpen bij het aankleden.

Drie weken later was het weer zover: koortsig ging ik op zoek in dezelfde straten, niet meer doelloos dit keer. De twee nachtelijke engelen, de blonde lilliputter en het bruine meisje met de zwavelstokjes zou ik opzoeken. Maar ze waren niet waar ze hoorden te zijn, en dezelfde vermoeide student wist me niets te vertellen: ze waren sedert een week niet meer gekomen, en meer kon hij me niet zeggen. Hitsig zwierf ik die nacht rond, en wat ik ook probeerde, of welke andere, in

neonkleuren gehulde kamers ik ook bezocht, rust en voldoening vond ik niet.

Inge, 16 jaar, straatboer:

Ik ben vorig jaar begonnen met mannen mee te gaan voor geld. Ik zat toen nog op school, maar erg tegen mijn zin. Meestal spijbelde ik, en zat ik in de kroeg of hing ik wat rond in het winkelcentrum. Ik had altijd geld tekort. Ik heb een paar keer thuis geld gepikt en toen heeft mijn moeder mij betrapt, en gedreigd me op straat te gooien. Mijn moeder is gescheiden, en heeft wisselende vrienden. Ze zit er absoluut niet mee in waar ik uithang of wanneer ik thuiskom. Ze vindt dat ik oud genoeg ben om voor mezelf te zorgen, en dat is eigenlijk ook zo. In het begin pikte ik de mannen op in het café, of in de winkelgalerij. Ik hing wat rond en ze spraken me aan. Mijn vriendje heeft me in het begin geholpen, me geleerd hoe ik het moest doen en zo, en hoeveel geld ik moest vragen.

De eerste keren was ik echt bang, het waren allemaal oudere mannen, en ik had het nog nooit met iemand gedaan die ouder was dan dertig. Ik dacht dat ze allerlei rare dingen zouden vragen, perverseitèten en zo. Ik dacht echt dat oudere venten zo waren. Maar dat viel reuze mee. De eerste klant die ik had nam me mee naar een sjiek hotel. Hij was heel vriendelijk en heeft nog extra betaald omdat ik langer zou blijven. Ik heb hem verteld dat het de eerste keer was dat ik het voor het geld deed. Ik denk niet dat hij mij geloofde.

Met het geld hebben we meteen trips (LSD) gekocht, mijn vriend en ik. Het was heel grappig, zoveel geld hebben en verdienen op zo'n korte tijd. Ik ging nog een tijd door met mannen versieren in bars en op straat, maar na een paar maand ben ik op een vaste plek in de hoerenbuurt gaan staan, en werk ik vast in hetzelfde hotel. Het werkt veel gemakkelijker, en je hebt zo veel meer klanten. Vroeger moest ik altijd zelf aanpappen met mannen in een bar, en dan dachten ze meestal dat ik gratis wou. En neuken in een auto, of in de toiletten, dat gebeurde ook

dikwijls, en dat vond ik ook link.

Ik begon me hoerig te kleden, ultra-korte rokjes en netkousen en diep uitgesneden shirts en zo. Ik had toen wel veel oude ventjes als klant. Dat ging zo, omdat ik in een café was gaan zitten waar allemaal ouwe mannetjes komen om te kaarten. En één ervan papte met me aan. Hij was heel voorkomend en lief, echt een goeie opa. Ik ging met hem mee naar zijn appartement, en hij betaalde erg goed. Hij vroeg dan of ik de volgende dag terugkwam. Dat deed ik, maar de ouwe bok had het aan zijn vrienden doorverteld. En die wilden allemaal, kan je denken, die bejaarde ventjes met zo'n kindje van veertien, die hadden het niet meer. De meeste werkte ik af in de toiletten van de kroeg zelf. Even pijpen, en ze waren meteen klaar, zo geil waren ze van me. Dan ging de ene ouwe knar terug naar zijn vrienden en stond de volgende al klaar. Ik werkte er soms wel acht of negen na mekaar af. Een echte goudmijn was dat. Tot de kroegbaas het doorhad en dreigde me aan te geven. Ik kneep ze zo, dat ik weg ben gerend en nooit meer teruggekomen. Ik vond het echt te gevaarlijk, ook omdat ik nog geen zestien was. Ik weet van vriendinnetjes die bij me op school zaten, dat ze het liefst met heel ouwe kerels doen. Die pikken ze op in tearooms of zelfs aan de poort van het ouwemannenhuis. Het zijn echt de beste klanten, zonder twijfel.

Maar nu werk ik dus vaste uren, elke dag van vijf uur in de namiddag tot ik het beu ben. Bij lekker weer, of als het druk is, werk ik wel door tot een stuk in de nacht, en dan sla ik al eens een paar dagen over. Ik heb nu een vaste vriend, en met hem deel ik mijn geld. Hij zorgt goed voor me, brengt me en komt me halen en hangt regelmatig in de buurt rond. We hebben wel eens ruzie en soms slaat hij me ook wel, maar niet geregeld en ook niet voor geld, dus niet omdat ik niet genoeg pees of zo.

Ik vraag duizend frank, en het is vierhonderd extra voor de kamer, maar voor duizend frank is het echt erop en erover, dan doe ik niet eens

al mijn kleren uit, alleen mijn rok en mijn broekje. Dan duurt het echt een kwartiertje of zelfs nog niet. Ik probeer meestal tweeduizend los te krijgen, en dikwijls ook meer. Ik doe eigenlijk alles, maar sommige extra's zijn wel zeer duur, daar ga ik niet vanaf, want ik heb zo klanten genoeg, wel tien of meer op een avond. SM doe ik niet, want ik heb geen gereedschap in het hotel. Mocht dat kunnen, dan zou ik het zeker doen, want daar is veel mee te verdienen, die typen kijken niet op vijfduizend ballen.

Meestal is het pijpen en neuken op één of andere manier, en dan reken ik twee of drieduizend. Veel klanten komen terug, en dan vragen ze na een paar keer iets extra, een standje, of 69, of achterom. Dat kan allemaal, maar het kost extra. Ook zonder condoom doe ik. Kost drieduizend ballen extra. Ik geloof niet in die aids-rommel. Andere meisjes die niet in het vak zitten doen het toch ook alle dagen zonder condoom.

Ik weiger niemand, klanten zijn klanten. Sommige mannen zijn wel vies, ongewassen, met stinkende kleren. Dan bijt je je er maar doorheen, je doet het toch alleen om het geld, en dat is niet vies!

Bizarre typen zijn er soms ook. Ik heb een doofstomme klant, da's wel raar hoor. Die kreunt al als hij me ziet, die hoeft niet eens klaar te komen om te kreunen. En rare kwiebels zijn er ook bij. Vastbinden doe ik wel, met touwen en zo. En ik laat me ook vastbinden, maar alleen door geregelde klanten. Spelletjes worden ook veel gevraagd, vuile woorden en zo. Daar ben ik sterk in, ik kan zeer goed vuilbekken. Ook plassen doe ik wel, en ik laat ook wel over me heen plassen, maar niet in mijn gezicht, dat doet pijn aan de ogen.

Het meest gevraagd wordt pijpen zonder condoom. Daar heb ik geen problemen mee, dat is altijd snel geklaard.

Ik ben niet van plan dit werk lang te doen. Als ik wat geld gespaard heb, gaan we hier weg, mijn vriend en ik, naar het Zuiden of naar Amerika, en dan beginnen we een eigen zaak. Mijn vriend is heel handig

met motoren, dus we kunnen iets doen met auto's of zo, of op een racebaan. Ik wil later trouwen en kinderen hebben, twee of drie. Ik schaam me niet over mijn bezigheden. Iedereen neukt toch, ik doe het alleen voor geld, veel geld.

Karen, 22 jaar, straatboer, heroïneverslaafde:

Ik spuit heroïne van mijn zeventiende. Via een vriend kwam ik in de prostitutie terecht. Ik hou mijn gebruik onder controle. Mijn vriend en ik hebben samen zo'n vijfduizend frank per dag nodig om spul te kopen. Af en toe heeft hij een klus, maar hij heeft al eens gezeten wegens dealen, en nu kan hij nog moeilijk aan werk komen. Hij werkt in het huishouden en brengt me meestal naar mijn werk. Ik heb weinig contact met andere meisjes die hier aan het hotel tippelen. Ze komen en gaan. Ik verander zelf geregeld van plek. Dat trekt een ander cliënteel aan.

Ik werk niet onder de prijs: duizend frank minimum plus een kamer. Ik doe het niet in een auto en ga nooit met een klant mee naar huis. Hier in het hotel is er altijd bewaking, hier voel ik me min of meer veilig. Ik doe alles wat de klanten vragen, behalve SM. Ik heb er niets op tegen, maar ik hou er gewoon niet van. Die speciale cliëntèle komt hier niet, die gaan naar clubs. De meeste klanten zijn vluggerds, duizend of tweeduizend frank. Gewoon wat stoeien en dan neuken. Ik doe het niet graag, maar ik ken geen ander beroep dat zoveel geld oplevert. Ik kom nooit bij een klant klaar. Ik denk gewoon aan andere dingen terwijl hij bezig is. Maar ik speel wel komedie, ik doe alsof. Tenminste als ze meer dan duizend frank betaald hebben en niet als beesten tekeer gaan.

De meeste mannen willen zichzelf bewijzen, tonen dat ze stoer zijn, en hengstig en ervaren. Maar dikwijls zijn het stuntelige sukkels. Ik heb het liefst oudere klanten, mannen van boven de vijftig, die zijn niet zo patserig. Ik denk niet dat mijn klanten weten dat ik aan de heroïne ben. Ik zie er niet slecht uit en ik ben niet onder invloed als ik werk, of toch

meestal niet. Als ze er goed op letten zouden ze het misschien zien, ook aan de naaldprikken natuurlijk als ik me uitkleed. Ik weet niet of het mannen speciaal zou opwinden als ze het zouden weten. Ik zie mezelf niet echt als een heroïnehoer. Ik ben een prostituée zonder meer. Als ik stop met spuiten zou ik ook verder werken, tot ik geld genoeg verdiend had.

Er zijn veel zwaardere gevallen hier in de straat, meisjes die de hele tijd stoned lopen, en die spuiten tijdens het werk. Die zouden alles doen als ze zonder poen zitten, ook onder de prijs werken, of zonder condoom. Er zijn verderop in de straat meisjes die het gewoon op straat doen, die een kerel pijpen op een braakliggend terrein, of zich laten neuken tussen een hoop bakstenen. Die gaan ook met de klanten mee naar huis. Dan weet je niet waar je aan begint. Voor je het weet zitten er drie of vier kerels over je heen, en je hebt geen enkel verweer. Die meisjes zijn echt compleet gek, en helemaal verslaafd. Die zie je dan ook terug met een blauw oog of een gezwollen kop, omdat ze door kerels zijn afgetroefd. Die houden het ook niet lang vol in de stiel. Ze duiken er zonder voorbereiding in, snel vijfhonderd frank verdienen door een vent te pijpen in zijn auto, en voor ze het weten liggen ze vastgebonden op een bed in een huurkamer en worden door vijf of zes kerels verkracht en verrot geslagen. Ik let ook op met Noordafrikanen. Er zijn nogal wat sadisten bij. Die kerels kunnen maar op één manier met een vrouw omgaan, door ze te slaan. Er zijn er ook anderen bij, en van Turken ben ik ook niet bang, maar Marokkanen of Tunesiërs zie ik toch niet graag komen. Ik neem ze wel mee als ze betalen, maar dan pas ik goed op mijn tellen. Dikwijls zijn ze ook met twee of drie, en proberen ze tegelijk mee te gaan, en minder te betalen. Met twee laat ik ze nog toe, maar met drie of vier, daar is geen beginnen aan. Europese mannen gaan zelden of nooit met twee of in groep mee. Die zijn beschaamd voor elkaar, die zullen nog liever in de kroeg wachten en één na één meegaan.

Farah ontvangt alle dagen

Appartementsex of studiossex is op het eerste gezicht de ideale omstandigheid voor de betaalde liefde. De klant belt, maakt een afspraak, wordt discreet ontvangen, in een gezellig en aangenaam kader verwend, en gaat, na betaling van de vooraf afgesproken bedragen, opgelaten en gelukkig weer weg.

In de prostitutie is niets wat het lijkt, net als in de rest van de wereld. De mooiste bloemen bloeien in de riool, de ultieme extase wordt op de groezeligste plekken gevonden, en luxe en glitter verbergen slechts treurnis en ellende. De misleiding begint al bij de klantenwerving. De *bloedmooie, sensuele, goedverzorgde klassevrouw* die me alle dagen van 9 uur 's ochtends tot in de late uurtjes wil ontvangen, blijkt een onuitstaanbare del met spataders te zijn. *Sophie, het goudblonde, mooie en jonge meisje*, dat van 14 tot 19 uur tijd voor mij wil maken, is een treurig slonsje dat bij mijn komst de stofzuiger opbergt, snel nog wat fisher-price rommeltjes in een bak gooit, een lauw pintje uitschenkt en haar twee peuters in een belendende kamer met een paar oorvegen nog harder doet huilen. Zelden of nooit is de privé-sex wat je je ervan voorstelt. Altijd liegen de meisjes over hun leeftijd. Altijd zijn ze minder aantrekkelijk dan ze over de telefoon klinken. Altijd is de als liefdesnestje ingerichte studio een gammel, rommelig hok, waar je

eerder aan een aanstaande inspectie voor de dienst hygiëne denkt, dan aan een passievolle neukpartij.

Wil je iets pittig zien? Wil je iets zacht en jong voelen? Bel me dan! annonceerde het meisje met aandrang. We deden het, maar we zagen niets pittigs. We zagen een bijstandsmoeder met een dochttertje van drie op een piepklein appartementje, waaruit de heer des huizes zich bij onze komst ijlings uit de voeten maakte, om zijn geliefde en kostwinner aan haar lot en aan onze lage lusten over te laten.

Wilden wij iets drinken?

Dat wilden wij, maar dan uit een proper glas, of toch maar liever uit het flesje, bij nader toezien.

Wilden wij niet wat langer blijven, dan het voor tweeduizend afgesproken halfuurtje? Dat was immers zo om, en er was zoveel leuks te beleven.

Nee, dat wilden we niet.

Wilden we ons dan grondig laten verwennen, met een massage misschien, hier ter plekke op de sofa, om daarna, relaxed, des te meer van de grootse daad te genieten?

Nee, dat willen we evenmin.

Zouden we ons dan misschien meteen van onze kleren ontdoen, en die over de smoezelige bank gooien, teneinde meteen, zonder enig verder omhaal, de rituelen van de vleselijke betrekkingen uit te voeren?

Dat zouden we dan maar.

En aldus geschiedde, dat, in een gammel, krakend bed, opgesteld in de hoek van een éénkamerflat, waarin zich, verborgen achter een plastic voorhang, een driejarige peuter ophield, genaamd Daisy, een man en een vrouw de eeuwenoude daad stelden, zij uitgekleeft op een aan een wasbeurt toeziende bh na, de sliertige haren van inspanning aan het voorhoofd klevend, en hij, de man, hier genaamd de klant, omdat hij voor deze lichamelijke aanrakingen, resulterend in het uitstorten van zijn zaad, een bepaald bedrag had betaald, nog volledig aangekleed, de

broek afgestroopt tot de enkels, pompend tot de diabolische sappen zijn lichaam verlieten.

Veel is gezegd en geschreven over de liefde tussen man en vrouw, en over de vleselijke voltrekking ervan, maar op droeviger en treuriger wijze is de geslachtsdaad nimmer voltoerd.

Toen ik, onrustiger dan bij het binnenkomen, schuldig en schichtig het pand verliet, zag ik de echtgenoot aan de toog van de kroeg op de hoek, een halve pint vóór zich, gluren naar de deur van het appartementsblok. Hij had me gezien. Hij nam een snelle slok, en verliet het café. Terug naar vrouw, haard, kind en televisie.

Nog misleidender kon ook. Wat dacht u van de *'Twee lieve en betenertjes Danielle en Ilke. Iedere schooldag tussen tien en vijf. Opgepast, want we zijn nog wat onervaren.'*

Van de beide kostschoolmeisjes is er slechts één beschikbaar, zo blijkt aan de telefoon. De ander heeft wellicht strafwerk. Maar goed, één schoolmeisje is beter dan geen, dus we gaan maar. Het meisje is dertig, maar draagt een uniformplooirokje en een witte blouse. Maakt niets uit, als het teaterstukje met overtuiging is gespeeld. Maar dat is niet het geval. Het hele tienermeisjesgedoe duurt niet langer dan net voorbij de deur, als er afgerekend is. Dan begint een welles-nietes spelletje, over wat nu eigenlijk is afgesproken. En dan die rekbare begrippen als *onbeperkt verwennen en volledig tevreden stellen en alles wat je maar wil.*

Er moet meer afgedokt worden als het schooluniform uit moet.

Het schooluniform moet niet uit.

En als er meer geleverd wordt dan wat handwerk, moet er ook extra betaald worden. Dan moet het maar. Dus wordt er bijbetaald. En ineens, na de tweede transactie, wordt het lieve geile kostschoolmeisje een bikkelharde hoer, en even later, een nog keihardere travestiet.

Niets zal ons verbazen, en niets zal ons laten schrikken, en niets zal

ons van weerzin vervullen, maar menige argeloze beller zal deze metamorfose niet lijdzaam aanzien. Hier wordt een goedgelovige geilaard opgelicht, hier wordt een op vileine sex beluste vader bij de neus genomen, belachelijk gemaakt, van zijn centen beroofd en op straat gezet.

En wat te denken van de koningin aller privé-ontvangst advertenties, het absolute meesterstuk in de erotische misleiding, *'de beeldschone Japanse Haiki stelt haar dochter ter beschikking van ernstige heer'*.

Welke fantasmen roept dit op? Welke hoogtepunten van de Oosterse wellust, welke diep verborgen geheimen en raadselen van de Oriënt zullen zich openbaren in de gedaante van de oogverblindende geisha Haiki, die haar dochterje, het wicht kan toch hooguit dertien of veertien jaar zijn, aan de meest biedende offreert.

Na een urenlange theeceremonie, waarbij zenuwtergende Japanse muziek de ernstige heer bijna van zijn zinnen heeft beroofd, zal de ravissante en perverse courtesane Haiki, nadat ze de zeer geëerde gast met nobele strelingen onder de kimono en enig gepijp met het zuinige, strakke, exotische mondje heeft geprepareerd voor het hemelse geschenk, een rijstpapieren deurtje openschuiven waarop dan, als een parel uit een oester, haar tedere dochttertje tevoorschijn treedt. Op haar minuscule voetjes zal het onnozele en onervaren wicht op de hoogede gast toestappen, zijn hoogopgerichte lid dat uit de plooiën van zijn opengeslagen kimono oprijst met verholën blik gadeslaande, en in opperste aanbidding voor zoveel westerse viriliteit voor zijn schoot nederknien.

Daarna zal het via eeuwenoude Japanse houtsneden in de liefdeskunst bedreven maagdje, de hooghonorabele gast tot ongekende extase voeren, hierbij gebruik makend van haar diverse prille lichaamsopeningen, alsmede van haar fragiele handjes, haar witgekalkte wangetjes en haar ingeriemde, o zo aandoenlijke voetjes. Uiteraard wordt zij hierbij opgehitst en aangemoedigd door haar verdorven moeder, de beeld-

schone hoer Haiki.

Natuurlijk grijpen we de hoorn en bellen we. Dat de stem aan de andere kan niet echt uit het land van de Rijzende Zon afkomstig is, kan ons geen bal schelen. Wellicht is het de meid of de werkvrouw. Afspreken zullen we, en snel ook. Tot onze verbazing kunnen we meteen komen. Zijn wij de eersten die onder de verleiding van de lokroep uit het verre Nippon bezwijken?

Het is geeneens echt duur. Vijfduizend frank. Of we voor die prijs ook de zeer aanbeden dochter van de schitterende Haiki kunnen zien, aanraken en bepotelen.

Welzeker kunnen we dat.

En of we met de beide dames, of desnoods met één van beide naar keuze, ook vrijelijk de liefde zullen kunnen bedrijven, hierbij gebruik makende van diverse in de Japanse graveerkunst uitgebeelde poses?

Ook dat is zeer wel mogelijk.

Onze benen kunnen ons niet snel genoeg dragen, onze Ferrari kan niet snel genoeg ter plekke zijn.

Wij bellen aan. Een bejaarde vrouw doet open. Wellicht de bewuste werkvrouw. Wij betalen. In de benauwde kleine kamer liggen kussens op de vloer. Aan het plafond hangt een lampion als enige verlichting. In een hoek brandt wierook. Het ruikt er muf, naar verbrande Unoxsoep met balletjes. De gordijnen zijn dicht. Tegen de muur beweegt iets. De uiterst perverse geisha Haiki?

Haar onschuldige dochter?

Het oude wijf voert ons naar het midden van de kamer en zegt ons te gaan zitten. Verwachtingsvol nemen we plaats op de nylonkussens die op het plasticzeil zijn uitgespreid.

Na één minuut stilte, durf ik het aan het woord te richten tot de ouwe heks.

"Waar is de Japanse dame uit de advertentie?"

Ze komt naar me toe en buigt zich over me heen. Haar adem stinkt

naar knoflook en uien.

"U komt toch voor de dochter, niet?"

"Ja, natuurlijk."

"De dochter van Haiki is hier."

"Kan ik ze zien? Waar is ze?"

"Ze is hier. Daar zit ze. Ze komt zo bij u. Ze is schuchter." Ik hoor een geritsel in de onverlichte hoek. Als mijn ogen aan de duisternis gewend zijn, zie ik een piepkleine gedaante in een zwarte zijden kimono met een kitcherige gouden draak erop. Haar hoofdje is gesluierd. Ze zit ineengedrongen, gehurkt en schommelt heen en weer.

"Ze zal dadelijk komen. Ze moet aan u wennen. Ze is erg klein. Ze kost meer."

"Maar er is afgesproken... ik heb toch met u gebeld."

Het wijf spreekt ineens geen Nederlands meer.

"Costs more. Small girl. Is forbidden by law."

"Hoeveel?"

"Tienduizend. Dan het meisje komt. Bij u. Eerst betalen."

En betalen doen we.

De ouwe heks verdwijnt ineens. Ze is gewoon in lucht opgelost, geruisloos. Op haar bezem weggeflitst. Het geritsel en gerinkel in de hoek wordt nu beter hoorbaar. Het schuifelt mijn richting uit. Ik ruik een zure lucht, verschaald bier, oude noten.

Het meisje, gesluierd en verhuld, met een ijl stemmetje, de hand op mijn kruis, zegt: "You take clothes off."

Wat kan ik anders doen dan gehoorzamen, als ik op een vingerlengte verwijderd ben van dit grote mysterie, de ultieme bekroning van mijn hoerenloperscarrière.

Ik knoop mijn broeksriem los, en ontbloot de majestueuze paal.

Twee minuscule handjes grijpen me vast bij de ballen, en voor ik besef wat er gebeurt, ben ik vastgezogen, ergens achter de sluier, in een vochtige holte.

Een snelle extase is mijn deel. De op hol geslagen fantasie doet de rest. Lange, puntige vingernagels klauwen zich om mijn testikels. Ik schreeuw het uit, grijp me vast aan het tengere lichaam dat geknield voor me zit, voel een knokige arm, een schriële dij.

Klaarkomend gooi ik de sluier omhoog, en onthul het doorgroefde gezichtje van een piepklein, veertigjarig Filippijns dametje.

Drie weken later lees ik in de krant *'beeldschone zigeunerin Raisjana biedt haar dochttertje aan. Enkel ernstige heren.'*

Het telefoonnummer was veranderd.

Ontspan u tijdig

Massage is al lang een eufemisme voor sex. Jaren terug werd die dubbelzinnigheid geaccentueerd door de toevoeging *sensuele massage* of *oosterse massage*, maar intussen is het nog moeilijk een echt massagesalon te vinden waar getraind personeel zich uitsluitend ontfermt over je spieren, pezen en zenuwen, en niet meteen onder de broeksriem duikt.

Wat niet belet dat een Thaise massage, liefdevol uitgevoerd door een puntborstige exotische schone, geen aangename ervaring zou zijn.

Er zijn een paar degelijke, betrouwbare massagesalons, waar behoorlijke vakcriteria worden gehanteerd, waar je effectief relaxter buitenkomt dan dat je er binnen bent gegaan, en waar de nodige tijd wordt genomen om de klant toe te laten zich ook werkelijk te ontspannen.

Het komt er hem daarbij op aan, door intensief lichaamscontact, en geholpen door stimulerende en relaxerende oliën, stressgevoelens, spanningen en inhibities te laten verdwijnen, en te laten overgaan in een weldadige, sexuele opwindings. Dat de masseuses hierbij geheel of gedeeltelijk naakt zijn, zal niemand verbazen, en dat ze gaandeweg hun lichaamscontacten naar de lagere regio's verleggen al evenmin.

Daar is niets op tegen.

In sommige salons stopt het hier, in andere gaat het een heel stuk

verder, en wordt de klant tot klaarkomens toe gestimuleerd, of wordt hem gesuggereerd de intussen ontstane erotische spanning met één van de meisjes in een *séparé* te gaan ontladen.

Op voorhand afspreken wat er je precies te wachten staat, is aangeraden. De prijsbepaling gebeurt dikwijls trapsgewijs, van tweeduizend frank voor een 'gewone' massage tot vier-, vijf- of zesduizend voor een complete all-in behandeling.

In de luxueuzere etablissementen krijg je daar ook nog een glaasje prik bij.

Ook hier heeft de proletarisering toegeslagen. Veel tweederangs-prostituées vermommen hun thuis uitgeoefende negotie als massage-salon. Dat betekent enkel dat ze een imitatie lederen sofa in hun kamer hebben neergezet, en dat de argeloze klant om die reden een paar duizendjes meer moet neertellen om niets in de plaats te krijgen. De juffrouw in kwestie weet zoveel van massage als een Deense dog, en meestal weet ze van sex nog veel minder. Ervaring leert dat Oosterse meisjes inderdaad beter met massagetechnieken overweg kunnen dan Europese of pakweg Afrikaanse dames.

Uiteraard zijn er ook massagesalons voor wie de Griekse beginselen is toegedaan, en hier vind je meestal vakkundige én mooie jongens.

Waar men gaat langs Vlaamse wegen

De Vlaamse provinciebaan is een feest voor oog en hart. Immense toonzalen van meubelpaleizen en lusterkastelen, de ongeremde fantasie van de villabouwer, her en der een frietkot, afgewisseld met een autokerkhof en een verkoper van grafzerken. Maar telkens opnieuw, in talloze verschijningsvormen: het baancafé, het als afspanning, taveerne of bungalow vermomde plattelandsbordeel. Schitterende neonborden verlokken de argeloze automobilist: *Secret Love*, *Joy*, *Paradiso*, *Roodkapje*, *Baccara* of *Négligé* heten deze paradijzen van landelijke wellust.

Liever dan de zielloze autostrades met hun agressieve BMW-freaks en verdekt opgestelde rijkswachcombi's, prefereer ik de rijk gestoffeerde provinciewegen. Zonder verweer laat ik mijn stuur zwenken in de richting van discrete pergola's of tussen taxushagen verscholen parkeergelegenheden. Want hier is de klant koning, zijn wil wet en zijn portefeuille almachtig. Het avontuur is nooit veraf, het laat zich ontdekken langs de groene beemden op weg van Brussel naar Leuven, van Aalst naar Gent, van Gent naar Kortrijk, van Kortrijk naar Brugge, van Lokeren naar Antwerpen, van Brussel naar Mechelen.

Wie zich voorneemt al deze schitterende sexparadijzen aan te doen, geraakt er nooit doorheen. Tegen de tijd dat hij één provincieweg heeft afgewerkt, is op de andere rijksweg de helft van de bordelen van

eigenaar en van naam veranderd. Een catalogus opstellen en een rubricering maken volgens specialisme en prijs, zou onbegonnen en nutteloos werk zijn.

Maar laten we de prijs/kwaliteitbewuste klant geruststellen: wie uit zijn ogen kijkt, wordt zelden of nooit bedrogen. De concurrentie is groot, de reizigers schaars, en de gemotoriseerde hoerenloper kan daar zijn profijt mee doen.

Hier echter geen plaats voor flaneren, keuren en kiezen. Eens geparkeerd, aangebeeld en binnengelaten is de keuze beperkt.

Meestal bestaat de uitbating van de bar uit één enkele dame, en soms maakt zij ook de volledige dienst van het etablissement uit.

Hier ook geen directe, zakelijke afspraken. De klant bevindt zich in een geregistreerde drankgelegenheid, dus drinken zal hij, ook al is dat helemaal zijn bedoeling niet. Hij zal ook praten, en discussiëren, en pingelen, en al een en ander offeren, voor hij werkelijk ter zake komt.

Daarom hangt er een prijslijst, met daarop merkwaaardige prijsverschillen, zoals

Pils	50 FR
Whisky-Cognac	250 FR
Champagne 1/4	1200 FR
Champagne 3/4	5000 FR

Rekenkundig klopt er niets, want niet enkel is een glas champagne hier zes keer duurder dan een glas cognac, maar een hele fles champagne, van een onbekend merk bovendien, is nog eens vijf keer duurder dan... een vierde van een fles. Dat heeft natuurlijk zo zijn redenen en zijn logica. Champagne is voor de meisjes. Zij drinken nooit, in geen enkele omstandigheid, wat anders. De madame kan je misschien nog met een Grand Marnier aan de praat houden, maar eens de meisjes uit de uithoeken van het gebouw komen toegeswermd, moet de klant beslissen wat hij wil. Want dan begint het subtiële werk, de Europese variant van het geishadom: het animeren.

Het eerste bedrijf kan droog verlopen, tenzij de klant als big spender het offensief opent en meteen 'iets voor de meisjes' bestelt.

Droog animeren duurt nooit lang, hooguit tien minuten, en kan door één of meer meisjes gebeuren. Het bestaat uit wat dubbelzinnig gelul, het uitwisselen van fictieve voornamen, fictieve herkomsten en fictieve besognes, en enig gefrunnik, gestreel over knie en kruis, en gefleem.

Onvermijdelijk wordt tot het tweede bedrijf overgegaan, met de achteloos uitgesproken zin *Tu m'offres un verre, chéri?*

Frans is de voertaal in het Vlaamse provinciebordeel, en het leutert ook gemakkelijker weg. Een simpel bevestigend knikje is genoeg, en hop, madame draaft aan met een champagneglas voor elk meisje, in de wandel *coupeke* of *piccolo* genaamd.

De mobiele bordelbezoeker die op de kleintjes let, probeert dit nutteloze stadium over te slaan. Hij komt meteen na de droge animatie en de bewuste vraag terzake.

"Wat krijg ik ervoor in de plaats" is zijn devies.

Absoluut niets, tenzij wat meer gelul, gefrunnik en gewrijf, en na een paar minuten een herhaalde vraag naar edel vocht.

Doorbijten dus, en aandringen. Het grote talent bij het animeren is het uitstellen van het cruciale moment, het ogenblik dat het *Voor wat hoort wat* principe ook in deze complexe neringdoenerij onafwendbaar wordt. Zolang de klant lult, frunnikt, slowt, kust, grabbelt, tast, zuipt en consumeert, zolang zal het meisje doorgaan met haar levens-taak. Haar baat ligt bij de rekening, ze werkt op een percentage van de omzet die de klant bij haar realiseert. En de klant betaalt alleen voor champagne. Wat hij daar nog bij krijgt, is haar zaak. Liefst zo weinig mogelijk dus. Daarom moet het ventje murw gemaakt, gefleemd, gepaaid, zijn ego gestreeld, zijn billen gemasseerd, zijn gulp aangeraakt en zijn geest beneveld. Maar vooral moet hij veraf gehouden worden van datgene dat hem hier naartoe heeft gedreven: het neuken, het vogelen, het wippen, het rampetampen, het vossen, het vosen.

De plattelandsbar is het domein van de afzuip, van het eindeloos spenderen van smakken geld, van leugenachtige vage beloften, van veel geblaas en weinig wol.

De klant heeft geld. Misschien niet echt veel, maar toch meer dan de doorsnee bezoeker van een straathoer. Hij wil sier maken, zijn poen laten rollen, de bloemetjes buiten zetten. Niet zelden bezoekt hij vier, vijf bars op een avond, telkens met achterlating van vijf of tien zakken.

Pas dan, als de blik vertroebelt en de maag verzwakt, wil hij zijn sortie waardig besluiten. Hij wil van de grond, en wel met het meisje van zijn dromen, het eigenste kind dat hij hier en nu, in de bar genaamd *Venus* op zijn knie heeft getrokken. Nu is het tijd om terzake te komen. Nu moet er een fles besteld, nu wordt er niet meer gezeverd, nu moeten de gordijnen dicht, de deuren op slot, de alkoven geopend. Voor het meisje is het duidelijk, de klant is uitgemolken, hij wil eindelijk citroenen voor zijn geld. Ze heeft nu maar één alternatief meer: zorgen dat het zo snel mogelijk voorbij is, en de gordijnen weer open kunnen. Te dien einde wordt de dronken geilbaard meegetroond naar boven, het trapje op, waar de sponde wacht. Hier worden gulpen geopend, broeken afgestroopt, slappe lullen hard gemaakt, allemaal met één enkel doel: de klant doen spuiten en daarna buitenwerken.

Soms lukt het, en soms lukt het niet.

Suzette, 38 jaar, exploitante van een bar aan de steenweg Lokeren-Antwerpen:

Ik heb de bar drie jaar geleden overgenomen. Vroeger werkte ik in een bar in Brussel, bij de Jacqmainlaan, in de rue du Cirque. Ik heb gestript en geanimeerd en ging met de klanten naar boven. Ik heb ook in andere steden gewerkt, via een soort impressariaat, in Duitsland, Frankrijk, Spanje en Nederland. Dat verdiende goed, maar je maakte ook veel op, want door de manier waarop je geld verdiende, soms veel ineens, soms veel minder, en altijd cash in het zwart, ga je ook op

dezelfde manier spenderen. Dure vakanties, alles eerste klasse. Soms, hop, voor een week-end naar Parijs, Londen of Barcelona, de duurste hotels en restaurants, dat waren tochtjes van drie-, vierhonderdduizend frank. Dan betaalde ik alles, als ik een vriendin of een man meenam, mochten die geen cent uitgeven. Onnozel natuurlijk. Daarna moest ik weer wekenlang pezen om dat geld bijeen te sparen.

Op een zeker moment dacht ik, nu is het genoeg, ik kap ermee. Ik wou een tearoom beginnen, van 's ochtends negen uur open tot negen uur 's avonds, allemaal netjes. Maar toen ik op het punt stond de overnameprijs op tafel te leggen, heb ik me bedacht. Plots zag ik het niet meer zitten. Tenslotte was ik meer dan twintig jaar niet vóór twee drie uur uit mijn bed gekropen. En jarenlang flensjes bakken met Mandarine Napoléon, ik kreeg er toen al visioenen van. Zo ben ik hier terecht gekomen, en ik heb er geen spijt van. Ik kan dit werk zeker nog tien of vijftien jaar aan, en het verdient goed.

De meisjes krijgen de helft op de consumpties, en dat is bijna uitsluitend Champagne. Dat is normaal, en ik hou verder niets aan vaste kosten van hun deel af, zoals dikwijls gebeurt. Zelfs als ze blijven slapen of een tijd inwonen, reken ik geen huur aan. Dan ben ik zeker dat ze ook komen werken, want dat is het grootste probleem in deze branche, de wispelturigheid van de meisjes. Ik probeer dat te voorzien, en goed te selecteren, maar het is altijd weer mis. Het is ook zo verleidelijk, je hebt de dag voordien twintig-dertigduizend ballen verdiend, je ligt met je vriendje in de pijp, en dan moet je om vier uur weer naar die vervloekte bar, om daar wat oude venten over de buik te strelen en aan je kont te laten zitten. Echte professionals zijn schaars. Hoewel je meer zelfbewuste meisjes hebt dan vroeger. Het type van: ik doe dit vijf jaar, en dan wil ik zoveel verdiend hebben. Of die zeer berekend met een rijke klant aanpappen om ermee te trouwen of er zich door te laten onderhouden. Als ik dat op voorhand weet, is dat geen probleem, dan geef ik zo'n kind zelfs tips. Die of die is maar een

loze patser, zijn Jaguar is nog niet afbetaald, hij is bijna failliet. Of dat is een smeerlap, die slaat de vrouwen waar hij mee is tot prak, dat is een sadistje. Het kan me niet schelen als zo een meisje er met een klant vandoor gaat. Meestal loopt het snel af, en staan ze er allebei terug, hij als klant en zij bedelend om weer te komen werken.

Ik kies liefst jonge meisjes, tussen achttien en zes-zevenentwintig, maar je moet er altijd eentje hebben die wat ouder is, twee-drieëndertig, dat charmeert de klanten ook.

Het zijn niet altijd de mooiste meisjes die het meest verdienen, het is allemaal een kwestie van techniek, van atmosfeer en van aanpak.

De mannen die hier komen, willen zich amuseren, ze zijn op uitstap. Dikwijls zijn ze met twee of drie, en kijken ze de kat uit de boom. Ze zeveren een beetje, maar ze spenderen ondertussen ook. Ze hebben niet altijd de bedoeling met de meisjes naar bed te gaan, soms willen ze alleen maar wat lol maken. Maar de goesting kan gaandeweg komen, en dan gaat de solidariteit en de snoeverij bij die kerels de bovenhand halen. Als er één met een meisje meegaat, willen de anderen niet onderdoen. En dan haal je met zo'n gezelschap van drie kerels gemakkelijk veertig, vijftigduizend frank recette.

Wie hier binnenkomt weet dat het hem geld gaat kosten, zelfs de zogenaamde toeristen, de curieuzeneuzen, die eens willen komen kijken en lachen. Een gemiddelde bezoeker laat bij mij drie tot tienduizend frank achter. Voor drieduizend frank heeft hij alleen maar een paar pinten gedronken en wat geflirt. Voor tienduizend frank kan je echt van de grond komen, met een flesje vooraf en eentje tijdens, lekker rustig hierboven, in comfortabele, fraaie kamers.

De meisjes trekken volledig hun plan, ik kom daar niet tussen, ik ben geen hoerenmadam, ik hou een bar open en daarmee uit. Hoeveel de meisjes willen gaan en wat ze verder van de klanten nog afluizen, daar bemoei ik me niet mee. De toegangsprijs naar de kamer is een fles, en die kost vijfduizend frank, en verder kan het me niet schelen.

De handigste meisjes staan na een half uur alweer beneden, met een tevreden klant. Er zijn ook meisjes die heel ver gaan met hun klanten, die afspreken buiten de zaak en bij ze aan huis komen. Ik wil daar absoluut niets mee te maken hebben, ze zijn vrij om te doen en te laten wat ze willen. Maar dan is het wel hun verantwoordelijkheid. Hier zijn ze beschermd. Ik ben altijd hier, in mijn zaak, en er is altijd een man in huis als de bar open is, en ik kan u verzekeren dat die potig is én gewapend. Er is hier nog nooit iets verkeerd gegaan, in al die tijd.

Tanja, 22 jaar, Roemeens animeermeisje in een bar in Belsele-Waas:

Ik ben in 1990 in België gekomen, en ben twee jaar illegaal in het land geweest. Maar nu zijn mijn papieren in orde, ik heb een verblijfsvergunning. Ik heb ervoor betaald, want anders was het niet gelukt. Mijn papieren hebben tweehonderdduizend frank gekost. Toen ik in België kwam wist ik niets van het land. Maar ik sprak goed Frans, een beetje Engels en Duits. Intussen heb ik ook Nederlands geleerd. Ik woonde eerst in Brussel, en dan een tijdje in Luik. In allebei de steden heb ik in de prostitutie gewerkt, en ook in peepshows. Dat vond ik het ergst, de hele dag naakt in zo'n hok als een beest in de Zoo. Prostitutie vond ik minder erg, het verdient veel beter, en je hoeft minder lang te werken. Ik deed de trottoir in Brussel aan het Noordstation, dat was wel hard, vooral in de winter, het tocht daar zo. Belgen vind ik leuke mensen, vooral Vlamingen. Ze zijn nogal aanhankelijk en lief.

Hier ben ik gekomen via een ander Roemeens meisje, dat hier gewerkt had. Ik ben hier nu drie maand, en het bevalt me wel. Ik heb een eigen kamer, en ben helemaal vrij, maar ik ga binnenkort in Antwerpen op een flat wonen, want als ik hier buitenkom ben ik toch het Roemeens hoertje van de bar, en in de stad kent niemand me. Hier kom ik dan ook nooit buiten. Eten bestel ik bij de Chinees en laat ik afhalen, en ik sta nooit voor de middag op. Om vijf uur begin ik te werken, soms tot zes of zeven uur 's morgens, zolang de bar open blijft.

Er zijn altijd klanten, soms maar één, maar toch, slapen is er niet bij. Maar ik dans graag, dus dat valt reuze mee. Ik dans ook voor de klanten, en heb een eigen stripnummer met veel succes, maar ik ga in de bar nooit integraal naakt, dat is voor de privékamers.

Als ik alleen woon, wil ik maar drie nachten per week werken. Ik verdien dan genoeg, en hou nog over om naar mijn familie te sturen. Met mijn ouders heb ik geen contact meer, maar wel met mijn broers en zussen. Ze weten niet echt wat ik doe, maar ze vermoeden het wel. Ik ga nooit meer terug naar Roemenië, ik wil Belgische worden. Ik ben uit vrije wil in dit beroep terecht gekomen, niemand heeft me gedwongen, ik ben ook van niemand afhankelijk, van een kerel of een agentschap of zo.

Hier verdien ik op dit moment vijftig tot zestigduizend frank per week, maar ik werk nu wel zes dagen. Dat is echt onmenselijk. Maar ik denk niet dat je in België in dit vak meer kan verdienen, zeker niet op straat of in een cabaret. De bazen van de bar zijn vriendelijk. Ze moeten wel, want anders blijven de meisjes weg en gaan ze elders. 50% van de recette is een goede deal. Bijna overal hebben de meisjes minder. Maar ik heb dat meteen gevraagd en gekregen. Ze kunnen wel zien dat ik goed ben, ik ben niet aan drugs, aan pillen of aan drank, en leg het niet met de vaste klanten aan om buiten de uren nog bij te verdienen. Genoeg is genoeg.

Wij bestellen aan huis

Escort- en callgirlservices zijn de laatste jaren ontzettend gepopulariseerd. Eens het privilege van de gefortuneerde zakenman, en geassocieerd met luxehotels of woeste sexparties, behoren deze diensten nu als het ware tot de dagelijkse kost van het eenzame hart.

Popularisering is meestal nivellering, en leidt tot kwaliteitsverlies en sarma-sex. De hele sexmarkt in België, inclusief cabarets, bars, stripteasetenten en bordelen is in de laatste decennia onder Hollandse en Duitse invloed grotendeels herleid tot platte pulp en zielloze plastic. Zoals de bio-industrie smakeloze hormonenbiefstukken levert aan de hongerende massa's, zo voorziet de sexindustrie in gewillig kleurloos vlees voor miljoenen.

In dit boek probeer ik hier en daar een lichtpunt te ontwaren, een laatste spoor van wellustige wulpsheid, een ultieme vonk van spetterende extase, maar het is werkelijk goudzoeken in een beerput.

Je belt een nummer, bijvoorbeeld 016.29.13.61. van *Top Class Escort* te Leuven, in de veronderstelling dat je in het Leuvense woont, of anders 053/71.04.74. van dezelfde firma in Aalst, of 091/33.21.22 van *Escort Gent*, die je 24 uur op 24 snelle service beloven, of het persoonlijk klinkende *Escort Ilona* op 03/234.39.69 die een *high class jong fotomodel* in het vooruitzicht stellen met prachtige benen

(van de rest wordt niet gesproken), dat alles uiterst hygiënisch en verzorgd. Wat gebeurt er dan? Je krijgt een meneer aan de lijn of een mevrouw, waar je, geheel aan de prijs van een telefoongesprek, een praatje mee maakt. Hoe ziet Ilona er verder uit, zonder haar benen? Wie stuurt Top Hat Escort desgewenst naar je toe? Het *pittige klasmeisje Patricia* of de *mooie jonge Sophie*? En wat moet je je daarbij voorstellen, en vooral, wat kan je daarvan verwachten en nog, wat gaat je dat kosten?

De meeste escort-nummers zijn nep. Je treft een echtgenoot of vriend, die je in onbetamelijk Nederlands zijn vriendin of eega aanprijst, haar meteen twintig jaar jonger maakt, haar middels zijn beperkt verbaal talent voorziet van enorme borsten, fantastische tepelvelden, de lippen van Claudia Schiffer en de dijen van Naomi Campbell, en niet te vergeten, het vurigste kutje van hier tot Zeveneken. Desgewenst wil die meneer prompt in zijn overjaarse Toyota stappen en zijn koopwaar bij je afleveren. Maar om zeker te zijn dat je echt bestaat, en niet een geest bent die van de andere zijde belt, heeft hij je telefoonnummer nodig om na te gaan of je bent wie je zegt te zijn en waar je beweert te zijn. Eens dit gebeurd is, kan terzake gekomen worden. Tien frank per kilometer en vierduizend frank voor de vamp van dienst is veel gehoord als minimum, maar afwijkingen tot acht- en tienduizend frank zijn niet ongewoon. Denk hierbij vooral niet dat een hogere prijs een betere kwaliteit impliceert. Vaak is het tegendeel waar. Na enige tijd wordt er effectief aangebeld aan de deur van je hotelkamer of woning, en staat het opgebeld heerschap voor je neus. De aangekochte vleeswaren krijg je nog niet meteen te zien, want de echtgenoot / pooier / chauffeur komt zich ervan vergewissen of alles wel veilig is voor hij de koningin van Sheba aflevert. Dat houdt ook in dat er op voorhand gedokt moet worden. Je kan wel eisen dat de koopwaar eerst getoond wordt, en het paard in de bek gekeken, maar of dat toegestaan wordt, hangt van je eigen overtuigingskracht af. Het heerschap heeft intussen

een voet tussen de deur, dus poen zal er komen.

Ach, je speelt nu eenmaal het spel mee, dus trek je de afgesproken duizendjes. De afstanden tussen de ene kant van de stad en de andere zijn volgens de declaratie van de Cerberus van dienst haast onoverbrugbaar, maar ook dat slik je maar. En dan komt het geheel in imitatiekonijn gehulde snoepje op de proppen.

Een half uur heb je gekocht, een half uur zal je krijgen. Cerberus trekt zich grommend terug en gaat in zijn Toyota zitten wachten, en de dame is geheel de jouwe. Dat wil zeggen, als je bij nader toezien nog over een residu aan lustgevoelens zou beschikken.

Meestal is de sterkste drift niet opgewassen tegen de aanblik van pokdalige benen, vette dijen en hangborsten, bekroond met een vulgaire kop die je zelfs aan de kassa van een goedkope meeneemchinees niet zou verwachten.

Je kan de pas verworven wasserettekoningin ook meteen wandelen sturen, en misschien is dat nog het beste. Of je kan overgaan tot de consumptie, en wie weet, valt alles nog best mee.

Het hoeft niet altijd even dramatisch te eindigen, er zijn best leuke en lieve escortdames, en er is al menig erotisch fantasma langs deze weg op een hotelkamer tot volvoering gebracht. Maar droefenis is troef in deze branche, en je hebt geen enkele mogelijkheid vooraf te weten wat je op bezoek krijgt. Probeer inlichtingen te winnen via andere gebruikers, of test het tot scha en schande zelf uit. Maar zeg niet dat Van Rossem je niet verwittigd heeft.

Jacqueline, 28 jaar, eigenares van een escortbureau in Brussel:

Ik wil niet dat de naam van mijn bedrijf in dit interview genoemd wordt, want het exploiteren van een escortservice is in België strafbaar omdat het onder de wet op het souteneurschap valt. Prostitutie is in België niet verboden, maar geld verdienen aan de prostitutie door derden wel. We zijn al vier jaar in de markt, en zijn gelukkig nog nooit

tegen de lamp gelopen, maar we zijn uiterst voorzichtig. Ik adverteer niet op de pagina van contact- en sexadvertenties, maar zeer discreet als huwelijksbureau of als interimbedrijf. We proberen een degelijk, vast cliëntèle op te bouwen, en zijn daar, vooral in het Brusselse, ook in geslaagd.

De wildgroei van zogenaamde escort- en callgirls heeft de markt kapot gemaakt. Elke huisvrouw met een ondernemende mec denkt nu ook dat ze escortmeisje is, en gaat open en bloot adverteren. Wie een keer een slechte ervaring heeft gehad met dat soort smakeloos crapuul, haakt definitief af, en is voor ons als klant verloren.

We hebben een lijst van tien meisjes, die dagelijks beschikbaar zijn, en nog een reserve van zo'n twintig andere meisjes. Daarnaast hebben we ook zes boys. We kunnen aan een klant een heel ruime service geven, vanaf een simpele wip op de hotelkamer, tot een high-class escort, compleet met een universiteitsdiploma, en capaciteiten als meertalige secretaresse plus zakenvrouw. Alles heeft zijn prijs. We maken een compleet profiel van de meisjes en jongens, trekken hun gegevens na, hun eventueel strafregister, en hebben zeer strenge criteria in verband met hygiëne, gezondheid en ook eerlijkheid. Wie één keer betraapt wordt op het belazeren van een klant, gaat er definitief uit. Onze tarieven zijn ook onwrikbaar: tienduizend frank plus de taxiprijs is het minimum. Daar heeft de klant een half uur gezelschap voor. Op een halfuur gebeurt er eigenlijk niks, dat is de aanzet voor een bijkomend halfuur, dat vierduizend frank kost. Een hele avond met een meisje of een jongen kost dertigduizend frank, voor een avond én een nacht, dus tot de volgende ochtend, betaalt de klant vijftigduizend frank. We verhuren het meest middellange termijnen. De klant neemt dan het meisje mee op restaurant, heeft een gesprek met haar, en neemt haar daarna mee naar zijn hotel of appartement.

We leveren ook meisjes, die bereid zijn aan speciale verzoeken te voldoen, maar daar wordt de prijs individueel afgesproken. We vragen

aan elke werknemer wat ze precies wensen te doen, hoever ze willen gaan, en in functie daarvan kunnen we een heel gamma services bieden. Dat kan zeer ver gaan, we hebben daar geen moeite mee. SM is nu een rage geworden, dat hoort al bijna tot de dagelijkse vragen. Van de tien vaste meisjes zijn er zeven die SM-wensen kunnen vervullen, althans actief, als meesteres dus. Zij beschikken over een speciale garderobe en een valies vol attributen als handboeien, zweepen, klemmen en touwen.

Kandidaten voor passief sdomasochisme, als sexslavin dus, zijn erg zeldzaam. Daar komt voor het meisje toch enig risico bij. Toch kunnen wij dat ook aanbieden, maar de prijs ligt wel extreem hoog, 100.000 frank of meer, naargelang de wensen van de klant. In zo'n geval sturen we altijd een chauffeur mee, die opgebeept kan worden door het meisje. Zeer extreme sex hebben we niet in ons aanbod.

We verhuren vaak meisjes voor langere tijd, voor vakantie-reizen of congressen. De meeste meisjes reizen wel wat af.

Gemiddeld werkt iemand zes maand bij ons. Het is een moeilijk beroep, veel meisjes beginnen eraan, maar zijn er niet tegen opgewassen, ook al verdienen ze krankzinnig veel.

Nancy, 21 jaar, escortmeisje:

Ik doe dit werk nu zes weken en het bevalt me wel. Eerst dacht ik dat ik alleen maar met mannen zou moeten neuken, maar dat valt erg mee. De meeste mannen willen vooral praten, en iemand om mee uit te gaan. Soms willen ze helemaal geen sex, en als ze het wel willen, is dat toch niet het voornaamste. Ik heb gereageerd op een advertentie, en zat voordien absoluut niet in het vak. Ik ben naar een school voor mannequins geweest, maar ik vond geen werk, en daarom ben ik op die advertentie ingegaan. Omdat ik al vier jaar zelfstandig ben, had ik een inkomen nodig, want ik had een boel schulden. Die heb ik nu, na zes weken, al voor een deel terugbetaald.

De eerste keer ben ik met een ander meisje meegegaan naar een man

die twee meisjes had besteld. Dat heeft me over mijn remmingen heen geholpen. Eigenlijk was het wel prettig, het was meer wat gestoei dan echte brutale sex. Vroeger was ik wel al voor geld met mannen meegegaan. Toen ik nog heel jong was deed ik het soms met jongens gewoon voor een bioscoopticket. Eigenlijk was ik het soort meisje dat je voor een lolly of een ritje op de autoscooter kon krijgen.

Ik heb op mijn fiche bij het escortbureau ingevuld dat ik alles wou doen, ook harde SM. Daar is het meeste aan te verdienen, en of je nu gewoon wat ligt te wippen, of je doet iets wat die kerels zeer bizar of extreem vinden, dat komt voor mij op hetzelfde neer. Als ik alleen maar normale sex had opgegeven, dan kreeg ik misschien twee, drie klanten per week. Maar als de heren over de telefoon te horen krijgen dat ze met een bepaald meisje echt alles kunnen doen, dan gaan ze meteen overstag. Ik word dan ook iedere dag gebeld. De mannen met de meest bizarre wensen zijn meestal het meest timide, ze durven er nauwelijks over te praten. Natuurlijk maak je krankzinnige dingen mee.

Wat me dikwijls gevraagd wordt is om in het restaurant geen slipje te dragen. Ik trek het dan ook prompt uit, soms al in de taxi of in het restaurant zelf. Dat windt die kerels ontzettend op, om met een meisje dat alleen maar een jurkje aan heeft, en verder niets, in een vol restaurant te zitten. Het geeft ze een soort machtsgevoel, denk ik. Ook andere vormen van exhibitionisme scoren hoog. Mezelf in een rijdende taxi uitkleden bijvoorbeeld, of mezelf aanraken en vingeren op een openbare plek, in een taxi of een vliegtuig, in een restaurant of een bar. Vaak willen ze dat andere mannen jaloers worden op hun verovering, ook al hebben ze voor die verovering betaald.

Dikwijls word ik door de klant meegenomen naar een disco, en daar aangepord om met andere mannen te dansen. Dan doe ik zeer uitdagend, en ik maak die kerels totaal gek. Ook dat geeft de klant een extra gevoel van macht, want hij weet dat hij me betaald heeft, en dus het recht heeft om me met een vingerknip tot de orde te roepen.

Maar soms drijven ze het spelletje nog verder, en moet ik een of andere kerel in een kroeg oppikken en mee naar een hotel nemen en met hem neuken terwijl de klant toekijkt.

Af en toe krijg je ook koppels over de vloer die een sexspelletje willen met een meisje. Dan moet ik één van beide opgeilen, of allebei, voor ze het met elkaar doen. Of ik moet gewoon wat met de vrouw vrijen terwijl de man toekijkt.

Ook een homo-koppel heb ik eens gehad, die moest ik alleen maar wat strelen terwijl ze het met elkaar deden.

Maar wat bij mij het hoogst scoort is toch passieve SM, wellicht omdat heel weinig meisjes daarin toestemmen. Zelf heb ik daar geen moeite mee, als een kerel mij wil vastbinden aan het bed of blinddoeken, en me als zijn sexslavinnetje behandelt. Het blijft bijna altijd bij spelletjes en theaterstukjes. Ik word dan met touwen ingeriend of moet met een halsband en een hondelus heen en weer lopen en allerlei bevelen uitvoeren, zoals zijn schoenen likken, of gemorste drankjes oplicken van de vloer. Soms moet ik op handen en voeten heen en weer lopen, en uit een bakje eten als een hondje. De spelletjes eindigen er altijd mee dat ik wat fout doe, en gestraft moet worden. Dan word ik vastgesnoerd en getuchtigd. Meestal is het symbolisch, en wordt er nauwelijks geslagen. Of er komen tepelklemmen of gewichtjes voor de schaamlippen aan te pas.

Een enkele keer heb je een echte sadist, die alle remmen losgooit en je echt pijn wil doen. Als het te ver gaat, kan ik altijd hulp invoeren, maar soms ben je stevig vastgesnoerd en zit er een prop voor je mond zodat je niet kan roepen. Dan ben je natuurlijk gezien, zo'n kerel kan je danig toetakelen. Het is me al een paar keer overkomen, niet zo dat ik er iets blijvends aan overhield, maar toch dat de striemen nog dagen op mijn rug en mijn borsten te zien waren.

Zo'n kerels betalen dan wel royaal. Het tarief is duizend frank extra per zweepslag, dat kan tot vijftig of honderdduizend frank oplopen, en

die extra's zijn integraal voor mij. Na de eerste keer wou ik niet meteen aan de slag, omdat ik beschaamd was over de striemen, maar bij het bureau verzekerden ze mij dat dit geen bezwaar zou zijn voor mijn nieuwe klanten, en ze hadden gelijk ook. Het was eerder een bijkomende attractie, en het wond de klanten ontzettend op om mijn gehavende rug en borsten aan te raken.

Jim, 24 jaar, escortboy:

De meeste van mijn klanten zijn homo's en de meesten zijn ouder dan veertig. Het zijn types die niet naar homobars durven of er zich te oud voor voelen. Het bureau heeft een select en heel degelijk clientèle, dat discretie op prijs stelt. Ik ben zelf hetero, maar ik doe dit werk al drie jaar. Voordien werkte ik als ober in een disco. Daar kwamen nogal wat homo's en soms ging ik voor geld met ze mee.

Eigenlijk is het gemakkelijk werk, als ik het vergelijk met wat de meisjes van het bureau allemaal moeten doen voor hetzelfde geld. In feite profiteer ik van het taboe dat in bepaalde kringen nog rust op homosexualiteit. Mijn klanten zijn niet bepaald van het type dat op een straathoek een Marokkaantje oppikt om zich in een portiek te laten pijpen, of in het park de pisbakken aandoet. Het zijn nette mannen, die het erg op prijs stellen dat ik er niet verwijfd of nichterig uitzie. Meestal voer ik een gesprek met ze, dat kan een half uur of een uur duren, en dan wordt er wat gevrijd, maar dikwijls betalen de klanten extra tijd bij en gaan we de stad in, om iets te eten of in een bar wat te drinken. Ik heb zelden klanten van minder dan vijftienduizend frank.

Brigitte, 28 jaar, huis-aan-huis stripper en kus-o-gram-meisje:

Mijn vroegere vriend heeft dit bureau opgericht en me gevraagd of ik bij hem wou werken. Ik doe het nu twee jaar, enkel als bijverdienste, want ik werk overdag als cassière. We doen uitsluitend feesten en party's. Veel verjaardagsfuiven, vrijgezellenavonden en personeelsfees-

tjes, maar soms ook als verrassingsact op een trouwfeest.

Volgens de wensen van de klant doe ik een stripteasenummer of geef ik een geschenk af in lingerie. Ook de striptease is naar maat: zeer braafjes of suggestief en integraal naakt. Ik betrek er altijd de feesteling bij, maar zonder dat het echt vulgair wordt. Hij mag altijd zijn onderbroek aanhouden. Een stripteasenummer kost tweeduizend frank, plus verplaatsingskosten, en een kus-o-gram kost vijftienhonderd. Er is zeer veel concurrentie bijgekomen, maar er zit nog geen sleet op de formule. De mensen zijn veel vrijgevochtener en lossen dan vroeger, vooral op het platteland. Mijn vriend doet nu ook een mannen-stripnummer, en dat heeft ontzettend veel succes, eigenlijk meer dan mijn nummer, hij wordt twee keer gevraagd tegen ik één keer. Maar er zijn nog niet zoveel concurrenten die ventenstriptease doen, en het is enorm in de mode door de internationale doorbraak van de Chippendales.

We verdwijnen altijd direct na ons nummer, want anders ga je om moeilijkheden vragen, dan zijn er altijd wel figuren die handtastelijk worden. Soms krijgen we wel rare verzoeken. Er zijn al eens mensen die me vragen om te komen strippen, en die blijken helemaal geen feest te hebben, die zitten gewoon thuis, en willen een verzetje. Misschien hopen ze dat er iets meer zal gebeuren, maar dat is duidelijk niet het geval. Of ik krijg een speciaal verzoeknummer, of men vraagt me speciale kleren aan te trekken. Ik heb een keer gestript met een gedresseerde hond die mijn kleren uittrok.

The queen of the club

De sexclub heeft de pretentie de rol van het vroegere luxebordeel te hebben overgenomen. In de absolute bloeitijd van het bordeel, de tweede helft van de negentiende eeuw tot de tweede wereldoorlog, was er een strikt onderscheid tussen luxeprostitutie en de hoererij die voor het gewone volk bestemd was.

Het eerste onderscheid was het prijsverschil. Een nacht in een luxebordeel kostte gemakkelijk het veelvoud van een jaarloon van een arbeider.

De prijs van een betaalde wip bij een straatdeerne kostte toen, en nu nog steeds, het dagloon van een arbeider.

Behalve het prijsverschil was de discretie, de luxueuze omgeving, het onthaal, de sfeer en de kwaliteit van de aangeboden dames of jongens verschillend.

Daarenboven werd er in de luxebordelen een beter antwoord gegeven op specifieke seksuele wensen of voorkeuren van de klant. Tenslotte waren ook de hygiënische omstandigheden er veel beter.

De na-oorlogse sex- en pornogolven en de democratisering van de pornografie en de luxeprostitutie, hebben ervoor gezorgd dat de burgermentaliteit hier ook heeft toegeslagen.

Bugatti's vervangen door Toyota's, Voltaire door VTM en Proust

door Brusselmans.

Pluche en Venetiaanse spiegels eruit en nylon tijgervellen en maxi-videoschermen in de plaats. De sexclubs adverteren wel met klasse, selectiviteit, prestige, luxe en comfort, maar ze bezitten die eigenschappen zelden. Echte kwaliteit is zeldzaam, en het geviseerde publiek is verre van select of hoogstaand. Ook de prijzen zijn navenant. Wat vooral ontbreekt is iedere vorm van liederlijkheid, vrolijkheid, uitspatting of ongeremde wellust.

Door centenwegers uitgebaat, met krenterige kassadames gerund, wachten je vier of vijf ongeïnspireerde juffers op, die nauwelijks verbergen dat hun enige doel eruit bestaat mits zo weinig mogelijk inspanning of gedoe, de ochtend te halen.

Je moet al werkelijk jezelf tot grote hoogten van opwinding hebben gebracht om hier probleemloos en uitbundig van de grond te gaan.

Jarenlang waren de sexclubs het monopolie van de Belgisch-Nederlandse grensstreek. De barbaarse Rooms-katholieke wetgeving in België reserveerde het genot uitsluitend voor zijn prelaten en diplomaten in uiterst gesloten Brusselse etablissementen, en verlokte aldus de Vlaming tot een beperkte kapitaalvlucht. Zeden veranderen en eerlang gestrengte wetten worden niet meer toegepast. De sexclubbazen openen ongehinderd filialen in Vlaamse dorpen, maar de mythe van het over de grens wippen is levendig gebleven.

Het aanbod verschilt echter nauwelijks, en dat in Holland meer kan of mag is louter fictie. Het tegendeel is waar.

Doch volgt u de onversaagde reporter op zijn schreden naar diverse sexparadijzen.

De *Villa Romana 60* adverteert met de slogan 'Alle kunde van het vak... Klasse privé-club. Ons nieuwe team wacht vol ongeduld.'

Dat laatste bleek te kloppen, want toen ik eraan kwam, nochtans reeds na het vallen van de duisternis, was er geen kat. Of misschien wel een kat, maar zeker geen muis. De meest Hollandse Hollander, een

soortement Rutger Hauer die onder tram vier gelegen heeft, deed open en bleek tegelijk barman, buitenwipper, partner, entertainer, gids en kamermeisje te zijn.

De *Villa Romana* is helemaal geen villa, en ook helemaal niet luxueus, en ook de klasse was nergens te zien.

Ik dronk een Hollands pintje en informeerde naar vertier. En wat ik in gedachten had?

Wat heeft een man in gedachten als hij moederziel alleen, geconfronteerd met een platgeklopte terrier op een similieren barkruk zit met een glas Heineken voor zijn neus? Niet veel dus.

Maar het volk heeft mij uitverkoren, dus mijn informatietaak zal ik waarnemen, hoe bitter het me soms valt.

Meisjes dus. En ze kwamen nog ook, de plaatselijke troela's, drie in getal, één blond, één ros en één zwart, of het erom gedaan was. En natuurlijk wilden ze wat meedrinken van die dikke, vriendelijke meeneer, die vast zo hengstig was dat hij ze alledrie een beurt wou geven, maar eerst toch nog wel even wou *rieleksen* met hun drietjes, zo lekker gezellig. Een fles rukt aan, enig gelul en gefriemel op de smakeloze en kitcherige canapé volgt, een luxueuze, van bubbelbad voorziene, met spiegels en kralen uitgeruste suite wordt besteld en een meisje wordt meegenomen. De rosse dan maar, die er het minst verveeld uit ziet en niet te veel tettert. De kamer is werkelijk lelijk, de hondesmoel-barman is opdringerig en het meisje verliest ter plekke alle interesse. Zal er zwoel en erotisch gestript worden? Zullen er samen leuk videotjes bekeken worden? Wordt er een standje uitgetoond? Toe maar, we zijn hier nu toch, en het budget van de uitgever moet op. Laat maar komen.

En bij het nuttigen van uiterst bedenkelijke schuimwijn wordt een ontkledingsdans bewonderd, net iets minder ophitsend dan het staren naar in de wind wiegende populieren.

Volgt nog enig gefriemel aan onwillige delen bij het afdraaien van

Duitse plattelandsporno, en wordt het bezoek aan het nieuwe team afgerond met een keurig van kondoom voorziene, volkomen opwindingsvrije, kreukvaste en mechanische Hollandse wip. De rekening wordt gepresenteerd, en uw sterreporter betaalt 780 gulden, dus zo'n 15 zakken. Het bezoek heeft een uur geduurd, maar dat kon desgewenst voor die prijs langer.

Begeven wij ons naar het lieflijke dorpje Zingem, waarvan wij tot voor kort dachten dat het enkel door bietboeren en dichters was bevolkt. Gelegen in de driehoek Ronse-, Geraardsbergen-Zottegem, in de heuvelachtige Zwalmstreek, verbergt dit gehucht eveneens het sexparadijs *Club 091*, dat zijn diensten aanbiedt als zijnde *Een zaak voor klassemensen op topniveau*. Als dat niet voor mij bedoeld is!

De nacht is al gevallen, maar op de parking staan nog een paar auto's, één BMW, een Datsun en een Opel. Ongetwijfeld plaatselijke heetzakken die de *Charmante hostessen* voor mijn neus willen wegkapen.

Dit oord van wellust bestaat uit een normaal uitziend café met een toog waaraan vijf heren zitten, allicht de passagiers van het bewuste wagenpark. Ze drinken stilzwijgend bier of whisky. Zijn hun lijfelijke lusten reeds bevredigd? Is de *sexy langbenige blondine* met ieder van hen al zodanig aan het werk geweest dat ze niets meer kunnen dan in diepe stilte het glas ledigen en vermoeid terugdenken aan die ogenblikken van hemels genot?

Aan de andere kant van de zaak zitten twee meisjes met elkaar te praten. Een is blond, de andere een brunette.

Ik stel me zo discreet mogelijk aan de toog op en bestel een whisky-cola. Het blonde meisje komt naar me toe, en vraagt of ze wat mag drinken. Dat mag ze.

Ze blijkt Kelly te heten. Ze blijkt uit Gent te komen. Ze blijkt van dikke meneren te houden. Ze blijkt ook over grote borsten te beschikken, en over lange benen. Deze laatste gegevens kan ik verifiëren. De Gentse origine eveneens, aan het accent. Als dat allemaal authentiek is,

wil ik de rest ook blindelings geloven. Ze vraagt of haar vriendin ook wat mag meedrinken, en misschien kunnen we dan een flesje bestellen en gezellig met z'n drietjes achteraan gaan zitten, in een nis, waar we niet gestoord worden en het echt gezellig kunnen maken. Dat lijkt me wel wat, want tenslotte ben ik een gezelligheidsmens.

Dus wordt er champagne geserveerd en een discrete nis opgezocht. De champagne is echt, en de twee grietjes eveneens. Ik krijg een verhaal te horen over hoe ze nog maar pas in het vak zitten, en dat ze allebei eigenlijk studentes zijn, en dat de meeste klanten maar boeren zijn, kloefkappers, ongelikte beren, maar dat ze meteen gezien hebben dat ze nu ander en beter vlees in de kuip hadden, en dat ik er ene was die op geen frank zou zien als het erop aankwam om zich eens goed te laten gaan. Ha, welzeker was ik er zo een. Natuurlijk moest er nog een fles aanrukken, zoveel gezelligheid was hier nog zelden gezien.

En een showke, zo privé, met hun tweetjes, kon dat er ook nog af? Allez, voor vijfduizend frank. We spelen alles uit, gegarandeerd, en we spelen nog meer dan alleen maar uit, haha!

Natuurlijk kon dat er nog af, maar dan hier, in de zaak, dat die droogstoppels er ook wat van konden genieten.

Vooruit dan, de deur op slot, en hop met de beentjes. En gestript werd er, op de verheven tonen van Beethovens negende, zij het in disco-versie. En gespeeld, en geminnet, en verdere suggestieve handelingen gesteld, waarbij ook uw onversaagde reporter niet ongemoeid werd gelaten, zodat wij allen, na enige tijd proestend en puffend in de nis doken, en, ons lavend aan de laatste druppels Veuve Cliquot, besloten de rest van het etablissement te gaan verkennen, volgens Kelly zéér gesoigneerd, en met verrassingsvolle *chambres séparées*.

De verrassingen bestonden uit waterbedden, spiegels, bubbelbaden en vuistdikke tapijten, maar de stemming bleef erin, dus werd een keizerlijke suite uitgekozen, en nog meer champagne gemorst, en werd uw reporter vergast op ongebreidelde levensblijheid, jeugdig enthous

siasme en ongetwijfeld het beste van onze bodem. En of we tevreden waren! En of we beloofden terug te zullen komen! En of er nog uitgebreid werd gefezeld, gekonkelfoed en gegiecheld. Een dikke klant in alle opzichten, met een gepeperde maar verantwoorde rekening van vijfenveertigduizend ballen.

Christine, 22 jaar:

Ik werk al een jaar in clubs, dit is de derde plek waar ik werk. Ik ben op een advertentie afgegaan waar me 100.000 frank netto per maand werd beloofd. Dat klopte volkomen, meestal verdien ik veel meer. Mijn eerste club was in Hollands Limburg, daar heb ik het maar twee maand uitgehouden. De baas kon de meisjes niet gerust laten, we moesten gratis met hem naar boven, en soms nam hij ook vrienden mee, echte zatte varkens, die dachten dat ze ons in hun bezit hadden.

Ik werd het al snel beu, ook al verdiende ik goed in zijn club.

We hebben een vaste percent op de consumptie van de klanten die we entertainen, en we bepalen zelf onze prijs voor prestaties, daarvan is de helft voor ons. De klant betaalt aan de baas, aan de kassa of aan de barman en wij ontvangen op het einde van de nacht of het einde van de week.

Daarna heb ik een tijdje in een club in Hulst gewerkt, maar die draaide niet zo goed, en sommige nachten werd er niets verdiend.

Dan ben ik hier in Mechelen terechtgekomen. De zaken gaan uitstekend, vooral aan het eind van de week, woensdag, donderdag en vrijdag zijn toppers. We hebben een aantal big spenders, zakenmannen die met credit cards betalen en een factuur vragen voor hun kostendeclaratie, of tiepen met zakken vol zwart geld. De echte zware klanten zijn bekenden van het huis. Als er hier een paar onbekenden komen binnengewaaaid die op één nacht twee of driehonderdduizend frank opsouperen, zal de baas wel discreet informeren waar die kerels of dat geld vandaan komen. Hij is zeker geen verklikker, maar het gebeurt wel

meer dat na een kraak of een hold-up meteen naar een bordeel of een club wordt afgezakt om een deel van de buit op te maken. En wij kunnen ons zeker geen last met het gerecht permitteren.

Ellen, 21 jaar:

Ik werk in de meest selecte en waarschijnlijk ook duurste sex-club van Brussel. Het is een gesloten herenhuis, zonder uithangbord of lichtreclame, aan de Lambermontlaan. De klanten bellen aan, en alleen de vaste clubleden en hun gasten komen erin. De meeste klanten zijn habitués, en komen zeer geregeld. Er komen zakenmannen, diplomaten, hogere ambtenaren, rechters en advocaten en politiciers. Geld speelt geen rol, service wel. De meisjes zijn zeer zorgvuldig geselecteerd, ze spreken allemaal meerdere talen, Frans, Engels, Nederlands en Duits, en komen niet uit de prostitutie. Ook een eventueel drugverleden kan hier niet, hoewel de klanten zelf al eens coke gebruiken in de club.

Ik ben via een vriendin op de tolkenschool hier terecht gekomen. De club adverteert niet, en maakt geen enkele publiciteit. De klanten vinden zo hun weg wel, de ene brengt de andere mee.

We hebben een percentage op de omzet, en een bonus als de totale omzet verhoogt. We krijgen altijd een minimumsalaris, ook als er geen klanten zijn, maar dat komt zelden voor.

De club heeft drie bars, een disco-cabaret waar geregeld gestript wordt, en waar floor-shows opgevoerd worden, er is ook een restaurant met een beperkte kaart, en verder zijn er twaalf kamers en suites, elk op een andere manier ingericht. Er zijn drie SM-kamers, ook telkens met een eigen ambiance: een middeleeuwse folterkamer, een Victoriaanse tuchtkamer en een nursing-room. De meest recente aanwinst is de Golden Shower Room, waar plas-sex op de meest comfortabele, spectaculaire en hygiënische manier bedreven kan worden.

Er is verder een Oosterse harem-kamer, een kleine meisjes-kamer,

compleet met teddyberen en pluchen prulletjes, een klaslokaal waar de schoolbanken speciaal zijn aangepast, en de lessenaar met zacht leer overtrokken, en een 18de eeuws boudoir, een graffiti-kamer met schunnige tekeningen en slogans op de muur, een hoerig kamertje met tiggervellen en rode pluche, een soort reconstructie van een goedkoop bordeel, een filmkamer, waar alle wanden filmschermen zijn, en een Toulouse Lautrec-suite.

De gasten kunnen hier gerust de hele avond en nacht doorbrengen. Er is een vergaderzaal, compleet met fax, computer en een secretaresse die ook Japans en Arabisch kent. Een klant kan hier ook gewoon zijn tijd doorbrengen, eten, drinken en overnachten zonder meer. Er komen af en toe koppeltjes, die samen een avond of nacht willen doorbrengen.

De huisslogan is *Alles kan, alles mag, niets is verboden, alles is mogelijk*.

Wij moeten ons dan ook naar die slogan gedragen, en mogen nooit nee zeggen aan een klant. Als ons iets gevraagd wordt dat we niet kunnen – niet willen is in principe onmogelijk – dan moeten we naar de manager bellen, die regelt het verder dan wel.

Er werken twintig meisjes in de club, er zijn er op elk moment wel acht of tien aanwezig. De anderen kunnen opgebiept worden, en zijn hier binnen het kwartier. Er zijn ook zes jongens. De laatste tijd worden weer veel jongens gevraagd. Met die aids-angst is het een tijdje wat stiller geweest in de jongenssector, maar die storm is weer gaan liggen.

Wij lopen in het hele huis vrij rond, behalve in de men's bar, daar zijn vrouwen ongewenst.

Meestal zitten we in een disco, en dansen met de klanten of geven een show. Ik heb een paar maand dans- en choreografielessen gevolgd, voor ik het podium op durfde. Nu heb ik drie verschillende nummers.

Een Egyptisch nummer, waarbij ik in een kort wit jurkje opkom en een mummie uit een sarcofaag haal en loswikkel. De mummie wordt

dan een springlevende knaap, tenminste, na een deskundige opwekking. Daarna simuleren we een vrijpartij in de sarcofaag en gaat het deksel dicht. Ik heb die choreografie zelf bedacht, met dat necrofiele tintje eraan.

De beide andere nummers heb ik ook helemaal zelf geschreven. In het tweede zit ik in een treincoupé, en lees ik een boek. Er klinkt romantische muziek. Ik ben helemaal gekleed als in het begin van de eeuw, met rijglaarsjes en corsages. Naast mij komt een brutale vlerk zitten, aan de overkant een pastoor.

De ruwe woesteling in arbeiderskleren begint aan me te zitten onder het afkeurende oog van de priester. Maar naarmate hij vordert en me met zijn handen helemaal uitkleedt op een corsage en een jarretellengordel met zwarte kousen na, wordt de pastoor meer en meer opgehitst. Zijn hand verdwijnt onder zijn soutane en haalt zijn pik tevoorschijn. Tenslotte word ik door de priester op zijn hondjes genomen op het bankstel, terwijl de arbeider me in bedwang houdt.

Het derde optreden doe ik samen met een ander meisje. We komen op in schooluniform en beginnen te hinkelen. Zij valt, bezeert zich aan de knie en ik begin haar te strelen en te likken. Dan voeren we een aarzelende, pseudo-stuntelige lesbische act op, onderbroken door een parkwachter in uniform, die ons streng berispt, en ons dwingt hem te pijpen. Het zijn telkens korte toneelstukjes van zo'n twintig minuten, en ik beleef er veel plezier aan, net als de klanten.

Er wordt me dikwijls gevraagd dezelfde stukjes nog eens op te voeren, maar dan privé, met de klant als figurant.

Meisjes die een SM-gericht nummer opvoeren hebben ook veel succes, maar ik heb me daar niet op toegelegd omdat er al een aantal meisjes en jongens echt gespecialiseerd mee bezig waren, en omdat de SM-rage bij ons over zijn hoogtepunt heen is.

Onze klanten zijn zeer gesofistikeerd, en willen altijd weer wat nieuws. SM is erg in trek geweest, maar nu vind je in elk goedkoop

bordeel SM-kamers, en dan gaat het nieuwe er wat af.

Zeer extreme vormen van SM zijn nog wel gevraagd, maar daar moet je echt specialist in zijn, daar komen electroshocks op de geslachtsdelen aan te pas, en chirurgische instrumenten. De meisjes die dat doen hebben een medische cursus gevolgd, anders gebeuren er ongelukken. Ze zijn zelf ook helemaal op hun specialisatie ingesteld, en hebben tatouages, gepiercede tepels en schaamlippen met een ring er doorheen, of gesmede ringen om de hals en de enkels, die niet verwijderd kunnen worden. Er werken in de club twee 'meesteressen' en drie sexslavinnen. De slave-girls worden veel gevraagd, ook door klanten die niet speciaal SM-gericht zijn, omdat het ook gewoon lieve onderdanige meisjes zijn. De meeste mannen vinden het wel eens leuk om bevelen te schreeuwen tegen een naakt meisje dat op handen en voeten voor ze neerligt. Het gebeurt maar zelden dat ze echt geslagen of gemarteld worden. Er is ook een jongen die zich als een slaafje aanbiedt. Hij ziet er jong uit, en heeft een hoog castratenstemmetje. Je zou zweren dat hij niet ouder is dan twaalf, dertien, maar hij is toch al bijna tweeëntwintig. Hij heeft het ook erg druk, dikwijls met bisexuele mannen, en in combinatie met een meisje.

Het gebeurt meer en meer dat we gemengd worden gevraagd bij een klant, en dat hij afwisselend met een jongen en een meisje wil vrijen, of met allebei tegelijk. Ook lesbische nummers scoren hoog.

Bij echte lesbiennes heb ik niet veel succes. Ik ben nogal klein en zeer tener, en heb heel kleine borstjes. Ik val het meest in de smaak bij oudere mannen, en moet heel vaak samen met één van de *bengsten* van de club optreden.

We hebben twee mannen in dienst die uitzonderlijk geschapen zijn, een Noordafrikaan en een Amerikaanse neger van méér dan twee meter. Ze zijn echte studs, en oefenen voortdurend in het verlengen van hun erectie, al dan niet met behulp van poppers. Met die kerels moet ik het vaak doen, ze kennen me intussen goed genoeg om een prachtig

nummer op te voeren, waarbij ik het zo speel of het lijkt dat ze me pas met de grootste moeite kunnen penetreren. Heel veel klanten heb ik nog nooit zien klaarkomen. Ze genieten van het spektakel, en vrijen wel een beetje, maar gaan bijvoorbeeld nooit uit de kleren. Hun rekening wordt er niet minder op.

De klanten spenderen hier gemiddeld vijftigduizend frank op een avond, maar soms behoorlijk meer. Ik hoor al eens heroïsche verhalen over de gouden tijden, zo'n zes, zeven jaar geleden, toen een gezelschap, geïnviteerd door een zakenrelatie, soms wel tot meer dan een miljoen per avond uitgaf, maar zo bont heb ik het nog niet zien maken. Wel heb ik al zeer veel geld op tafel zien leggen voor speciale wensen of zaken die zeer, zeer ver gaan.

Meer kan ik daar niet over vertellen.

Boys

Aangezien 5% van de mannelijke bevolking homoseksueel is, kan je verwachten dat het homo-aandeel in de prostitutie ook zo iets zou bedragen. In de praktijk klopt dit niet, en is dit aandeel veel groter, zo'n 10 tot 20%. Dit is een gevolg van de eeuwenlange onderdrukking, sociale discriminatie en marginalisering van de homosexualiteit.

Homosexuele relaties zijn nog altijd niet sociaal geaccepteerd en veel homo's zijn verplicht hun toevlucht te zoeken tot bars, bordelen en geheime afspraakplekken in parken of publieke toiletten om aan hun trekken te komen.

Daarenboven drijft de sociale marginalisering de homojeugd maar al te gemakkelijk naar de prostitutie.

In het traditionele luxebordeel werd altijd met klanten met homo-voorkeuren rekening gehouden, en in de betere sexclub is dat nog altijd het geval. Daarbij komt dat veel klanten af en toe iets anders willen. Bisexuele verlangens of bisexuele erotische fantasieën komen namelijk bij meer dan de helft van alle mannen voor.

Daarnaast bestaan er ook specifieke homoclubs. Die hebben niet altijd een puur prostitutie-karakter, en worden ook bezocht door homokoppels op zoek naar sensatie en contacten of door homo's op zoek naar mekaar. Meestal is er in die clubs toch een prostitutie-element

aanwezig. Er zijn altijd wel jongens of mannen te vinden die het voor geld willen doen, en dikwijls is de grens tussen gelegenheidsprostitutie en gewone seksuele contactzoekerij er nogal vaag.

De aanpak is in homoclubs directer dan in heteroclubs. Alles is veel meer op seksuele aantrekking en op contact afgestemd, en er wordt ook openlijker naar verwezen of over gepraat. Een nieuwkomer wordt door de vaste klanten gekeurd, besnuffeld en bepoteld en op zijn bereidwilligheid getest. Het enige gespreksonderwerp is de homo-scène zelf. Die directheid werkt protectionistisch en sluit voyeurs uit.

The Boots, daar gebeurt het, daar moet je naartoe. Het was me op mijn speurtocht in de gay-middens al tientallen keren gezegd. De New Yorkse gay-scène verviel hierbij in het niets, bij deze meest complete van alle clubs. In gezelschap van twee dijken van jeannetten, bij wijze van introductie, begeeft uw sterjournalist zich ter plaatse, zijnde de in alle gay-guides ter wereld adverterende club *The Boots*, gelegen temidden Antwerpens bekende vaseline-buurt, in de Van Aerdtsstraat nummer 22.

De introductie was niet overbodig, want ik word meteen gewikt, gewogen en, althans voor de jeannettenwereld, te licht bevonden. Na enige verheldering over het doel van mijn bezoek, en de verduidelijking dat ik, hoewel zelf niet van *het sport*, toch de herenliefde naar waarde schat en zeker niet misprijs, worden wij binnengelaten.

Het interieur ademt leer, strakke broeken, borsthaar, okselzweet, denim-shirts, rubber en sex. Na de eerste peiling en keuring word ik verder ongemoeid gelaten. Ik ben een toerist, ik krijg een rondleiding, niemand stoort zich aan mij. De sfeer is ongegeneerd, verre van heimelijk of paniekerig, hoewel de erotische spanning te snijden is.

Mijn gidsen leggen me uit wat hier allemaal op het menu staat. Een *darkroom*, waar mannen mekaar niet kunnen zien, maar wel voelen, horen, ruiken en vaag waarnemen. Hier wordt gefluisterd, getast,

gevoeld, en wellicht nog heel wat meer.

Waarom bestaat dit niet in de hetero-contactzoekerij, vraag ik me af? Is dit geen alternatief voor de slijmerige vrijgezellenclubs of voor de supermegadecibeldisco's?

De twee lijfwachten tronen me mee naar de trots van de zaak, een complete, van alle gemakken voorziene *Golden Shower Room*. Hier kan, voor wie dit verlangt, naar hartelust worden ge- of beplast. Ten overvloed wordt mij gedemonstreerd welke geneugten dit al niet kan bieden. Het etablissement beschikt verder over van alle attributen voorziene SM-kamers en, eveneens uniek te lande, een *fist-fuck room*. De fist-fuck variant, ongetwijfeld populair geworden na de aids-paniek, heeft ook aanhangers bij hetero's, maar wordt toch het meest geapliceerd bij homoseksuelen. Mijn kompanen vertellen me dat fist-fuck video's ontzettend populair zijn, wat ons brengt bij de volgende afdeling: *de shop*.

Hier kan alle gerief worden gekocht, die voor thuisactiviteit nuttig kan zijn. Het is in feite een gay-sexshop, met een groot aanbod van SM en rubberspullen.

De hele aanpak van de keet is nogal idealistisch, men wil overtuigen, zieltjes winnen, zich affirmeren. Veel klanten zijn habitués, bij hun veelvuldige bezoeken op jacht naar nieuw vlees. Op de overloop struikel ik over een in riemen en kettingen gesnoerde, in foetushouding liggende man. Ik moet hem flink geraakt hebben, want vanonder zijn lederen masker klinkt gekreun. Bijna wil ik me verontschuldigen en hem op de been helpen, maar mijn gidsen houden me tegen.

'Daar doet hij het voor. Hij gaat hier speciaal op die donkere gang liggen omdat je op hem zou trappen. Geef hem gerust nog maar een schop.'

Voor ik de man dit genoeg kan gunnen, is al een vaste klant voorbijgewandeld, die de ingeriemde jongen een puike trap tussen de ribben heeft verkocht, en voor hij over hem stapt, nog even zijn hak op

's mans hand neerploft.

Dankbaar gekerm weerklinkt.

Jacques, 46 jaar, homo en hoerenloper:

Ik ga nooit naar clubs. De atmosfeer staat me tegen, al dat gedoe met strakke jeans en uitpuilend borsthaar, dat zegt me niks. Ik ben ook allergisch aan dat nchterige gebabbel dat je er hoort. Met mannen dansen of in een *darkroom* wat staan frunniken, dat doet me griezen. Ik heb in mijn leven vijf relaties met een mannelijke partner gehad, telkens voor méér dan een jaar. Nu heb ik een los-vaste relatie. Vroeger ben ik getrouwd geweest. Toen ging ik al op jacht naar jongens. Ik struinde rond in het park, in de buurt van de pissijnen, omdat ik had gelezen in een kranteartikel dat het zo in zijn werk ging. Ik werd al vlug aangesproken, en nam iemand mee naar een hotelletje. Ik vond het erg spannend en gewaagd, en was zeer tevreden dat ik de moed heb gehad om die stap te zetten. Sedertdien ben ik naar het park blijven komen, en op de duur kende ik alle jongens en mannen die er rondhingen. Soms moest ik niet betalen en vond ik gewoon een partner voor een paar uur. Die vluchtige contacten vond ik erg opwindend, en dat vind ik nog steeds. Daarna heb ik mijn terrein verlegd naar homobars en homokroegen, dat was na mijn scheiding, toen ik er min of meer openlijk voor uitkwam dat ik een jeannet was.

Ik ging ook naar Brussel de homo-prostitutie-scène verkennen, maar daar is het meer op zeer jonge knaapjes afgestemd, meestal Noord-afrikaanse schandknaapjes, die geen homojongens zijn, maar het enkel en alleen voor het geld doen. Het is me allemaal te brutaal en te commercieel.

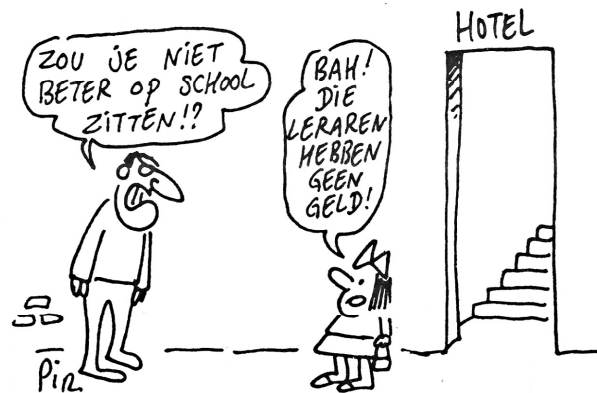
In Antwerpen en Gent vind ik het veel beter, en ook in Amsterdam. Af en toe maak ik een minitrip naar Barcelona, maar daar moet je mensen kennen in het milieu, anders maak je niks mee, dan kan je dagenlang door de stegen dweilen en in de bars hangen zonder dat er

iets gebeurt. De homoscène is er zeer uitgebreid, maar nogal chique en binnenskamers. Eens je geïntroduceerd bent, duikel je van het ene feestje en avontuurtje in het andere.

Mahmud, 17 jaar, prostitué:

Ik werk uitsluitend in en om twee cafés. Ik doe dit al twee jaar, van toen ik nog op school zat, maar ik werk niet alle dagen. Veel mannen die ik als vaste klant heb, ken ik al van in het begin. Ze nemen me mee naar een hotel of naar hun huis. Ik kan ook in dit café over een kamer beschikken, maar het is hier zeer klein en niet al te proper. Ik vraag meestal duizend frank of soms meer, dat hangt ervan af. Voor die prijs ga ik met de klant naar bed, en doe ik alles wat hij wil, behalve anale sex. Dat doe ik niet dikwijls, en het wordt ook niet zoveel gevraagd. De meeste niet-homo's denken dat homoseks alleen bestaat uit anale penetratie, maar dat is niet zo, er is veel meer dan dat, en de meesten willen het niet eens, ze zijn veel te bang voor aids. Meestal willen die mannen alleen maar gestreeld worden, of willen dat ik ze pijp, of willen ze het bij mij doen. Dat kan allemaal. Meer dan de helft van de klanten wil niet echt klaarkomen tijdens het vrijen.

Ik heb al veel aanbiedingen gekregen om vast bij een klant te gaan wonen, maar dat interesseert me niet. Ik ben op mijn vrijheid gesteld, ik verdien genoeg om van te leven en om te sparen, en later wil ik trouwen met een Belgische vrouw en hier een eigen zaak beginnen.

Alleen tijdens de speeltijd

Over vrijetijdsprostitutie doen de wildste verhalen de ronde. Brave echtgenotes die, eens de nietsvermoedende wederhelft de deur uit is, zich in netkousen en rode lingerie hullen en de troittoirs van de rosse buurt gaan bevolken. Ministerietypistes die het tegen vergoeding in de lunchpauze achter de koffiemachine doen. Fabrieksmeisjes die hun karige loon aanvullen door wervingscampagnes bij de tikklok. Nachtverpleegsters die de zieltogende terminale patiënten van wat nutteloos kleingeld afhelpen en met opgeschorte witte jurk de ziekenhuisbedden beklimmen. Middelbare scholieren die spijbelend de straten onveilig maken en oudere heren opgeilen door inderhaast het zedige uniform te ruilen voor een minijurk en hoge hakken.

Wat is er waar van al deze fantasmen? Zijn het uitsluitend natte dromen van uitgebluste heren op middelbare leeftijd, of schuilt er enige waarheid in deze verhalen?

Uw onversaagde reporter ging eens te meer op pad en lichtte de tip van de sluier.

Er was me verteld dat ze zich hier ophielden, de lolita's van de metro-pool, de gewillige, op stevige kicks beluste spijbelende schoolmeisjes van de 'Dames Chrétiennes.' Derhalve posteerde ik mij om één uur 's

middags in de snackbar en keek om me heen en wachtte af. Aan de flipperkast stonden twee schriële merkkledingsnotters braniechtig te wezen. Ze kregen het gezelschap van drie meisjes. De ene was een opgeschoten, tietloze spriet, de tweede een klein dikkerdje, en de derde was een echte spetter: blond, langbenig, blauwogig en verwaand. Geen van allen gunde me een blik. Ik dronk en wachtte.

Aan een tafeltje gingen vier meisjes zitten, die een fluister-giechel-gesprek begonnen. Haha, de schooluniformen! Nu had ik prijs. Als ze bleven zitten tijdens schooltijd natuurlijk. Ik offereerde een drankje. Het werd geaccepteerd. Twee van de vier dropen af om halftwee, evenals de flipperfauna. Ik offereerde nog iets. En of ik een praatje kon maken. Dat kon. Beide meisjes waren brunettes, allebei waren ze zestien of zeventien, en allebei rookten ze om ter snelst Marlboro's.

Of ze wat wisten over meisjes die het wel eens voor geld deden. Pas op, 't is voor een boek hé, en jullie naam komt er niet in.

Dat geloofden ze niet, maar ze wilden wel even doen alsof. En ze kenden wel meisjes, natuurlijk, ja, dat bestond, maar niet in hun klas, en eigenlijk ook niet op hun school, of toch niet zoveel als op die andere school want daar, ja, wat er daar gebeurde!

En wat gebeurde er dan?

En of ze niet wat anders wilden drinken dan cola of bier? Ja toch, een whisky-cola en een gin-tonic, want ze gingen toch niet meer naar de les vanmiddag, ze wilden naar de film, maar later.

Wat er daar allemaal gebeurde, dat had geen naam. Vlaams-nationalistische families, meestal middenklassevolk uit de voorstad, die waren het ergste, poeh! Met iedereen deden die het, met een hond met een hoed op, en meestal nog met elkaar! En voor geld?

Dat ook natuurlijk. Die begonnen al te jagen als ze uit de schoolpoort kwamen. Op het terras van het café aan de overkant gaan zitten, de uniformrok omhoog tot over hun dijen, zodat je hun broek kon zien. En maar lonken. De oude venten kwamen er zo op af. De slimsten, die

gingen naar de boulevards, naar de grote cafés waar veel oudere mannen kwamen in de namiddag. Of in McDonald's, en de Quick, daar was het ook altijd koekenbak, die oude kerels wisten dat, die vreten hamburgers dat het een lust was.

En wat er dan gebeurde?

Wat? Neuken natuurlijk, of was ik naïef soms?

Ze gingen mee met die kerels naar huis, of naar een kamer. Hop-hop en het was gebeurd, een vluiggertje voor twee-drieduizend frank.

En het geld, wat deden ze daar mee?

Uitgaan natuurlijk, stom rund dat ik was!

Opmaken. Die grieten kregen ocharme duizend frank zakgeld per week, en nog eens duizend in 't weekend. Wist ik wel wat een nachtje uit kostte? En wat extra kleren, en wat spul, wat pillen of zo? En hun vriendjes, hadden die niets nodig soms. Tien-twintigduizend frank opmaken op een weekend, dat was toch niets. En als je wat de natuur inging, naar betere disco's, in Limburg of in Frankrijk, oeioei, dan kwam je er niet met twintig lappen.

Of er op hun school ook meisjes waren die, nu ja, je weet wel?

Ja, er waren er wel, maar niet zoveel. Ze kenden er wel een paar. Maar de meisjes van hun school waren wel selecter, die gingen niet met iedereen mee, toch niet met de eerste de beste. Die pikten wel eens een crapuleus rijke kerel op, ene met een Ferrari of een Lamborghini, dat wel, en die venten betaalden vanzelf, daar moest je niet eens iets aan vragen.

En hoeveel betaalden die dan?

Let op, die kerels gingen niet om het even waar, die namen een meisje mee voor een weekend of een nachtje naar Knokke, of naar een luxehotel.

Maar hoeveel dan?

Bof, twintig-dertigduizend frank zeker, ja, dat hadden ze wel eens gehoord. Of tienduizend frank, maar dan niet voor een hele nacht

natuurlijk. En wel in een eerste klassehotel.

En of de juffrouwen zelf geen plannen hadden die namiddag om, bijvoorbeeld, zeg maar, naar een hotel te trekken met een bemiddelde oudere heer?

Nee, de ene, genaamd Sylvie, had die neiging niet, die had een afspraak over een uurtje. Maar haar vriendin, geheten Niki, die wou wel met me mee. Afgesproken, tienduizend, maar om vijf uur moest ze weg, dan werd ze afgehaald.

Door paps?

Mijn geluk kon haast niet op.

Nee, toch niet, niet door paps.

Ach, je kan niet altijd over de hele lijn scoren.

De pijn van het zwijn

SM is een ware rage geworden. De benaming van deze seksuele variant is afgeleid van de namen van de Franse filosoof en libertijn *Donatien Alphonse François, Marquis de Sade* (1740-1814) en de Oostenrijkse schrijver *Leopold von Sacher-Masoch* (1835-1895). Waar Sade in filosofische tractaten en in romans de seksuele geneugten beschrijft die het gevolg kunnen zijn van wellustige foltering, heeft von Sacher-Masoch het vooral over de seksuele opwindende die het gevolg is van slaafse onderwerping, vernedering en pijn.

Ongetwijfeld zijn sadistische en masochistische elementen in de menselijke gedragingen op ieder niveau aanwezig. Wie in een katholiek college of in een nonnenschool is opgevoed, heeft ervaring met de talloze sadistische spelletjes die de zogeheten opvoeders aldaar met hun pupillen opvoeren en het stereotiepe beeld van de sadistische sergeant of personeelschef is evenzeer bekend.

Het louter in seksueel verband beoefende sado-masochisme heeft veel weg van een teateropvoering, een spel waarbij de participanten zeer goed weten dat het allemaal niet echt gemeend is, maar toch hun uiterste best doen om het zeer authentiek en ernstig te doen lijken. Zoals je bij een thriller of een horrorfilm ook wel weet dat het maar fictie is, en toch bij elke goed georchestreerde scène ademloos en met

bonzend hart de ontknoping afwacht, zo wordt in het SM-spel ook telkens naar een climax toegewerkt.

Enscenering en attributen spelen hierbij een grote rol. Het moet er allemaal vervaarlijk en zeer echt uitzien, en er mogen geen elementen ontbreken. Lederen hals- pols- en enkelbanden, lederen en metalen corsages, vlijmscherpe naaldhakken, kettingen en touwen, zweepjes, klemmen en tangen, lederen en rubberen maskers, rubberkleding, zwarte, glimmende vinyl, handboeien, schandpalen en andreaskruisen, het speelt allemaal een gewichtige rol.

SM is een omslachtige, met wederzijdse toestemming gespeelde seksuele activiteit, waarbij de ultieme extase ondergeschikt wordt aan het opbouwen van spanning en angst.

Omdat het zo omslachtig is en zoveel gadgets vereist, en omdat je een participant moet vinden die de geijkte teaterstukjes wil meespelen, is SM het terrein bij uitstek van de sex-club en de luxe-prostitutie. Ongetwijfeld werden sadistische gevoelens in het verleden voldoende gevoed door gruwelijke openbare terechtstellingen en folteringen.

De negentiende-eeuwse bordelen hadden volledig toegeruste SM-kamers, met ongeveer dezelfde attributen als de huidige SM-clubs.

De grote SM-boom kwam er in de jaren vijftig, toen in Amerika gespecialiseerde tijdschriften gingen verschijnen die onverholen bondage- en SM-taferelen publiceerden. Gaandeweg sluipen sado-masochistische elementen in film, reclame, televisie en andere vormen van populaire cultuur.

Nu choqueert het niemand meer als Madonna of Prince een rechttoe-rechtaan SM-clip produceren, en als op de Vlaamse televisie SM-clubleden vrijelijk over hun hobby komen praten. Ondanks al dit taboe-opheffende gelul, is het nog steeds een beetje risqué zich openlijk als sado-masochist te bekennen, en bestaan er in de Vlaamse dorpen nog geen maandelijks SM-bals.

Daarom doen de op sado-masochisme gespecialiseerde clubs en

bordelen nog steeds gouden zaken.

Omdat een volledig toegeruste SM-kamer een klein fortuin kost, en omdat in het verleden sado-masochisme steeds met adel en hooggeplaatste personen is geassocieerd, blijven deze clubs tamelijk select en duur.

Een SM-bordeelbezoek kost al snel het drie- of vierdubbele van een gewoon, op lozing van levenssappen gericht hoerenbezoek.

René, 43 jaar, sado-masochist:

Ik ontdekte mijn SM-voorkeuren al zeer vroeg, op de middelbare school. Later ben ik erover gaan lezen en ben erachter gekomen dat mijn afwijking niet zo uitzonderlijk is. Twintig procent van alle mannen hebben af en toe een *SM-goestingske* en in de mannelijke en vrouwelijke sexfantasie scoort het nog veel hoger. Het is voor het moment al zo ver dat huwelijks- en sextherapeuten aan koppels met sleet op hun relatie aanraden eens een SM-spelletje te proberen. In mijn relaties met meisjes heb ik zoiets nooit durven voorstellen, omdat ik toen bang was dat er zeer afwijzend op gereageerd zou worden. Slechts af en toe durfde ik het onderwerp eens aanraken, naar aanleiding van een film of een foto bijvoorbeeld, maar als er niet op werd ingegaan, dan liet ik het meteen weer schieten.

Ik bleef dus met onvervulde verlangens rondlopen, en kon alleen maar in een fantasiewereld vluchten. Wel speelde ik SM-spelletjes bij het masturberen, en had in het geheim al één en ander gekocht: rijzweepjes, leren rijlaarzen, riemen.

Maar dat was allemaal erg verborgen en primitief. Tot ik in een advertentie in een Nederlands pornoblad las dat er daar SM-clubs bestonden.

Toen heb ik mijn stoute schoenen aangetrokken en ben erheen gereden. Het was voor mij een enorme openbaring: tientallen mensen, mannen en vrouwen die vrijelijk over SM praatten en het ook nog

met elkaar bedreven, alsof het heel gewoon was.

Ik ben meteen lid geworden en ben geregeld die club blijven bezoeken. Dat was de *Doma-club* in Den Haag, de oudste SM-club in Europa, als je de SM-bordelen niet meerekent, want die bestaan al veel langer. Het is een beetje een idealistische club, met veel gepalaver over de acceptatie van SM in de maatschappij en zo. Intussen is het misschien wat verouderd, omdat ze niet voor harde SM zijn, die toch wel erg in trek komt, en ook omdat ze niet zeer trendy zijn. Ze blijven wat steken in de sixties, maar ze doen daar toch zeer goed en baanbrekend werk, en veel wat nu mogelijk is, ook in België, komt door de inspanningen van die mensen.

Mijn vrouw – ik ben bijna twintig jaar getrouwd – heeft zeer lang niets van mijn uitstappen geweten, en ook niet van mijn SM-verlangens, maar vijf jaar geleden ben ik er met stukjes en beetjes over begonnen. Hoewel ze zelf helemaal geen SM-beoefenaar wil worden, is ze toch een paar keer meegegaan naar Den Haag, en heeft ze er een en ander over gelezen. Ik denk wel dat ze vermoedde dat er nog 'iets anders' in mijn leven was buiten het huwelijk, maar ze wist niet precies wat. Ze heeft waarschijnlijk jarenlang gedacht dat ik andere verhoudingen had of naar de hoeren ging. In die zin is het wel een opluchting, want bij SM zoals ik het ervaar, gaat het uitsluitend om het spel van angst en pijn. Ik heb nog nooit met iemand geneukt bij een SM-scène bijvoorbeeld, en dat gebeurt ook vrijwel nooit, zelfs niet in SM-bordelen. Ook werkelijk klaarkomen is er meestal niet bij. Daarom is SM in de hele aids-paniek zo populair geworden, het is eigenlijk sex zonder penetratie of zonder klaarkomen. Toch ben je tijdens het SM-spel zeer intiem met je partner, maar op een puur geestelijk vlak. Je speelt een ingewilligd spel van dominantie en onderwerping en daar gaat het om.

Alana, 22 jaar, slave-girl:

Ik ben in de SM-bussiness terechtgekomen als keuze. Op een dag las

ik een advertentie voor werk in een club, en ik ben erop afgegaan. Ik wist dat het een SM-gerichte club was, dat bleek uit de advertentie. Ik had geen enkele reserve, want ik ben masochistisch aangelegd en heb al vanaf mijn puberteit min of meer sado-masochistische spelletjes gespeeld en ook geprobeerd een SM-relatie op te bouwen. Ik heb tegen de baas open kaart gespeeld en gezegd: "Ik wil alles doen wat de klant wil, maar mijn tarief is zo- en zo hoog, en ik wil niet met de klanten neuken, op geen enkele manier." Dat werd geaccepteerd, waarschijnlijk omdat ik zo jong was en er nog jonger uitzag, en ik nogal knap ben.

In die club heb ik drie jaar gewerkt, en nu ben ik voor mezelf begonnen. Ik heb dit huis helemaal ingericht en werk samen met een ander meisje. Ik speel uitsluitend slavin, en ontvang sadistische of dominante klanten. Mijn collega is eigenlijk meesteres, maar wil, op aanvraag, ook slavin spelen. Bij haar is het puur show, ze heeft geen enkele SM-sensatie. Bij mij is het werkelijk gemeend. Indien ik dit niet voor mijn werk kon doen, dan zou ik zeer gefrustreerd rondlopen.

SM-slavinnen zijn zeldzaam, er wordt krankzinnig veel voor betaald. Men stelt het dikwijls voor alsof mannen die SM willen zich alleen maar willen laten domineren, vastbinden, vernederen, slaan of berijden, maar dat is zeker niet zo.

Alleen weten sadistische mannen niet waar ze heen moeten. Ze gaan dan maar naar een gewoon hoerenkot, en rammen er wat op los, of ze troeven hun vrienden af, en dat helpt hun relatie om zeep.

Bij mij kunnen ze zich helemaal uitleven, ze kunnen me vernederen, rond laten kruipen, hun schoenen laten likken, me laten knielen, me vastbinden, me aan polsen en enkels ophangen en ze kunnen me zelfs slaan onder bepaalde condities en onder controle van mijn collega.

Dat kan voor de klant krankzinnig duur worden, want alles heeft afzonderlijk zijn prijs. Een echte sadist die zich eens goed wil laten gaan, geeft gemakkelijk veertig- tot honderduizend frank uit. Vooral als ze me willen geselen, is het afschuwelijk duur. Je moet rekenen dat ik

daarna een hele tijd werkonbekwaam ben, soms een hele week. Ik reken tweeduizend frank per zweepslag, maar dan moet je niet denken dat ze meteen kunnen doormeppen. Een klant die maar aan zijn trekken kan komen als hij me helemaal bont en blauw geranseld heeft, die moet wel met tweehonderd zakken over de brug komen.

Angie, 32 jaar, meesteres:

Tien jaar geleden had ik een monopolie in de buurt. Nu doet iedereen SM. Het lijkt zo simpel: je mept wat op je klant, je kleurt zijn billen rood en blauw, je hoeft niet te neuken en je kan een flink bedrag rekenen. Maar de klant wordt kieskeurig. Je moet inventief zijn in je spelletjes, en hoe langer hoe meer gerief kopen. Het moet ook overtuigend zijn, en een beetje stijlvol. Er zijn weinig meisjes die er echt verstand van hebben, dus na een tijdje komt de klant toch bij dezelfde meesteres uit. Ik doe het echt met overtuiging, zonder dat ik die mannen haat. Ik vind het fijn als ze voor mij kruipen en sidderen, en probeer echt een bedreiging voor ze te zijn. De laatste tijd willen de klanten alsmaar verder, en gewaagdere dingen doen. Wat voor ongeloflijke dildo's ik al niet in hun reet heb geduwd, een paardelul is er niets bij!

En zo krijg je accidenten natuurlijk, zeker als je met naalden en messen moet werken. Ik heb een kerel die alleen maar klaarkomt als ik een scheermes tegen zijn keel zet. Eén verkeerde beweging, één ruk en die gast is er geweest. De ambulance is hier toch al drie keer moeten komen. Eén keer voor een tiep die in zijn voorhuid had gesneden en bloedde als een rund, maar die had verder niets, één keer voor een gebroken been, echt helemaal door het bot, ik weet nog altijd niet hoe die kerel dat geflikt heeft, en één keer voor een hartinfarct. Maar elk van die drie gasten is teruggekomen.

Neuken doe ik niet, maar de meeste kerels komen wel klaar. Je hebt er ook die droog blijven en daarna thuis gaan masturberen of hier in de

buurt gewoon naar de hoeren gaan. Dubbel plezier, zou ik zeggen. Wel laat ik mezelf likken en beffen, maar dat kost wel extra.

Een serieuze beurt kost hier vijfduizend frank. Dan ben je toch al vlug een uur bezig of langer, want er kruipt veel tijd in kleding en gerief. Het is niet waar dat de meeste klanten hooggeplaatste politieke figuren of rechters zijn, die zich op die manier afreageren. Het zal wel voorkomen, natuurlijk, maar ik heb hier evengoed dokwerkers of metselaars die zich door een meesteres willen laten bevelen of een naaldhak op hun kloten willen voelen.

Sniff'n the tears

Sniff-sex en sniff-movies werken sterk op de verbeelding. Er werd al menig sensatie-artikel over gepend, en ook boeken en films over het onderwerp zijn in trek. De Belgische cineast en schrijver Pierre Platteau werkt op dit moment aan een televisieserie over deze 'laagste en gruwelijkste vorm van wellust.'

Bestaat er een sniff-circuit in België? Worden er sniff-movies gemaakt en verkocht, en zo ja, door wie en waar, en hoeveel kosten ze? Geen enkele op sensatie beluste reporter is er tot nu toe achter gekomen.

Films en pseudo-reportages over het onderwerp zijn op pure fictie en horen zeggen gebaseerd.

Uw onversaagde sterjournalist ging op zoek, vond, zag en brengt verslag uit van zijn afdaling in de diepste hellekrochten van de perversiteit.

De hele opwinding rond sniff-movies ontstond aan het eind van de zeventiger jaren in de pornocircuits van Los Angeles. Daar zouden makers van sex-films, die hun handel zagen ineenkrimpen door de systematische sluiting van sexcinema's over de hele wereld als gevolg van de economische recessie en een vernieuwd puritanisme, nieuwe markten aanboren. De best georganiseerde filmmakers stortten zich op

de videomarkt, met veel succes, zoals achteraf bleek. De meer marginale producenten van pornofilms daalden af in de onderwereld en werden dopedeaal, souteneur of gewone straatcrimineel, maar door het behoud van hun contacten met de prostitutie- en sexwereld, klaarden ze af en toe nog een klus met de camera.

De meeste pornostarren worden gerecruteerd in de prostitutie. Een neukrolletje is een aardige bijverdienste voor een straathoer. De betaalde honoraria liggen rond de vijfduizend frank voor een draaidag, althans voor het gewone werk. Maar precies in het gewone werk zat de klad. De klanten vroegen meer. Steeds sterkere kicks, steeds meer bizarre en extreme sex. Bepaalde klanten vroegen, via tussenpersonen, naar echt extreme en bij wet verboden sexhandelingen op film. Kinderporno scoorde hoog op het vragenlijstje, maar ook extreem sadisme, extreme vieze sex en sex met dieren waren veel gevraagd.

Alles wat je met professionele meisjes en mannen kan opnemen stelde geen probleem voor de producenten, als er maar genoeg voor betaald werd.

Er heeft altijd een circuit bestaan waarin foto's en films van zeer jonge meisjes en kinderen, of neukscènes met honden, geiten, paarden en ezels te zien waren, en dat circuit is even oud als de techniek van film en fotografie zelf. Daar kan zonder al te veel moeite in worden voorzien.

Maar de klant wou nog meer. Hij wou een naturelle opname, zonder acteurs. Hij wou echte kinderen, en niet als schoolmeisjes verklede achttienjarige hoertjes. Hij wou echte martelingen en echt bloed, en geen met lipstick aangebrachte striemen of met ketchup gesimuleerde snijwonden. Hij wou echte verkrachtingen, en geen derderangssimulatie van Jody Foster.

Waar een vraag is, ontstaat een markt. Als in een maatschappij waar een mensenleven bijna niets waard is, veel geld wordt geboden voor het op film zien verkrachten, afranselen en vermoorden van een

straathoertje, dan zal dat ook gebeuren, en zal die film worden gemaakt en verkocht.

De mythe van de sniff-movie was geboren.

De naam is afgeleid van het opsnuiven van de echte atmosfeer van verboden sex, in tegenstelling tot de fake pornofilm, waar alles gespeeld is, van het orgasme tot de erectie. Hier geen urenlang gekreun en gesteun, geen met groothoeklenzen in beeld gebrachte, met tafelolie ingesmeerde gladgeschoren kutten.

Hier geen vakkundige montage van steeds weer dezelfde majestueuze penis, gevolgd door een tornado van room- en melkvlokken om een schier eindeloze ejaculatie voor te stellen.

De sniff-liefhebber wil één enkele beverige camera, op een vaste plaats opgesteld. Details interesseren hem minder dan de alomtegenwoordige sfeer van angst, misdaad en gevaar. Hij wil de terreur zien in de ogen van het meisje, als ze brutaal verkracht wordt, als in haar tepels wordt gesneden met een stiletto. Hij wil haar gezichtje van doodsangst zien vertrekken als het vlijmscherpe mes verder snijdt door de huid van haar bovenrif en hij wil de doodstreutel horen als de halsslagader wordt opengehaald.

De sniff-producent verdient dubbel: de anonieme opdrachtgever, die het scenario levert, betaalt een zeer hoog bedrag, maar ook de beul, de voltrekker van de agressie, die meestal gemaskerd en anoniem blijft, betaalt zwaar voor zijn perversie.

De sniff-koper geniet in stille eenzaamheid, of hij kan zijn trofee ook delen met enkele gelijkgestemden. Hij kan de film ook doorverkopen of er kopies van maken. Uiteraard zijn al deze handelingen strafbaar. Wie sniff-movies koopt, verhuurt of in zijn bezit heeft, is onrechtstreeks medeplichtig aan een ernstig misdrijf. De verkoopprijzen van sniff-movies worden bepaald door het risico en de strafmaat, maar ook door de vraag op de markt.

Waren de klanten in eerste instantie bekenden in het milieu, naar-

mate de mythe van de sniff groter werd, breidde de cliënteel zich uit.

Texaanse miljonairs, Japanse zakenmannen op doorreis in de States en ook Arabische sjeiks werden gezegd de belangrijkste afnemers te zijn van 'the real stuff'.

Al snel raakte het criminele milieu geïnteresseerd in deze uiterst lucratieve nieuwe branche, en werd de produktie en verkoop professioneler en internationaler aangepakt.

Amsterdam is vanouds een porno-metropool, door de liberale Nederlandse wetgeving en de grote tolerantie van overheid en politie. Naast de voor massaproductie bestemde pornofoto's en videofilms worden er ook al jaren meer extravagante seances georganiseerd. De handel in kinderporno floreert er al sedert de zestiger jaren. Het materiaal wordt meestal niet door de verkopers of groothandelaars geproduceerd, maar van anonieme, wisselende leveranciers aangekocht.

Op het Nederlandse platteland, en vooral in de grensstreek, zijn figuren actief die kinderen voor korte tijd ontvoeren of lokken, ze misbruiken of laten misbruiken, terwijl er foto's en videotapes worden genomen, en ze daarna weer vrijlaten. Af en toe wordt er iemand gepakt, maar het systeem is zo sterk georganiseerd, dat de ontvoerder weinig informatie kan geven over bestemming of doel van de kidnapping. Zowel de Nederlandse als de Belgische recherche hebben ontelbare dossiers, waarbij het vermoeden bestaat dat de betichte voor een kinderporno-organisatie werkte, zonder dat dat hard kan worden gemaakt. Tot nu toe is er geen compleet netwerk in België of Nederland opgerold. Wel krijgen pornohandelaars lichte straffen voor de verkoop van het spul. Toen ik op zoektocht ging naar kinderporno, zowel foto's als videotapes, werd mij zowel in bepaalde Belgische pornoshops als in Nederland materiaal aangeboden. Meestal was het gepubliceerd materiaal: blaadjes en boekjes die illegaal gedrukt werden en onder de toonbank verkocht. Veel afgedrukte foto's waren oud, maar er was

ook recent materiaal bij. Er werden ook videotapes met kinderporno verkocht. Op de meeste foto's en tapes waren kinderen tussen acht en veertien jaar te zien, die actief deelnamen aan sexspelletjes, of met elkaar, of met volwassenen. De spelletjes gingen vanaf ontkleding, doktertje spelen en het aanraken van geslachtsdelen, tot orale en anale sex.

De prijzen van de publikaties lagen aanzienlijk hoger dan van 'normale' hardcore porno.

Als een harde pornopublikatie rond de duizend frank kost, en een video drieduizend, dan betaal je voor dit illegale materiaal, twee tot drieduizend frank voor een fotoboekje en vijf tot tienduizend voor een videotape.

Op de vraag naar meer exclusief materiaal werd in bijna alle gevallen ontwijkend of negatief gereageerd. Een paar sexshops in de grensstreek (Putte en Hulst) deden vage beloftes. Ze zouden eens informeren bij de 'leverancier'. Als ik over een weekje terug kon komen, hadden ze misschien wel wat.

In alle Antwerpse en Brusselse sexshops werd ik resoluut wandelen gestuurd.

Telkens had ik me laten vergezellen van een bekende, vaste klant, zodat er geen argwaan kon bestaan dat ik van de politie kon zijn.

Na een week was er inderdaad iets binnengekomen: een stapeltje nieuwe publikaties en tapes. Ik liet verstaan nog exclusiever materiaal te zoeken, originele foto's en amateurvideo's bijvoorbeeld. Om de pornobaas te overtuigen kocht ik één en ander, en drong nog eens aan, met de belofte er wel wat meer geld voor over te hebben. Weer werd er een nieuwe afspraak gemaakt.

Dit keer werd ik meegenomen achterin de zaak. Daar werden me twee zwarte mappen voorgelegd met kleurfoto's.

Er waren jongetjes en meisjes te zien, gekleed, halfnaakt en naakt. Ze waren op het eerste zicht allemaal tussen zes en twaalf jaar oud. Soms

stonden ze afzonderlijk op de foto, soms met twee of drie. De achtergrond was telkens hetzelfde gordijn of zeildoek. Er stonden geen andere personages op de foto's. De kinderen hadden dichtgeknepen of halfdichtgeknepen ogen, wellicht van het flitslicht.

Ik vroeg de pornobaas wat de bedoeling was. Hij vertelde me dat van elk van deze foto's een hele reeks bestond, van minstens vijftig stuks, en ook een videoband van een half uur, die *zeer ver ging* en waarop *alles te zien was*.

Ik mocht de fotoreeks niet inkijken, en ook de videotape mocht ik niet zien. De foto's kostten twintigduizend per serie, de video vijftigduizend.

Ik koos een fotoreeks op basis van een foto waarop een meisje naakt op een stoel zat. Ze leek acht of negen jaar oud. Ik kocht ook een videotape waarop een meisje van tien of elf en een jongetje van vijf of zes stonden. Ik diende vooraf het integrale bedrag cash te betalen. Het materiaal kon me de volgende dag bezorgd worden.

Inderdaad lag de dag daarop een pakket voor me klaar dat de uitbater *eerst even moest gaan halen*. Hij liep hiervoor naar buiten, dus ik veronderstelde dat hij het uit zijn auto haalde. Ik nam de blinde omslag aan en nam hem mee zonder hem open te maken.

Toen ik hem thuis openmaakte zaten er inderdaad een serie van zo'n veertig foto's in van hetzelfde meisje dat ik de dag voordien in het plakboek had gezien. De foto's lieten het kind zien in telkens dezelfde kamer, tegen dezelfde achtergrond. Er waren zo'n tien foto's van het meisje in diverse staten van ontkleding, en nog eens tien close-ups van haar geslacht.

De volgende reeks foto's lieten hetzelfde kind zien, terwijl ze de geslachtsdelen van een man aanraakte, en de laatste reeks toonde hoe het meisje orale sex had met kennelijk dezelfde man. Op geen enkele van de foto's was het gezicht van de man te zien. Er was niet uit op te maken of het meisje fysiek gedwongen werd, of bedreigd. Er waren

geen zichtbare sporen van geweld, mishandeling of verminking. De hele fotoreeks was duidelijk in één keer genomen, en liet veronderstellen dat de sessie niet langer dan een half uur kon hebben geduurd. De expressie van het meisje was weinig zeggend, er sprak noch angst noch afschuw uit.

Haar ogen waren bij de close-ups volledig open, en er was niet op te maken of ze al dan niet onder invloed was.

De videotape duurde twintig minuten. Tijdens de eerste zeven minuten speelden de twee kinderen met elkaar een soort verstopper-tje. Het jongetje werd door het meisje gevonden, en ze begonnen te vechten. Het meisje raakte hierbij voortdurend het geslacht van het jongetje aan. Dit werd duidelijk in close-up getoond. Bij de volgende vijf minuten waren beide kinderen te zien die elk hun eigen kleren uittrokken. Het waren dezelfde kleren als in de eerste montage. Toen ze allebei naakt waren, raakte het meisje het geslacht van het jongetje aan en nam het in de mond.

Daarna volgde een fragment waarbij het meisje te zien was samen met een volwassen man. Beiden waren naakt. Het meisje raakte het geslacht van de man aan en er volgde orale sex, inclusief een volledig in beeld gebrachte ejaculatie.

Het laatste fragment toonde het meisje terwijl ze naakt op haar rug lag op een kussen. Een volwassen man knielde over haar heen en probeerde haar te penetreren. Het werd niet duidelijk in beeld gebracht of hij hierin ook slaagde. Wel werd in close-up getoond hoe hij over het kind heen ejaculeerde.

Bij deze scène werd ook het gezicht van het meisje verschillende keren getoond. Hierop was duidelijk angst en pijn te lezen. Er was ook op te zien hoe ze gilte en riep tijdens de hele opname. De hele videotape was zonder klank opgenomen. Het gezicht van de man was nergens te zien.

Het was duidelijk dat de tape het resultaat was van een geweldple-

ging, en dus waarschijnlijk van een ontvoering. In talloze dossiers van ontvoerde of verdwenen kinderen, vond ik tientallen beschrijvingen die zouden kunnen kloppen met de kinderen op de foto.

Ik bezocht opnieuw dezelfde pornobaas, en liet weten dat het materiaal me slechts gedeeltelijk was bevallen. Ik wou iets dat nog sterker was, en waarbij echt en onvervalst geweld werd gebruikt. Ik suggereerde ook dat ik er prijs op zou stellen als op de beelden die ik kocht iemand op gewelddadige wijze vermoord zou worden. Ik liet eveneens verstaan dat ik hiervoor een groot bedrag over zou hebben. De man wees mijn verzoek niet af, en deed evenmin ontwijkend. Hij beloofde bij zijn leveranciers te zullen informeren. Ik stelde hem de vraag of het mogelijk zou zijn bij een dergelijke opname aanwezig te zijn, en er eventueel aan te participeren. Ook dat beloofde hij me te zullen vragen. Hij liet er meteen bij doorschemeren dat zoiets *een smak geld* zou kosten.

Een week later zocht ik hem opnieuw op. Hij had zijn leverancier gesproken en kon iets voor me versieren. Hij liet me drie foto's zien, waarop een meisje of jonge vrouw te zien was. Ik schatte ze op zestien tot achttien jaar. Op de eerste foto stond ze met gescheurde kleren, de handen voor zich in handboeien. Op de tweede foto stond ze in dezelfde pose, maar dit keer naakt. Haar lichaam vertoonde schrammen en kwetsuren.

Op de derde foto lag ze naakt op de grond, zo te zien met overgesneden keel en diverse messteken in het lichaam.

Ik vroeg of ik er zeker van kon zijn dat de foto's authentiek waren, en niet gemaakt tijdens een geacteerde seance.

De man verzekerde me dat ze gegarandeerd echt waren en niet gespeeld, en dat het meisje *een lesje met slechte afloop* kreeg. Hij suggereerde dat het om een hoertje ging, of om een misgelopen heroïnedaal.

De vraagprijs voor de film was tweehonderdduizend frank, en hij

verzekerde me dat *alles erop stond*.

Ik zegde hem te willen betalen, indien hij me ook op mijn tweede verzoek tevreden kon stellen, namelijk een afspraak maken om aan een dergelijke seance te participeren. Ik zei dat ik er geen bezwaar tegen had me te laten filmen, als ik maar onherkenbaar gemaakt werd.

De man beloofde me zijn best te doen en ging meteen opbellen. Na een tijdje kwam hij terug en zei dat één en ander geregeld kon worden, als zijn leverancier mijn gegevens kon natrekken en me ergens kon bellen of ontmoeten. Ik gaf hem mijn adres en telefoonnummer en kocht de videotape. Op de tape was te zien hoe het meisje door een man met een kap over het hoofd, een lege kamer werd binnengebracht. Ze had handboeien aan en zag eruit als op de eerste foto. De man sneed haar met een puntig mes de kleren van het lijf. Ze vertoonde over het hele lichaam schrammen en vlekken. Hij sloeg haar met de hand in het gezicht. Daarna werd ze door dezelfde man op de grond gegooid en anaal verkracht. Toen hij hiermee klaar was, gooide hij het meisje tegen een muur en begon haar te slaan en te trappen over het hele lichaam. Toen ze op de grond gleed, ging hij met één voet achtereenvolgens op al haar ledematen staan en brak met beide handen haar armen en benen. Daarna bewerkte hij haar langdurig en langzaam met zijn mes, en bracht in totaal tweeëndertig messteken toe, vooral in de borst en de onderbuik. Tenslotte sneed hij haar, eveneens langzaam en nadrukkelijk, de keel over.

Daarna volgde een langzame travelling van de voeten van het meisje naar haar hoofd, met een grote aandacht voor de bloederige details. Het was volkomen duidelijk dat het meisje dan al dood was.

De hele film had 57 minuten geduurd, en was niet gemonteerd, zodat de handeling zelf ook niet langer had geduurd. Het meisje bood weinig weerstand, zodat het leek of ze verdoofd ofwel reeds murw geslagen was.

Na twee dagen werd ik opgebeld. Een mannenstem controleerde of

ik diegene was die bij sexhandelaar X naar films had geïnformeerd. Ik bevestigde dat. Hij vroeg me of ik diezelfde avond naar Breda kon komen. Ik zei dat ik dat kon. We spraken af in een café in het centrum. Ik wachtte op de afgesproken plaats en ontmoette een net uitzierende man van rond de dertig.

Hij stelde zich niet aan me voor, maar zei dat hij gestuurd was om me met iemand in contact te brengen 'die me kon helpen.'

Ik volgde hem naar een ander café in de buurt. Hij lette er duidelijk op dat we niet gevolgd werden. Hij liet me naar binnen gaan, maar ging zelf niet mee. Hier ontmoette ik een iets jongere man, eveneens netjes in het pak, maar verder onopvallend. Tijdens het hele gesprek dat vijf of zes minuten duurde, kwam hij niet echt terzake.

Hij had het over mijn 'speciale verzoek' en dat hij wel iets zou kunnen regelen, maar dat dit moeilijk en duur zou zijn. Ik probeerde preciezer te worden en zei dat ik wel wou betalen, als het voor mij haalbaar was, maar dat ik exact wou weten wat ik daarvoor kreeg. Hij zei dat er met al mijn wensen in de mate van het mogelijke rekening zou worden gehouden, maar dat ik geduld moest hebben. Hij liet verstaan dat hij inlichtingen had genomen over mijn financiële toestand, en dat die bevredigend waren. We gingen uit elkaar zonder concrete afspraak. Ik zou gebeld worden. Hij ging eerst weg en gelastte me minstens een kwartier te blijven zitten, wat ik deed.

De volgende dag werd ik gebeld, door de eerste van de twee kerels die ik ontmoet had.

"Overmorgen kunnen we iets voor je doen."

"Wat dan wel?"

"Wat je hebt gevraagd. Alles."

"Heb je een meisje voor me gevonden?"

"Dat komt wel in orde."

"Waar moet ik naartoe? Hoe spreken we af?"

"Wij komen je halen. We bellen je morgen opnieuw. Dan moet je het

geld hebben."

"Hoeveel?"

"Een ton."

"Dat kan ik niet, dat is teveel ineens."

"Dan gaat het niet door."

"Wacht even. Ik moet meer informatie hebben. Hoe oud is het meisje?"

Hoe ziet ze eruit? Dat is belangrijk."

"Dat mag ik niet zeggen. Ik kan niet langer met je praten."

"Hoe oud is ze?"

"Ze is jong."

"Hoe oud?"

"Ze is zestien. Of jonger. Ik weet het niet."

"Hoe ziet ze eruit."

"Dat mag ik niet zeggen."

"Is ze blond?"

"Ja, blond."

"Dun, dik, groot, klein?"

"Hoor eens, ik moet stoppen."

"Anders doe ik het niet. Ik moet het nu weten. Anders betaal ik niet."

"Goed dan. Ze is slank, blond en niet erg groot. Goed zo?"

"Ja. Wat kan ik met ze doen?"

"Alles. Dat had je gevraagd toch?"

"Alles. Ook daarna?"

"Ja."

"Kan ik ze ook doodmaken?"

"Ja. Dat had je toch gevraagd."

"Dus ik mag haar vermoorden zoals ik wil."

"Ja."

"Waar gebeurt het? Wanneer?"

"Ik bel morgen."

Klik.

De volgende dag hoorde ik niets. Ik dacht dat ik het verknald had, dat ik te nadrukkelijk was geweest. Na middernacht werd ik gebeld.

"Heb je het geld?"

"Ja."

"We pikken je morgen op. Sta op de stoep op de hoek van waar je woont. De hoek links als je buitenkomt."

"Waar breng je me naartoe? Waar gebeurt het?"

"Zorg dat je er bent. Morgenavond. Negen uur."

"Hoelang gaat het duren?"

"Niet lang."

"Ben ik dezelfde dag nog terug?"

"Misschien."

"Ik moet dat weten. Ben ik nog terug?"

"Ja."

"Ik wil garanties. Hoe weet ik dat jullie me niet in elkaar slaan en de poen inpikken?"

"Dat weet je."

"Nee, dat weet ik niet. Wat voor meisje is het? Is het een hoertje?"

"Dat zie je morgen wel."

"Ik moet het nu weten."

"Ja."

"Waar is ze nu?"

"Morgen, negen uur."

"Wacht even. Breng ik zelf een wapen mee?"

"Nee. Geen wapen."

"Hoe doe ik het dan? Hoe gaat het in zijn werk?"

"Dat zie je morgen wel."

"Ik wil me daarop voorbereiden. Geven jullie me een mes?"

"Wat je maar wil."

"Of een bijl. Kan een bijl ook?"

"Dat kan."

"En dan vermoord ik haar. Bij jullie. En jullie filmen alles."

"Ja."

"Krijg ik een kopie van de tape?"

"Nee."

"Ik wil een kopie."

"Dat kost extra. Dat kan eigenlijk niet."

"Hoeveel?"

"Vijftig mille extra."

"Godverdomme! Drie miljoen om een hoertje te vermoorden."

"Jij hebt ons gevraagd."

"Waar gebeurt het? Kan ik er nu niet heen? Is het ver?"

"Nee, het is niet ver. Morgen. Negen uur."

Klik.

Ik schreef zorgvuldig de teksten van beide telefoongesprekken uit en stopte de foto's en tapes die ik gekocht had, samen met een nauwkeurige beschrijving van de beide heerschappen en de precieze plek en tijd van onze afspraak in een envelop, adresseerde die aan de Bredase rechercheur, die zich met gelijkaardige dossiers bezighield en raasde naar Breda, waar ik de hele troep in de brievenbus van de arrondissementsrechtbank deponeerde.

De volgende weken hield ik me gedeisd op mijn tweede verblijfplaats aan de kust. Ik hoorde of loste niets over de hele zaak. Niemand viel me erover lastig, in de kranten las ik niks over aanhoudingen en ook niks over een pas aangetroffen gemutileerd lijk van een jong meisje.

De pornoshop bestaat nog, maar de eigenaar is spoorlags verdwenen. Toen ik iemand navraag liet doen naar *speciaal materiaal* ving ik bot.

"Daar doen we niet in."

"Maar vroeger werd hier toch wel wat verkocht."

"Vroeger is vroeger. Ik doe dat spul niet."

"Ik betaal er goed voor."

"Niet goed genoeg. De vorige baas heeft er last mee gehad. Heeft er nog last mee."

Dus toch.

Wij reizen om te neuken

Het kan leerrijk zijn om zijn horizon te verleggen, ook als het om betaalde liefde gaat.

Het sex-toerisme heeft bestaan zolang er gereisd werd, en is zeker niet in de twintigste eeuw uitgevonden. Als in de renaissance de opvoeding van een jonge man voltooid werd met een reis doorheen Europa, dan werd verondersteld dat de vlijtige student in alle grote en kleine steden van het continent ook de oorden van plezier bezocht. In iedere taveerne waar werd halt gehouden voor de nacht, was trouwens wel een dorpsschone bereid om voor een homp brood en enige stuivers het bed van de reiziger op te warmen. Maar met het georganiseerde massatoerisme en de congé payé ontstond in onze tijden ook een massale uittocht naar exotische oorden waar sex goedkoper, beter, extremer en overvloediger aangeboden wordt dan thuis.

De Neckermannen, vernoemd naar deze reisgigant, die in de jaren tachtig als vliegen op een stront in de straten van Bangkok neerstreken, voorzien van traveller cheques, een handvol dollars, een creditcard en een flinke dosis penicilline tegen de vuile ziektes, zijn spreekwoordelijk gebleven. Op zoek naar jonge Thaise hoertjes, meisjes of jongetjes, met geile blik en een bleke smoel, klaar om in de eerste duistere kroeg door een kleine pooier kaalgeplukt te worden, struinen ze nog steeds dage-

lijks door de straten van Manilla, Taipeh, Bangkok of Port-au-Prince. Een gemakkelijke prooi voor oplichters, aftroggelaars, messentrekkers en zakkenrollers, begeven ze zich onvoorbereid en met open vizier in het bruisende nachtleven van derdewereldsteden, en komen ze er enigszins gehavend en gepluimd uit tevoorschijn. Des te sterker zijn de verhalen achteraf in de stamkroeg.

Deze niet geheel onbaatzuchtige ontwikkelingshulp gaat tot de dag van heden onverminderd door, hoewel de verzuchtingen van de reislustige vertierzoeker extremer en preciezer zijn geworden.

De Filippijnen zijn het doelwit van op jongetjes beluste pedofielen, die hier ongeremd hun gading vinden. Negen- of tienjarige jongetjes worden door hotelmanagers aangeboden of door pooiers op straat luidkeels aanprezen.

Ook Rio is een pedofielenparadijs geworden, waar zowel jongetjes als meisjes vrijelijk worden aangeboden. In Bangkok vinden de liefhebbers van harde sex en extreme SM of aanverwante kicks hun gading. De concurrentie tussen de tienduizend hoertjes is hier zo hard, dat de managers van de clubs de meisjes steeds verder drijven in hun act en hun diensten aan de klant. In clubs is een floor-show waarbij sex bedreven wordt met honden, slangen, geiten of zelfs ezels, pony's en paarden, een gewone zaak, en de meisjes worden op een *alles is toegelaten* basis aan de hotelkamer afgeleverd.

Waar een mensenleven geen enkele waarde heeft, en zwervers op straat voor de sport worden doodgeschoten of neergeknuppeld, betekent het leven van een hoertje niets meer dan wat ze in kas brengt.

Gewelddadige sex, waarbij meisjes of jongens verwond, verminkt of omgebracht worden, is hier de gewoonste zaak. De naar verre bestemmingen gedreven sextoerist is allang niet meer op zoek naar romantische, oriëntaalse schone die hem gedwee en met oosters geduld terwille zijn. De sexreiziger op weg naar exotische paradijzen is op zoek naar wat hij dichterbij huis niet vinden kan, en daar is niet veel

fraais bij.

Serieuze touroperators zijn hem hierbij graag terwille, en bezorgen hem stadsplannen, gidsen, goede raad en toeristisch advies in de aard van *'Zeer goed, in het volle centrum gelegen luxe-hotel. Vlakbij de bekende uitgaansbuurt. De portiers en het hotelpersoneel zullen u graag helpen en u alle informatie geven. Aarzel niet hen te vragen wat u wenst. Hygiëne, comfort en discretie zijn in dit viersterrenhotel verzekerd.'*

Een all-in trip naar Manilla voor zeven dagen kost 55.000 frank. Een hoertje (jongen of meisje) voor een volle nacht kost er vijftig dollar. Een Bangkok-trip van een week heb je al voor 35.000 frank. Voor een hoertje betaal je twintig tot honderd dollar per nacht.

Het sextoerisme wordt hier ingehaald en uitgewuifd door luchthavenhoertjes, die de reiziger een snelle beurt geven in daarvoor bestemde kamertjes achter de bagageruimte of in de toiletten.

De voormalige oostbloklanden Tsjechië, Slowakije, Hongarije, Polen, Roemenië en Bulgarije hebben zich op korte tijd tot sexparadijzen ontpopt, en de Russische steden Moskow en St Petersburg doen hiervoor niet onder. Dichter bij huis en dus goedkoper, trekken deze nieuwe oorden van ontucht duizenden op goedkope en harde sex beluste toeristen, voornamelijk Duitsers, aan.

Waar prostitutie in de marxistisch-leninistische invloedssfeer streng verboden was, is nu het hek compleet van de dam.

Wie in Praag, Boedapest of Moskow een paar jaar geleden op zijn Tsjechisch, Hongaars of Russisch van de grond wou komen, moest naar de toenmalige Duitse Mark-enclaves, de Internationale hotels, en de hieraan verbonden bars en disco's. Het was allemaal zeer geheimzinnig, zeer illegaal, zeer geniepig, zeer strafbaar en zeer prettig. Bijna had je de indruk een subversieve daad te stellen door een plaatselijke Mileva, Olga of Natasja je kamer binnen te smokkelen, onder het met westerse bankbiljetten geloken oog van de gestrenge portiers.

Nu staan de eerste meisjes al klaar langs de autoweg in de grensdorpen. De concurrentie is zo groot, dat de meisjes mekaar verdringen op strategische plaatsen, bij de stations, de grote hotels en de luchthavens.

In enkele jaren tijds is Budapest uitgegroeid tot een immense *red light area*, met honderden bars, cabarets en bordelen, en is het de grootste draaischijf van vrouwenhandel geworden in Europa. In de straten van Moskow of St Petersburg bieden duizenden aan heroïne of vodka verslaafde meisjes hun diensten aan.

Het aanbod overtreft in die mate de vraag, dat de wervingstechnieken zeer agressief zijn, en er ook niet gearzeld wordt een op goedkope sex beluste toerist te beroven of te belazeren. Want niet alleen de prostitutie heeft in de voormalige Oostblokstenen een explosie beleefd. De criminaliteit en de drughandel zijn er al even florissant.

De massale uitwijking van Poolse, Tsjechische, Hongaarse, Roemeense, Bulgaarse en Russische meisjes via Duitsland naar alle andere Westeuropese landen heeft een ongekende overspoeling van de prostitutiemarkt voor gevolg. Ook bij ons puilen bars, cabarets en bordelen uit van Oosteuropese meisjes.

De voorheen zo florissante handel in Thaise of Filipijnse meisjes wordt hierdoor grondig gekelderd, en de zogenaamde sexbaronnen, die het met de recente juridische, politieke en journalistieke aanvallen op hun territoria al niet onder de markt hadden, zien hun imperium ineenschrompelen en overgenomen worden.

Het sextoerisme, al of niet gekoppeld aan het familiale toerisme of het zakenreisje, is een aangename, grensverleggende activiteit. Zo kan ik moeilijk een vreemde stad bezoeken, zonder even af te dalen in de nachtelijke krochten en kroegen en zonder een bezoek aan de rosse buurt. Wat kan er aangenamer zijn dan na een welgevulde dag met zakelijke afspraken, goede gesprekken en een stevige lunch, een verrassend museumbezoek en een flamboyant diner, de hoerenbuurt van

Rome, Parijs, Londen, New York of Amsterdam aan te doen?

Gegarandeerd wordt de toerist een ervaring rijker, en slechts zelden een illusie armer. De basisrituelen van de prostitutie zijn overal en altijd dezelfde, maar de accenten worden van stad tot stad verlegd.

De zakelijke, cleane, geen geintjes aanpak van de Amsterdamse vitrinehoertjes op de Wallethoesjes verschilt grondig van de in bikkelharte concurrentie gewikkelde meisjes aan de Parijse Rue Saint Denis, die pas na grondig marchanderen op straat -waarbij de klant door drie vier meisjes tegelijk wordt aangeklampt - die elk hun koopwaren aanprijzen, een compromis uitwerken dat een afspiegeling lijkt van een regeerakkoord, maar eenmaal een afspraak met de klant over hoe, hoelang, wat en hoeveel bereikt, zich ook impécablement aan de afspraak houden, en tijdens de lange wandeling naar drie straten verder en zes verdiepingen zonder lift hoger gelegen alkoof, je nog eens vrolijk onderhouden over alle onderwerpen waar de lieve klant belangstelling voor toont, gaande van de nieuwe zomermode tot de postmoderne architectuur.

Zo ontdekte ik dat er in de bedevaartplaats Lourdes, jaarlijks bezocht door honderdduizenden pelgrims, op genezing beluste gehandicapten en horden Zuidamerikaanse nonnen, een heuse rosse buurt bestaat. Ongetwijfeld ten behoeve van reisleiders, pastoors en door hun kwezelige vrouwen op sleeptouw genomen echtgenoten, houden hier een stuk of twintig huizen de eer van de stad hoog. Weliswaar geen getippel op de trottoirs, of vitrines met juffrouwen in lingerie, in dit geheel door het bisdom gecontroleerde heiligdom, maar gesloten huizen. Klopt en er zal u worden opengedaan. En daar verschijnt Suzy, Mariëtte of Lily, geheel en al bereid om de bedevaarder te overladen met vleeselijke zegeningen.

Uit ongewild cynisme is de plaats van afspraak van de hoertjes en hun pooiers het café *La Sainte Vierge*. De prijzen liggen er hoger dan in de Parijse bordelen, het bezoek heeft iets heiligschennends, en de

condomen zijn gewijd.

Roger, 47 jaar, sextoerist:

Sedert 1983 ga ik geregeld naar Bangkok, toch minstens één keer per jaar. Het is mij uitsluitend om de sex te doen, de rest van de stad of het land interesseert me maar matig. Ik ben vrijgezel en heb af en toe een relatie, maar nooit voor lang. Belgische meisjes liggen me niet, zeker niet nadat ik de Thaise meisjes heb leren kennen. Ik vind de vrouwen hier veel te berekend, materialistisch en gefrustreerd. Als je wat ouder bent, en niet zo'n uitgaanstype, is het zeer moeilijk om hier nog interessante vrouwen te ontmoeten. Meestal haak ik af op hun mentaliteit, op een soort onberedeneerd feminisme en vooral op hun sexuele reserves. Ik ga hier af en toe naar een bordeel maar ik vind dat erg teleurstellend na Thaise hoertjes. De eerste keer was dat een echte openbaring. Ik was met een vriend meegereisd en hij had me meegenomen naar een bar. Alle meisjes praatten zeer goed Engels, dus communicatie was geen probleem. Al snel raakte ik in gesprek met een meisje dat ik adembenemend vond, en het klikte meteen. Ik vond het een heel interessant en lief meisje, en we spraken af dat ze mee zou gaan naar mijn hotel. Ze is de hele nacht bij me gebleven, en ik heb echt de nacht van mijn leven meegemaakt. Ik besepte tot dan toe gewoon niet wat een vrouw allemaal kon, en hoe lief ze wel kon zijn. Tussen het vrijen door hebben we veel gepraat en wat coke gesnoven. Het was gewoon verrukkelijk. Ze was naar Bangkok-normen niet jong meer, ze was 22, maar zeer verzorgd en chique en ze kon de concurrentie met jongere meisjes zeker aan.

De volgende dag ben ik met mijn vriend naar een andere bar geweest, en daar heb ik een ander meisje meegenomen, dat inderdaad veel jonger was, ik schat zo'n veertien of vijftien. Ze was ook erg knap en lief en toegewijd, maar misschien wat minder ervaren. Hoewel ik het met haar ook erg fijn vond, en die nacht wel vier keer ben klaarge-

komen, had ik toch een beter contact met het meisje van de eerste keer.

Ik ben dan ook naar haar op zoek gegaan, en heb haar verder de hele tijd van mijn verblijf bij me gehouden. Het was werkelijk fantastisch, ik had het gevoel de vrouw van mijn leven te hebben gevonden. Het kon me absoluut niet schelen dat het een hoertje was, en dat ik haar voor haar aanwezigheid betaalde. Het kon me evenmin schelen dat het maar een week zou duren en dat ik haar daarna nooit meer zou zien. Voor die ene week absoluut en ongeremd geluk was ik buitengewoon dankbaar, en het hele volgende jaar heb ik naar mijn volgende trip uitgekeken. Ik had vaag met het meisje afgesproken dat we contact zouden houden, en dat ze me liet weten als ze van adres veranderde.

Tot mijn stomme verbazing ontving ik de volgende maanden geregeld kaartjes met nieuws van haar. Ik ging dan ook al snel weer terug, na vijf maand. En alles was weer net als de eerste keer. Het pure paradijs. Toen ik weer thuis was had ik een fameuze kater en wou alleen maar bij haar zijn. Ik heb er nog over gedacht haar naar hier te halen en met haar te trouwen, maar ik heb dat snel uit mijn hoofd gezet. De praktische bezwaren waren te groot, en daarbij wou ik eigenlijk helemaal niet trouwen.

We verloren contact en bij mijn volgende reis, een jaar later, vond ik haar niet meer terug. Maar iedere keer als ik in Bangkok was heb ik de tijd van m'n leven gehad, en ik heb altijd hele lieve en mooie meisjes gevonden. Misschien heb ik geluk gehad, je hoort wel eens andere verhalen, maar ik denk dat ik gewoon een goeie keus maak. Ik ga alleen maar naar een beetje luxueuze bars, waar high-class meisjes komen. De doorsnee sextoerist gaat naar Bangkok alsof hij naar Portugal op een camping gaat staan: als het allemaal maar goedkoop is. Voor kwaliteit betaal je iets meer, maar wat maakt dat uit voor zeven dagen? Zo'n Bangkoktrip kost me honderdduizend tot honderdvijftigduizend frank, maar ik neem geen andere vakanties, en ik geef in België geen geld uit aan vrouwen, dus duur kan ik dat niet noemen.

Ik zoek ook geen gore kroegen in Bangkok, of speciale thrills, en ik pik nooit meisjes op straat op. Dan vraag je om moeilijkheden, ook als je zeer jonge meisjes of kleine jongens wil. Dat kan allemaal wel, maar dan val je in handen van criminele typen en pooiers, die je proberen af te persen of je bedreigen. De meisjes in de bars waar ik kom, werken zelfstandig, ze betalen aan de eigenaar van de bar om er te mogen opereren en ze betalen ook de hotelportiers, maar voor de rest zijn ze helemaal vrij. Ik heb absoluut geen schuldgevoelens en ik vind niet dat ik die meisjes exploiteer door met ze naar bed te gaan. Ze kiezen vrij hun beroep, en veel meisjes die ik ginder heb gekend deden voorheen wat anders, of hebben een opleiding. Ze verdienen gewoon tien of twintig keer meer in de prostitutie. Ik ga niet naar Bangkok omdat het er goedkoper is, maar omdat het er zoveel beter is.

Van Rossem's nuttige adressen

Er werden bij de samenstelling van deze gids meer dan driehonderd bars, cabarets, bordelen en clubs bezocht.

De criteria die aangelegd werden, hebben we zo objectief mogelijk aangehouden. Elk etablissement werd gekeurd en gekwoteerd op vijf punten:

De verhouding prijs/kwaliteit: wat krijgt de klant voor zijn geld, en is dit verantwoord in vergelijking met gelijksoortige etablissementen.

Als één punt wordt toegekend, betekent het dat de klant niet belazerd wordt. Twee punten leveren een degelijke prijs/kwaliteit verhouding op, en een *drie* wil zeggen dat je meer krijgt voor je centen dan je eigenlijk mag verwachten.

Onthaal: hoe sympathiek wordt de hoerenloper ontvangen? Wordt hij op zijn zoektocht naar sex en perversiteit met de glimlach begeleid? Wordt hij met handkusjes uitgewuifd?

Hygiëne: zijn de toiletten proper? Zijn de lakens netjes gestreken en ververst? Zijn de condooms van een fatsoenlijk merk?

Comfort: een waterbed of een luchtmatras? Een videoscherm van popconcertformaat of een krakende sponde? Chanel 5 of rioolwaterextract?

Service: Wat staat er op het menu? Een nul betekent: hier is niets te beleven dan wat ruk- en trekdiensten. Eén puntje verzekert de klant dat er ook werkelijk van de grond wordt gekomen. *Twee* is meer dan één, dus heb je ook meer: standjes bijvoorbeeld, of trio's, of andere hartewensen. Bij *drie* is alles erop en eraan: SM-kamers, meisjes naar wens, formaat en kleur, en een menu dat de verbeelding tart.

Als een symbool bij een etablissement niet voorkomt, betekent dat een nul-kwotering voor dat criterium. Afrader dus.

Bij de opgegeven prijzen is het eerste bedrag het minimum voor een simpele, ongecompliceerde en snelle wip. Het tweede bedrag dient afgedokt voor de maximale in dit etablissement verschaft service, met een minimumverblijf van één uur.

Prijzen in Belgische franken uiteraard.

THE NEW CLUB Rue du Cirque 18, Brussel
☺☺☺☺ // ☺ * 4.000 - 18.000

THE CLUB Avenue de Stalingrad, Brussel
☺☺ // // ☺ * 4.000 - 12.000

THE GALLERY Rue des Cendres 13, Brussel
☺☺☺ // ☺ * 6.000 - 18.000

THE DREAM Hooikaai 71, Brussel
☺☺☺☺ // // ☺ * 4.000 - 12.000

THE GUEST Rue de l'Ecuyer 5, Brussel
☺☺☺ // // ☺ * 6.000 - 22.000

VIP Rue Royale 181, Brussel
☺☺ // // ☺☺ 6.000 - 18.000

PROVINCIE ANTWERPEN

BARBADOS Liersesteenweg 87, Grobbendonk
☺☺ // * 5.000 - 14.000

'T ROZENHOF Kruibekesteenweg 195, Brecht
☺☺☺☺☺ // // ☺☺ * 4.000 - 14.000

APHRODITE Grote Steenweg 27, Rumst
☺☺☺☺ // ☺ * 3.000 - 12.000

ARIZONA Bottelsesteenweg 488, Mechelen
☺☺☺ // ☺ * 4.000 - 12.000

BAGATEL St Antoniuslei 44, Brasschaat
☺☺☺☺ // ☺ * 4.000 - 11.000

BARRACUDA Geelseweg 3, Herentals
☺☺ // * 4.000 - 11.000

BEAUTY Molenbaan 86, Schoten
☺☺☺☺☺ // // ☺☺ * 3.000 - 15.000

BEUKENHOF Kapelsesteenweg 527, Ekeren
☺☺☺ // // ☺ * 5.000 - 14.000

BLUE NOTE Autolei 95, Wommelgem
☺☺ // * 5.000 - 9.000

BOLERO Bouwelsesteenweg 174, Nijlen
☺☺☺☺ // // * 2.500 - 10.000

CANDLELIGHT Wezelsebaan 256, Schoten
☺☺ // // * 4.000 - 16.000

CANDLELIGHT Lenteheidestraat 1, Grobbendonk
☺☺☺ // * 5.000 - 9.000

CANDY Poederleesteenweg 7, Vosselaar
☺☺☺☺☺ // // ☺ * 3.000 - 12.000

CHALET Turnhoutsebaan 494, Schilde
☺☺ // * 3.000 - 11.000

CHEERS Provincialebaan 41, Beveren
☺☺☺☺ // // ☺ * 4.000 - 12.000

CHOPIN F. Beirenslaan 15, Borsbeek
☺☺☺☺ // // ☺ * 3.000 - 9.000

CITY Peperstraat 32, Geel
☺☺☺☺ // * 3.000 - 12.000

CLARIDGE Antwerpsesteenweg 101, Geel
☺☺☺☺ // * 3.000 - 10.000

COCK'S Provincialebaan, St Amands
☺☺☺☺ // ☺ * 2.000 - 8.000

COPINE Brechtsebaan 702, Schoten
☺☺ // // ☺ * 3.000 - 12.000

DE LORELEI Antwerpsesteenweg 62, Beerse
☺☺☺ // // ☺ * 5.000 - 12.000

DON QUICHOTE Tervuursesteenweg, Zemst
☺☺☺☺ // * 4.000 - 12.000

DREAMS Oosthovensteenweg 264, Turnhout
☺☺☺ // // * 4.000 - 16.000

FANNY Tervuursesteenweg 714, Zemst
☺☺☺☺ // // ☺ * 4.000 - 16.000

FLAMINGO Grote Steenweg 19, Rumst
☺☺ // * 4.000 - 12.000

FUNNY LADY F. Beirenslaan 278, Borsbeek
☺☺ // * 5.000 - 16.000

GOKKER Molenstraat 60, Kontich
☺☺ // 4.000 - 10.000

GOLDEN PARADISE Molseweg 95, Geel
☺☺☺☺ // ☺ * 4.000 - 12.000

HEIBLOEMEKE Donk 51, Oud-Turnhout
☺☺☺☺ // // ☺ * 3.000 - 12.000

HILTON Herentalsesteenweg 83, Grobbendonk
☺☺ // * 4.000 - 11.000

ILLUSION Mechelsesteenweg 321, Kontich
☺☺☺ // ☺ * 3.000 - 9.000

KEMPENHOF Liersesteenweg 323, Herentals
☺☺☺☺ // ☺ * 3.000 - 8.000

L' ANONYME Van der Meydenstraat 35, Borgerhout
☺☺☺☺ // // ☺ * 5.000 - 16.000

LA PENSEE Sterlingerstraat 1, Borgerhout
☺☺☺☺ // // ☺ * 3.000 - 11.000

LANTAARN Tervuursesteenweg 578, Zemst
☺☺ // * 4.000 - 12.000

LAS VEGAS Provinciale baan 277, Schelle
☺☺ // * 5.000 - 10.000

LE MIRAGE, Hoogboomsesteenweg 2, Kapellen
☺☺☺☺ // // ☺ * 2.500 - 10.000

MADAME X Turnhoutsebaan 159, Wijnegem
☺☺☺☺ // ☺ * 3.000 - 15.000

MAXIM Grote Steenweg 3, Rumst
 🏠 🍷 4.000 - 8.000

MIMI'S BAR Bredabaan 1185, Schoten
 🏠 🍷 ☺ ☺ / 🍷 2.000 - 10.000

MIREILLE Herentalsesteenweg 122, Grobbendonk
 🏠 ☺ ☺ // 🏠 🍷 4.000 - 10.000

MONTE CARLO Turnhoutsebaan 466, Schilde
 🏠 / 🍷 3.000 - 9.000

MOONLIGHT A. Van de Wielelei 234, Deurne
 🏠 / 🍷 5.000 - 15.000

MYLORD Herentalsesteenweg 37, Geel
 🏠 ☺ ☺ / 🏠 🍷 🍷 4.000 - 12.000

NORTH WEST CLUB Bouwhoef 10, Wortel - Hoogstraten
 🏠 ☺ ☺ // // 🏠 🍷 🍷 4.000 - 15.000

PARADISO Turnhoutsebaan 187, Kasterlee
 🏠 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 2.500 - 14.000

PIGALLE Gierlesteenweg 4, Turnhout
 🏠 ☺ // / 🏠 🍷 4.000 - 12.000

PIRANA Liersesteenweg 276, Zandhoven
 🏠 ☺ / 🍷 3.000 - 9.000

PLAYBOY Gulseweg 41, Herentals
 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 3.000 - 12.000

RELAX Paalstraat 182, Schoten
 🏠 ☺ / 🍷 4.000 - 8.000

RIO Aarschotsebaan 11, Berlaar
 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 3.000 - 11.000

ROMANTICA Turnhoutsebaan 50, Schilde
 🏠 ☺ / 🏠 🍷 2.500 - 10.000

ROYAL Heuvelstraat 51, Hemiksem
 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 4.000 - 12.000

SALOME Turnhoutsebaan 548, Schilde
 🏠 ☺ / 🏠 🍷 3.000 - 9.000

SAN REMO Bouwelsesteenweg 192, Nijlen
 🏠 ☺ // / 🍷 4.000 - 12.000

TABARIN Hoogboomsesteenweg 23, Brasschaat
 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 4.000 - 9.000

TAMIDO Liersesteenweg 114, Grobbendonk
 🏠 ☺ ☺ // // / 🏠 🍷 4.000 - 12.000

TARTUF Uitbreidingsstraat 34, Berchem
 🏠 ☺ // / 🍷 4.000 - 14.000

THE SPHINX Leuvensesteenweg 274, Kampenhout
 🏠 ☺ ☺ / 🏠 🍷 4.000 - 10.000

TRIANON Dendermondsesteenweg 210, Willebroek
 🏠 ☺ ☺ / 🍷 3.000 - 10.000

VIRGINS Abtsdreef 10, Stabroek
 🏠 ☺ ☺ // / 🏠 🍷 3.000 - 15.000

WIT PAARD Bouwelsesteenweg 279, Nijlen
 🏠 ☺ ☺ ☺ // / 🏠 🍷 3.500 - 12.000

ZILVEREN DEN Vrijheidsstraat 35, Grobbendonk
 🏠 ☺ // / 🍷 5.000 - 9.000

ANTWERPEN

CASH De Coninckplein 4, Antwerpen
 / 6.000 - 12.000

DANNY'S BAR Leguit 5, Antwerpen
 🏠 ☺ // // / 🏠 🍷 🍷 2.000 - 16.000

ARC EN CIEL Italiëlei 95, Antwerpen
 🏠 ☺ // / 🍷 6.000 - 16.000

BARRACUDA De Coninckplein 17, Antwerpen
 🏠 🍷 🍷 3.000 - 12.000

BLACK LABEL Gentplein 6, Antwerpen
 ☺ // / 🏠 5.000 - 15.000

BODDIES Rozenstraat 19, Antwerpen
 🏠 / 4.000 - 12.000

CACTUS 21 Anneessensstraat 21, Antwerpen
 🏠 ☺ / 🍷 3.000 - 9.000

CAP HORN Schipperstraat 9, Antwerpen
 🏠 ☺ / 🍷 🍷 3.000 - 18.000

CASTEL Kasteelstraat 58, Antwerpen
 🏠 ☺ / 🍷 3.000 - 12.000

CLUB CHANEL L. de Waelplaats 2, Antwerpen
 🏠 ☺ / 🍷 3.000 - 12.000

CONTESSA Raafstraat 2, Antwerpen
 🏠 / 🍷 3.000 - 9.000

CONTESSA Raafstraat 2, Antwerpen
 🏠 / 🍷 2.000 - 8.000

DE POLDENAAR Minderbroedersrui, Antwerpen
 🏠 🍷 4.000 - 12.000

DIAMANT Schipperstraat 36, Antwerpen
 🏠 / 🍷 🍷 2.000 - 16.000

ELDO Graaf Van Egmontstraat 59, Antwerpen
 🏠 ☺ / 🍷 🍷 3.000 - 12.000

ELYSEE Geulinckstraat 27, Antwerpen
 🏠 🍷 4.000 - 9.000

EVERGREEN Plantin Moretuslei 132, Antwerpen
 🏠 ☺ // // / 🏠 🍷 4.000 - 16.000

GEM CLUB Amerikalei 241, Antwerpen
 🏠 ☺ // / 🍷 4.000 - 18.000

ENTRY'S Museumstraat 2, Antwerpen
 ☺ / 🍷 5.000 - 20.000

JET SET Marnixplein 12, Antwerpen

☑ / ♀ 4.000 - 12.000

KILIDINI Lambermontplein 17, Antwerpen

/ ♀ 4.000 - 15.000

KING KONG Van Arteveldestraat 57, Antwerpen

☑ ♀ ♀ 3.000 - 11.000

LA PERLA Vingerlingstraat 3, Antwerpen

☑ / ♀ 4000 - 12.000

LA BOITE Vlasmakkt 8, Antwerpen

/ ☑ 6.000 - 16.000

MAXIM'S Breydelstraat 10, Antwerpen

☑ ☺ // ☑ ♀ 3.000 - 7.000

MONICA Plantin Moretuslei 170, Antwerpen

☑ ☑ ☺ // // ☑ ♀ 6.000 - 12.000

MOULIN ROUGE De Coninckplein 8, Antwerpen

☑ ☑ ♀ ♀ 3.000 - 12.000

MYLORD De Coninckplein 2, Antwerpen

☑ ☺ / ♀ 4.000 - 12.000

NEW KILT CLUB Frankrijklei 29, Antwerpen

☑ / ♀ 3.000 - 12.000

NUMBER ONE Cockerillkaai 13, Antwerpen

☑ ☑ ☺ / ♀ ♀ 2.000 - 14.000

NICE AND EASY De Coninckplein 13, Antwerpen

☑ / ♀ 3.000 - 12.000

PAM PLUS Pijlstraat, Antwerpen

/ 4.000 - 8.000

PRELUDE Jan Van Gentstraat 31, Antwerpen

☑ ☑ ☺ // ☑ ♀ ♀ 4.000 - 13.000

PRIVE Van Arteveldestraat 73, Antwerpen

☑ / ♀ 3.000 - 9.000

RICHELIEU Van Maerlantstraat 1, Antwerpen

☺ / 4.000 - 6.000

SFINX Vandewervestraat 27, Antwerpen

☑ ☺ // ♀ 3.000 - 9.000

SIAM Frankrijklei 123, Antwerpen

☑ ☑ ☺ // ☑ ♀ ♀ 6.000 - 18.000

STARDUST Schippersstraat 30, Antwerpen

☑ ☑ ☑ / ♀ ♀ ♀ 2.000 - 15.000

STARLIGHT De Coninckplein 11, Antwerpen

☑ ☺ / ♀ 3.000 - 11.000

THE FOX Ieperstraat 42, Antwerpen

☑ ☑ ☺ // ☑ ♀ ♀ 2.500 - 9.000

THE GOOD OLD SIXTIES Amerikalei 51, Antwerpen

☑ ☺ // ☑ ♀ 5.000 - 18.000

THE TYCOON Amerikalei 5, Antwerpen

☑ / ♀ 3.000 - 12.000

TITI Pijlstraat 2, Antwerpen

☑ ☑ ♀ 1.500 - 8.000

TRANSPEDO Braziliëstraat 4, Antwerpen

☑ ♀ 2.000 - 8.000

GRENSSTREEK NEDERLAND

L'AMITIE Calfven 61, Ossendrecht

☑ ☺ // // ☑ ♀ ♀ 8.000 - 30.000

L'AMITIE Margaretsedijk 39, Vogelwaard

☑ ☺ ☺ // // ☑ ♀ ♀ 8.000 - 30.000

BUNNY CLUB GREETJE Heidestraat 8, Putte

☑ ☑ ☺ ☺ // // ☑ ♀ ♀ 4.000 - 16.000

DENISE Westkade 124, Sas Van Gent

☑ ☺ ☺ // // ☑ ♀ 4.000 - 16.000

EROS Kloosterzande 77, Kruiningen

☑ ☑ ☺ // // ☑ ☑ ♀ ♀ ♀ 5.000 - 26.000

PARADISE Rapenbrug 148, Vogelwaard

☑ ☺ // // ☑ ♀ ♀ 7.000 - 30.000

PRESIDENT Landpoortstraat 10, Ysendijke

☑ ☺ // // ☑ ☑ ♀ ♀ 5.000 - 18.000

THE NOBLE HOUSE Grensstraat 30, Putte

☑ ☑ ☺ // // ☑ ☑ ♀ ♀ ♀ 7000 - 25.000

VILLA ROMANA Tragel West 60, Schoondijke (Breskens)

☑ ☺ // // ☑ ♀ 6.000 - 22.000

WEST-VLAANDEREN

BOU BOU Kerselaarstraat, Knokke-Heist

☑ ☺ // ☑ ♀ 5.000 - 18.000

CANDY LOVE Oostendesteenweg 145, Ichtegem

☑ ☑ ☑ ☺ ☺ // ☑ ♀ ♀ 3.000 - 12.000

CLUB LEGERE Bruggesteenweg 543, Kuurne

☑ ☑ ☺ ☺ / ☑ ☑ ♀ ♀ 4.000 - 12.000

EMANUELLE Van Iseghemlaan 67, Oostende

☑ ☑ ☺ // ☑ ♀ ♀ 4.000 - 12.000

KISS Westendelaan 122, Middelkerke

☑ ☑ ☺ ☺ / ♀ ♀ 4.000 - 9.000

L'ORCHIDEE Kortrijksesteenweg 391, Harelbeke

☑ ☑ ☺ / ☑ ♀ ♀ 4.000 - 16.000

LIDO Poperingseweg 184, Ieper

☑ ☑ ☺ ☺ ☺ / ☑ ♀ ♀ 3.000 - 11.000

MIAMI Kortrijksestraat 470, Oostkamp

☑ ☑ ☺ ☺ ☺ // ☑ ♀ ♀ 4.000 - 16.000

MON PARIS Westmeers 11, Brugge
 ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 4.000 - 16.000

NUMBER ONE Harelbeeksesteenweg 29, Kortrijk
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 25.00 - 10.000

PASSION Brugsesteenweg, Oostende
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 5.000 - 14.000

PETIT VENISE Torhoutseweg 83, Oostende
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 4.000 - 11.000

PETIT ROUGE Zeelaan 48, Blankenberge
 ☺ ☺ ☺ / ♀ 4.000 - 9.000

PITON Pittelberg 151, Marke
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 4.000 - 20.000

PLAYBOY Hertstraat 11c, Oostende
 ☺ // ♀ 6.000 - 18.000

RIO Maldegemsteenweg 53, Brugge
 ☺ ☺ ☺ / ♀ 4.000 - 9.000

St. JOZEF Meensesteenweg 492, Roeselare
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 3.000 - 9.000

SUZY WONG Oude Brug 8, Brugge
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 4.000 - 12.000

THE NIGHT Tillegemstraat 55, Brugge
 ☺ ☺ / ♀ 5.000 - 16.000

VILLA CASTELL Hoogledestraat 98, Kortemark
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀ 5.000 - 21.000

OOST-VLAANDEREN

'T ZILVERVOSKE Vossekotstraat 21, St. Niklaas
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ♀♀ 3.000 - 12.000

'T BLONDJE Oude Staatsbaan 77, Maldegem
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 3.000 - 16.000

BACCARA Grote Baan 216, St. Niklaas
 ☺ ☺ / ♀ 4.000 - 16.000

BALADIN Kortrijksesteenweg 194, St. Martens-Latem
 ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 6.000 - 12.000

BARBARELLA Oude Brugstraat 8, Schoonaarde
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 3.000 - 16.000

BARRACUDA Gentsebaan 73, St. Niklaas
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 5.000 - 12.000

BB AND Q Schoolstraat 66, Lochristi
 ☺ ☺ ☺ / ♀♀ 3.000 - 12.000

BLUE MOON Heirweg 13, Laarne
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 3.000 - 16.000

CANDLELIGHT Lokersebaan 34, Belsele
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 5.000 - 15.000

CARAVELLA Grote Baan 32, Lovendegem
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 6.000 - 30.000

CASTEL Stationsstraat 90, Stekene
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 2.500 - 6.000

CHABLIS Doornstraat 53, Temse
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀ 5.000 - 14.000

CLUB 091 Huisgaverstraat 44, Zingem
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 4.000 - 20.000

CLUB 13 Gentsesteenweg 56, Aalst
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ♀♀ 3.000 - 12.000

CROCODILE Kortrijksesteenweg 121, St. Martens Latem
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 3.000 - 16.000

CUPIDO Brusselbaan 27, Aalst
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 3.000 - 16.000

DALI Zeelaan 28, Eeklo
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 4.000 - 12.000

DE ROSTE MUIS Driedijk 2, St. Laureins Waterland
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 2.500 - 12.000

DOMINO Lokersebaan 11, Zele
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 4.000 - 12.000

EVA Gentsesteenweg 82, Aalst
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 4.000 - 15.000

FUNNY GIRL Brusselsesteenweg 232, Lebbeke
 ☺ ☺ / ♀ 5.000 - 10.000

IRIS Brusselbaan 84, Erembodegem
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 3.000 - 15.000

KISS Kortrijksesteenweg 241, St. Martens-Latem
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 6.000 - 14.000

L'ECURIE E. Clauslaan 135, Deinze
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 4.000 - 16.000

L'INTERDIT Kapellestraat 106, Deinze
 ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 3.000 - 17.000

LAS VEGAS Lokersebaan 83, Belsele
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 4.000 - 12.000

LORELEI Eeklostraat 58, Kaprijke-Lebbeke
 ☺ ☺ ☺ // ☺ ♀♀ 3.000 - 18.000

MADY Gentsestraat 98, Aalst
 ☺ ☺ ☺ ☺ / ☺ S xx3.000 - 16.000

MEOSOTIS Grote Baan 144, Waasmunster
 ☺ ☺ ☺ ☺ // ☺ ☺ ♀♀ 4.000 - 16.000

MEPHISTO Provinciale Baan 159, Dendermonde
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀ 3.000 - 12.000

MOONLIGHT Brusselsesteenweg 134, Aalst
 ☺ ☺ ☺ / ☺ ♀♀ 5.000 - 15.000

NEW LIDO Bossebeekstraat 4, Drongen
 ☺ ☺ / ♀ 6.000 - 15.000

NEW VENUS Brusselsesteenweg 471, Gentbrugge

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 13.000

PARIJS Grote Baan 192, Lovendegem

☺☺ / ♫ 4.000 - 10.000

PETIT CHALET Grote Weg 133, Geraardsbergen

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

RED LIGHT K. Astridlaan 39, Maldegem

☺☺☺ // ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

RELAX Grote Baan 59, Waarschoot

☺☺☺ // ☺ ♫♫ 5.000 - 15.000

ROBBEDOES Grote Baan 72, Waasmunster

☺☺☺ // ☺ ♫♫ 4.000 - 11.000

ROMY Weldenstraat 47, Brakel

☺☺☺ / ☺ ♫ 4.000 - 15.000

ROODKAPJE Grote Baan 84, Waasmunster

☺☺☺☺ // ☺ ♫♫♫ 5.000 - 18.000

ROSAS Staatsbaan 167, Zulte

☺☺☺☺ // ☺ ♫♫ 3.000 - 18.000

SCARAMOUCHE E. Clauslaan 135, Drongen

☺☺ / ☺☺ ♫ 4.000 - 16.000

SELECT Staatsbaan 275, Zulte

☺☺ / ♫ 5.000 - 15.000

SILVER Kazernestraat 33, Zottegem

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

ST. TROPEZ E. Clauslaan 31, Deinze

☺☺ // 5.000 - 12.000

TER HELLE Kwadamstraat, Knesselare

☺☺☺☺ // ☺ ♫♫ 2.500 - 10.000

TROPICANA Aalstersesteenweg 41, Haaltert

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 4.000 - 16.000

UPPER TEN Kortrijksesteenweg 1118, St Denijs-Westrem

☺☺☺ // // ☺☺ ♫♫ 3.000 - 9.000

VENEZIA Brakelsesteenweg 252, Ninove

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 10.000

VENUS Nieuwstraat 28, Erpe-Mere

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 12.000

VENUS Valkenberg 24, Brakel

☺☺☺☺ // ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

VERSAILLES Land Van Waaslaan 44, St Amandsberg

☺☺☺ / ☺ ♫ 4.000 - 8.000

VIENNA Grote Baan 180, Lovendegem

☺☺☺ / ☺ ♫ 3.000 - 12.000

GENT

ARISTOCATS Parklaan 37, Gent

☺☺☺☺ // ☺☺☺ ♫♫ 5.000 - 20.000

BLUE NOTE Vanderdonckdoorgang 11, Gent

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫♫ 3.000 - 12.000

CRAZY Schepenvijversvest 18, Gent

☺☺☺☺ // ☺☺ ♫♫♫ 3.000 - 12.000

DELTA Belgradostraat 64, Gent

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫♫ 3.000 - 12.000

LADY INN Maaltebruggestraat 31, Gent

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 10.000

LUCY'S St. Lievenspoortstraat 14, Gent

☺☺☺☺☺ / ☺ ♫♫♫ 3.000 - 10.000

MAXIM'S Schepenvijverstraat 18, Gent

☺☺☺☺ // ☺☺ ♫♫♫ 3.000 - 15.000

ORCHIDEE Antwerpsesteenweg 26, Gent

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

PLAYGIRL Vanderdonckdoorgang 17, Gent

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 8.000

SHOW TIME Schepenvijverstraat 6, Gent

☺☺☺☺ // ☺☺ ♫♫♫ 3.000 - 15.000

PROVINCIE LIMBURG

ANA Provinciebaan 40, Herselt

☺☺☺ / ☺ ♫ 4.000 - 12.000

BEVERLY HILLS Terlamen-Zolder

☺☺☺☺☺ // // ☺☺☺ ♫♫ 3.000 - 12.000

BOLERO Oude Zoerlebaan 140, Westerlo

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.500 - 16.000

DADDY'S HOBBY Kazernelaan 313, Helchteren

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 2.000 - 8.000

IRIS Nieuwstraat 1, Neerpelt

☺☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 12.000

KONGO-BAR Lutlommelkiezel 45, Lommel

☺☺☺ / ☺ ♫♫♫ 4.000 - 15.000

LE MIRAGE St. Jorislaan 119, Herk de Stad

☺☺☺ / ☺ ♫♫

PAPILLON Bilzersteenweg 148, Tongeren

☺☺☺ / ☺ ♫♫ 5.000 - 16.000

SIRENE Liersesteenweg 283, Begijnendijk

☺☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 3.000 - 9.000

TONIGHT Diestsestraat 184, Scherpenheuvel

☺☺☺☺☺ // ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

TROPICAL Zapstraat 10, Hoeselt

☺☺☺☺ / ☺ ♫♫ 4.000 - 12.000

VITRINES

Vitrines hebben geen naam of uithangbord. Het zijn in feite ruimtes met neukaccomodatie die aan hoeren worden verhuurd voor een paar uur per dag. Hoewel de meeste raamhoeren alle dagen in dezelfde vitrine plaatsnemen, worden de kasten meestal aan meerdere prostituées verhuurd, in een shift-systeem. Het is dus onmogelijk de raamprostitutie in kaart te brengen en per kast of vitrine te beoordelen.

Ik beperkte mij tot een algemene kwotering per straat of wijk.

ANTWERPEN

Schipperskwartier:

Schipperstraat, Oude Manstraat, Leguit, Kommekensstraat, Vingerlingstraat, Keistraat, Verversrui

1.000 - 4.000

Travestieten, transsexuelen, blanke meisjes, Afrikaanse meisjes en bordelen met SM-specialisatie

St. Paulusplein, Gorterstraat, Zakstraat, Burchtgracht

500 - 5.000

Bordelen met SM-specialisatie, blanke meisjes

Korte en Lange Winkelhaakstraat

500 - 3.000

Hoofdzakelijk Afrikaanse (Ghanese, Liberiaanse) meisjes.

BRUSSEL

Noordstation:

Aan de ingang van het Noordstation tot de Place Rogier en tot de lege vlakte van het WTC, een netwerk van straatjes met bordelen. Blanke meisjes, negerinnetjes, Thaise en Filipijnse meisjes, maar ook onvervalst Brussels talent, van jong tot zeer oud.

Bikkelhard onderhandelen noodzakelijk

1.000 - 4.000

Boulevard Jacqmain, Rue du Cirque:

Af en toe zeer mooie en jonge meisjes, meestal blank.

2.000 - 8.000

GENT

De Vanderdonckdoorgang, beter bekend als 'Het Glazen Straatje' is de vitrinestraat van Gent. Compact, sympathiek en geanimeerd. Blanke en Afrikaanse meisjes, soms Aziatische.

1.000 - 3.000

DE STRAAT

Wij hebben de straten en wijken zoveel mogelijk gerubriceerd en telkens de specialisaties aangegeven. Ook geven we de prijzen zoals die op dit moment gangbaar zijn.

Het eerste bedrag is het minimum voor een snelle poepslag, het tweede bedrag is wat betaald dient te worden voor het meest complete menu. Wie nog meer betaald is gek of gewoon geil.

ANTWERPEN

De straten rond het Atheneum

Van Stralenstraat, Osystraat, Van Maerlantstraat, Rotterdamstraat, Dambruggestraat, Goudbloemstraat.

Meestal blanke, de laatste tijd veel Oost-Europese meisjes. Ook gelegenhedsprostitutie, vooral in de vroege namiddag en laat in de nacht.

500 - 5.000 + hotel 500

Stadspark

Homo's, jong en oud, ook bisexuelen

500 - 3.000

De Keyserlei

Gelegenheds- en semi-professionele prostitutie, in café's en 's zomers op de terrassen.

2.000 - 6.000

BRUSSEL

Noordstation

Van het Rogierplein tot het einde van de rue d'Aerschot.

Meisjes, dikwijls in groepjes van twee of drie. Af en toe jongens (rue d'Aerschot)

1.000 - 4.000 + hotel 500

Place Fontainas

Homo's, zeer jonge jongetjes, scholieren.

500 - 3.000

Rue Stassart

Luxe-prostitutie, meisjes met auto, jonge meisjes

2.000 - 7.000

Place Stéphanie

Gelegenheds- en semi-professionele prostituées in bars en disco's of op de stoep. Zeer uiteenlopend, wisselend aanbod, dito prijzen.

1.000 - 10.000

GENT

Gent heeft geen specifieke tippelstraten, maar de café's en terrassen aan de Koornmarkt zijn het proberen waard, evenals de *Capello Rosso* in Klein Turkije.

Proloog	5
Koning Boudewijn bezoekt een bordeel	9
Leve de hoerenloper!	17
Betaald vogelen door de eeuwen heen	21
Met de handkar	27
Naar de hoeren!	35
Het ware geluk ligt op straat	53
Farah ontvangt alle dagen	65
Ontspan u tijdig	73
Waar men gaat langs Vlaamse wegen	75
Wij bestellen aan huis	83
The queen of the club	93
Boys	105
Alleen tijdens de speeltijd	111
De pijn van het zwijn	115
Sniff'n the tears	123
Wij reizen om te neuken	137
Van Rossem's nuttige adressen	145